

Đặt Bấy Cha Cục Cứng

Contents

Đặt Bấy Cha Cục Cứng	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12
8. Chương 8	13
9. Chương 9	15
10. Chương 10	17
11. Chương 11	19
12. Chương 12	20
13. Chương 13	22
14. Chương 14: Chương 14	24
15. Chương 15	26
16. Chương 16	28
17. Chương 17	30
18. Chương 18: Chương 18	31
19. Chương 19: Chương 19	33
20. Chương 20: Chương 20	35
21. Chương 21	37
22. Chương 22: Chương 22	39
23. Chương 23	41
24. Chương 24	47
25. Chương 25	49
26. Chương 26	51
27. Chương 27	52
28. Chương 28	54
29. Chương 29	60
30. Chương 30	61
31. Chương 31	63
32. Chương 32	65
33. Chương 33	67
34. Chương 34	69

Đặt Bấy Cha Cục Cứng

Giới thiệu

Bạn anh đã cảnh cáo với anh rằng cô chỉ là một kẻ hám giàu, nên giữ khoảng cách oan toàn với cô. N

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dat-bay-cha-cuc-cung>

1. Chương 1

Tả Tử Quân, hai mươi chín tuổi, là một người mẹ đơn thân, dù chưa có chồng nhưng đã có một đứa con gái bốn tuổi, hai mẹ con sống nương tựa lẫn nhau, hiện tại sống ở phía nam trấn Thảo Truân.

Tranh thủ giữa trưa ngày nghỉ, Lục Thừa Diệp lái xe đến phía nam trấn dựa theo hướng dẫn trên vệ tinh được lắp đặt trong xe. Theo địa chỉ trên tài liệu, đó là một căn nhà nhỏ hai tầng. Bước xuống xe, đang muốn nhấn chuông cửa thì đã thấy một bé gái từ trong nhà đi ra, ôm lấy búp bê được đặt trên xích đu ở hành lang. Nhìn thấy anh, cô bé nghi hoặc mở to mắt, vẻ mặt còn đáng yêu hơn búp bê trên tay bé.

Đây là con gái của em vợ sao?

Cô bé ôm búp bê, đi tới cửa nhỏ ngoài sân, cất tiếng hỏi bằng giọng non nớt: “ Chú ơi, chú là ai vậy?”

Hai mắt to tròn, khuôn mặt mềm mại bầu bĩnh như quả táo, cô bé trước mắt là đứa trẻ đáng yêu nhất mà anh từng gặp qua. Khuôn mặt vốn lạnh nhạt của Lục Thừa Diệp khẽ thoáng qua một chút ý cười.

“ Chào cháu, chú muốn tìm cô Tả Tử Quân.”

“ Chú muốn tìm mẹ cháu? Chú là bạn của mẹ cháu sao? Cháu là con gái của mẹ tên là Tả Dạ Lam, chú có thể gọi cháu là Lam Lam giống như mẹ cháu.” Lam Lam rất lễ phép tự giới thiệu bản thân, mặc dù mới bốn tuổi nhưng lời nói lại mạch lạc, trôi chảy như người lớn.

“ Lam Lam phải không? Chú họ Lục, cháu có thể gọi chú là chú Lục.”

“ Cháu chào chú Lục.”

“ Lam Lam ngoan quá, mẹ cháu có nhà không?”

“ Mẹ cháu đang sửa túi xách trong phòng khách, chút nữa đem đến cho cửa hàng trên trấn Thanh Vân.” Lam Lam ôm búp bê, đôi mắt tròn vo vẫn tò mò nhìn chăm chú gương mặt đẹp trai của chú Lục trước mặt.

Lúc này, từ trong nhà phát ra tiếng gọi ầm ĩ của ai đó.

“ Lam Lam, ôm búp bê vào nhà, đừng chơi bên ngoài, trời nắng lắm.”

Lam Lam xoay người, hướng về phòng đối diện hô to: “ Mẹ, có chú Lục muốn tìm mẹ .”

“ Chú Lục nào? Mẹ có quen chú Lục...” Tả Tử Quân vừa nói vừa bước ra ngoài, nhìn thấy người đứng trước cửa thì ngây người tại chỗ, gương mặt hoảng hốt.

Chính là... Lục Thừa Diệp, tại sao anh lại xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ anh đã biết chuyện gì sao?

Không, không thể nào, ngay cả chị cô cũng không biết chuyện này, anh làm sao có thể biết được? Mặc dù Tả Tử Quân chắc chắn anh sẽ không biết, nhưng sự xuất hiện của anh vẫn khiến cô cảm thấy lo lắng, sợ hãi vì không hiểu tại sao anh lại đến đây.

Nhìn thấy Tả Tử Quân, anh cũng không khỏi kinh ngạc. Gương mặt cô và vợ anh thật sự giống hệt nhau, chỉ là cảm giác hai người mang đến cho người khác lại không giống nhau. Vợ anh luôn là người hoàn mỹ, sắc xảo, mà cô thì gương mặt thanh tú không son phấn, đáng yêu khiến người khác cảm thấy yêu mến.

Nhìn vẻ kinh ngạc trên gương mặt cô thì chắc hẳn không biết anh là ai, nhưng tại sao từ trước đến giờ anh vẫn không biết vợ anh lại có một cô em gái sinh đôi, đáng vẻ lại còn giống nhau như thế.

Lam Lam đưa bàn tay nhỏ bé vẫy vẫy trước mặt mẹ mình: “ Mẹ, chú Lục nói muốn tìm mẹ.”

Tả Tử Quân thu lại bàn tay đang nắm chặt vạt áo vì quá khẩn trương. Dù bây giờ cô muốn chạy trốn thì cũng không còn kịp nữa, vậy chỉ có thể đối mặt, âm thầm hít một hơi thật sâu, cô tiến lên phía trước.

“ Anh Lục, anh tìm tôi có chuyện gì không?”. Cô cố gắng khiến mình trấn định một chút.

Anh nhìn chằm chằm cô, cô hình như rất hồi hộp. “ Tả tiểu thư, cô biết tôi là ai không?”

“ Biết, anh là Lục Thừa Diệp.” Cô và chị cô đã nhiều năm không liên lạc, vậy mà hiện giờ anh lại có thể tìm đến đây thì chắc cũng đã biết cô là ai, như vậy cô cũng không cần thiết phải giấu diếm nữa.

“ Thì ra cô đã biết tôi là ai, nhưng tôi chỉ vừa mới biết được Tử Khiết còn có một em gái sinh đôi nữa.” Ánh mắt thâm trầm không tự chủ được nhìn chằm chằm gương mặt thanh tú trước mắt, cô đem lại cho anh một cảm giác quen thuộc. Thật sự chỉ vì cô và vợ anh có gương mặt giống nhau sao? ” Tả tiểu thư, chúng ta trước kia có từng gặp nhau sao?”

Lục Thừa Diệp hỏi như vậy bởi vì cô không chỉ có vẻ ngoài giống vợ anh mà còn có vẻ duyên dáng, thanh thuần mà vợ anh từng có năm đó khiến anh mê luyến đến nay.

Lòng của cô chấn động, vội vàng phủ nhận: “ Không có, tôi với anh không thể nào từng gặp mặt được vì tôi và chị cô đã xa nhau lâu rồi, hơn nữa cũng đã nhiều năm chưa từng liên lạc, chuyện của anh và chị ấy là từ tạp chí mà tôi mới biết được.”

Chuyện của xí nghiệp lớn Tiểu Khai bất chấp sự phản đối của cha mẹ mà cùng cô bé lọ lem gia thế bần hàn kết hôn năm đó thật sự là một chấn động không nhỏ.

Chưa từng gặp nhau sao? Anh không có lý do hoài nghi lời nói của cô.. Dù sao năm đó khi cùng vợ mình kết hôn thì anh cũng không biết đến sự tồn tại của vị em gái sinh đôi này.

Anh rốt cuộc đang suy nghĩ gì chứ, tại sao lại nhìn thấy đáng vẻ ngây thơ năm đó của vợ mình trên người Tả Tử Quân. Không phải anh đã nói sau khi rời khỏi nơi này thì coi như mọi chuyện đã kết thúc hay sao? Anh rốt cuộc là còn mê luyến, không thể bỏ xuống được điều gì.

2. Chương 2

Anh đột nhiên im lặng làm nội tâm cô càng thêm khẩn trương. Vì muốn làm rõ mọi chuyện nên cô chỉ có thể lặp lại câu hỏi của mình: “ Anh Lục, anh tìm tôi có chuyện gì vậy? Chị tôi có biết anh đến tìm tôi không? Hay là chị tôi nhờ anh đến tìm tôi?” Cô nghĩ chắc là chị cô nhờ chồng mình đến tìm cô.

“ Tôi có chuyện muốn nói về chị cô.”

“ Chuyện gì?”

“ Không mời tôi vào nhà sao? Trời đang nắng, hơn nữa nơi này lại không thích hợp để nói chuyện.”

Lúc đầu anh chỉ định nhanh chóng nói cho cô biết rồi rời đi, nhưng hiện giờ anh lại muốn chậm trễ một chút.

Cô thật sự muốn bảo anh nói nhanh một chút là được, không cần phải vào nhà. Mặc dù đây không phải là đạo đãi khách tốt nhưng cô thật sự không muốn tiếp xúc với anh, nào ngờ Lam Lam đã nhanh chóng mở cửa vui vẻ đón khách.

“ Chú Lục, chú vào nhanh đi, cháu đi rót nước cho chú.”

Lam Lam dùng một tay ôm búp bê, một tay lôi kéo bàn tay to lớn của anh đi vào nhà.

“ Lam Lam, không cần rót nước cũng được, chú Lục có lẽ rất bận, chú ấy...”

“ Tôi cũng có chút khát nước, quấy rầy rồi.” Lục Thừa Diệp đi theo Lam Lam vào nhà.

Nhìn hình ảnh một lớn một nhỏ đang “ tay trong tay” phía trước, cô khẽ cắn môi, nội tâm càng thêm hoảng hốt, rốt cuộc anh đến đây làm gì chứ?

Mặc kệ, binh đến tướng chặn, Lam Lam là của một mình cô.

Thì ra Lục Thừa Diệp đến đây là để thông báo cho cô một tin xấu.

Đột nhiên nghe chị cô đã mất, Tả Tử Quân cảm thấy khiếp sợ, tại sao có thể như vậy? Chị cô một lòng muốn gả vào nhà giàu, nguyện vọng đó khó khăn lắm mới trở thành sự thật, sao lại chỉ ngẩn ngui đến vậy, mấy năm mà thôi...

Không kìm nén được bi thương trong lòng, cô che mặt khóc lớn.

“ Mẹ, mẹ làm sao vậy? Mẹ không cần khóc như thế.” Lam Lam nhìn thấy mẹ khóc liền đem bàn tay nhỏ bé vỗ nhẹ lưng cô. “ Lam Lam ẹ Tú Tú, mẹ không được khóc nữa.”

“ Lam Lam, mẹ không sao, chỉ hơi khó chịu thôi...” Những năm gần đây, cô không có liên lạc với chị, không ngờ lần này nghe tin của chị lại là tin tức xấu thế này, cô thật sự rất đau lòng.

“ Mẹ, mẹ lau mặt chút đi, đừng khóc nữa, Lam Lam cũng muốn khóc.” Lam Lam cầm giấy lau mặt ẹ. Lúc bé khóc, mẹ sẽ dịu dàng dỗ dành bé, dạy bé biết phải dừng cảm vượt qua.

Không muốn làm con gái lo lắng, Tả Tử Quân kìm nén tâm trạng đau thương, hơn nữa lúc này nhà lại có khách, không thể luống cuống như vậy. Cô vội lau khô nước mắt trên mặt, nhẹ nhàng ôm chặt con: “ Lam Lam, mẹ không sao đâu.”

Lục Thừa Diệp thấy cô không khóc nữa mới mở miệng: “ Xin lỗi, lúc trước không biết cô nên không thể cho cô gặp chị lần cuối, tôi thật sự xin lỗi.” Không muốn giới truyền thông làm ồn ào nên tang lễ của vợ anh được tổ chức rất đơn giản.

“ Anh Lục, anh không cần phải xin lỗi, anh có thể nói cho tôi biết chỗ chôn cất chị tôi không?” Tả Tử Quân hỏi, đôi mắt đã đỏ ửng.

Anh đã đoán trước là cô sẽ hỏi vậy, liền lấy tờ giấy đã chuẩn bị sẵn trước đó đưa cho cô. “ Ở chỗ này.”

“ Cảm ơn anh.” Cô cầm lấy tờ giấy, lại cảm thấy nghẹn ngào.

Lúc này điện thoại của cô vang lên, là chị Thanh Vân gọi, cô vội vã nghe máy: “ Chị Thanh Vân, em xin lỗi, hiện giờ có chút việc bận nên quên mất, khách đã đến rồi sao? Được, em lập tức đem túi xách đến ngay.”

Tắt máy, cô cầm túi xách đã được chỉnh sửa hoàn hảo lên, chuẩn bị ra khỏi nhà.

Bình thường thì cô làm kế toán ở một cửa hàng nhỏ trên trần, sau đó kiêm luôn chức thủ công sửa túi xách, mà chị Thanh Vân là chủ của cửa hàng lớn nhất trên trần, họ hợp tác cũng nhiều năm rồi.

“ Anh Lục, cảm ơn anh đã đến đây, nhưng hiện tại tôi đang có việc không thể tiếp anh được.” Cô xoay người nói với con gái: “ Lam Lam, muốn đi với mẹ hay là qua nhà Hạo Hạo chơi?”

Lam Lam suy nghĩ một lúc rồi nắm lấy bàn tay chú Lục đang đứng dậy.” Mẹ, con muốn ở nhà, chú Lục có ở chơi với cháu không?”

“ Cái này...” Lục Thừa Diệp không biết có nên đáp ứng hay không, bởi vì anh đã bị hạ lệnh đuổi khách rồi.

Anh mơ hồ phát hiện Tả Tử Quân muốn giữ khoảng cách, không muốn tiếp xúc với anh, tại sao vậy? Chẳng lẽ vì chị em họ đã nhiều năm không liên lạc sao?

“ Lam Lam, không được, chú Lục là khách, chú phải về không thể ở lại cùng con, hay là con sang nhà Hạo Hạo chơi đi.”

Bên ngoài rất nắng, cô không muốn con gái phải ra ngoài phơi nắng. Hạo Hạo là cháu của bà chủ nhà Lộ đã bảy tuổi, mẹ của Hạo Hạo cũng là chị em tốt của cô.

“ Nhưng hôm nay con không muốn chơi cùng Hạo Hạo, con chỉ muốn chơi với chú Lục thôi.” Lam Lam nói, bé thật sự muốn chơi cùng chú Lục.

Tả Tử Quân thật sự bị con gái làm tức chết, chẳng lẽ bé không biết cô đang muốn nhanh chóng đem “ đại phiền toái” này tống ra khỏi cửa sao, vậy mà bé lại còn muốn anh ở lại chơi.

“ Mẹ đã nói là chú Lục đang bận mà. Anh Lục, thật xin lỗi, anh có thể đi trước.”

“ Mẹ, mẹ không được đuổi chú Lục đi.” Lam Lam tóm chặt lấy bàn tay anh.

“ Lam Lam, con buông tay ra ngay, chú Lục đang bận việc mà.”

“ Không có, chú Lục nói muốn ở lại chơi với con.”

3. Chương 3

“ Lam Lam, bây giờ mẹ đang vội giao đồ cho dì Thanh Vân, con phải nghe lời chứ, qua nhà Hạo Hạo chơi đi.”

“ Con không muốn, con có thể chơi cùng chú Lục mà.” Lam Lam mím miệng nói, bé chỉ muốn chơi với chú Lục thôi.

“ Lam Lam!” Đối mặt với con gái đột nhiên cáu kỉnh, Tả Tử Quân cũng bắt đầu nổi cáu.

Kể từ khi cho bé đi nhà trẻ, có lẽ đám bạn học thường hay nhắc tới chuyện của cha với nhau, vì vậy có nhiều lúc Lam Lam hỏi cô về cha bé, nghe lời bé nói thì chắc hẳn rất muốn có cha. Cô nghĩ Lam Lam muốn Lục Thừa Diệp chơi cùng bé không phải là vì “ thân tình” mà chỉ vì bé muốn có cha mà thôi.

Lục Thừa Diệp biết mình không nên mở miệng, nhưng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hiện rõ vẻ uất ức, không thể nhìn được mà mở miệng: “ Tả tiểu thư, nếu cô không ngại thì tôi có thể ở lại chơi cùng Lam Lam.”

Nghe được chú Lục muốn ở lại với bé, Lam Lam liền lộ ra nụ cười vui vẻ.” Tốt quá, chú Lục, cảm ơn chú, chút nữa con lấy thạch hoa quả mẹ làm cho chú ăn nhé, mẹ làm thạch hoa quả ngon lắm.”

Nghe anh nói muốn ở lại, Tả Tử Quân cảm thấy rất đau đầu.” Anh Lục, không cần làm phiền anh, anh nên chạy xe về Đài Bắc đi! Tôi mang con bé sang chỗ bà chủ nhà là được.”

“ Thật sự không phiền toái, hay là như vậy, cô trở về thì tôi sẽ lập tức rời đi.” Anh biết cô muốn phủi sạch mọi quan hệ với anh, nhưng anh không muốn nhìn thấy Lam Lam thất vọng, anh muốn ở lại cùng bé.

“ Nhưng...” Cô không hiểu, cô đã “ đuổi” anh nhiều lần như vậy, vì sao anh còn chưa chịu đi?

“ Không phải nói khách đang đợi sao? Cô nhanh đưa túi xách cho người ta đi, cô yên tâm, tôi không phải là người xấu, tôi sẽ không làm hại Lam Lam.”

“ Con cũng biết rõ chú Lục không phải người xấu.” Lam Lam phụ họa.

Tả Tử Quân biết anh không phải người xấu, nhưng để anh ở cùng Lam Lam thì cô thật sự không yên tâm, ngộ nhỡ....ngộ nhỡ.....

“ Mẹ, người nhanh đi đi, nếu không dì Thanh Vân lại gọi điện thoại cho người nữa.”

Không cần con gái nhắc nhở, cô cũng biết phải nhanh đưa túi xách đến. Nếu đã không thể làm gì được thì cô chỉ đành chấp nhận.

“ Anh Lục, vậy làm phiền anh rồi, tôi đi khoảng hai mươi phút sẽ quay về.”

Sau khi Tả Tử Quân đi, Lục Thừa Diệp chậm rãi thưởng thức thạch hoa quả Lam Lam bưng đến, sau đó dò xét mọi góc ngách trong nhà, không có trang trí gì đặc biệt nhưng tương đối gọn gàng.

Trong tài liệu viết Tả Tử Quân chưa cưới nhưng đã có con, một thân một mình nuôi nấng, thật sự rất cực khổ, tại sao vợ anh lại không quan tâm đến em gái mình chứ? Người ta không phải nói tình cảm sinh đôi so với tay chân bình thường còn quý hơn hay sao?

Anh và vợ tuy ở riêng nhưng mỗi tháng đều cho vợ không ít tiền sinh hoạt, chẳng lẽ vợ anh cũng không biết chuyện em gái mình có con sao? Năm đó hai chị em họ tại sao lại cắt đứt mọi liên lạc?

“ Chú, thạch hoa quả ăn ngon không?”

Khuôn mặt bầu bĩnh nhỏ nhắn đột nhiên xuất hiện trước mắt làm cắt đứt mọi suy nghĩ của anh.

“ Ủ, ăn rất ngon, cảm ơn Lam Lam.”

“ Không có gì ạ.”

“ Lam Lam, nơi này chỉ có mình cháu với mẹ sống thôi sao, cha cháu đâu?” Anh nghi ngờ hỏi, nếu đã sinh bé thì sao cô lại không kết hôn cùng cha bé chứ?

“ Cháu không có cha.”

“ Không có cha?” Chia tay sao?

“ Dạ, cháu có hỏi mẹ nhưng mẹ nói Lam Lam không có cha.” Lam Lam nhìn chú Lục. “ Chú Lục, người làm cha con được không?” Bé nhìn thấy cha của các bạn học nhưng không có ai cao hơn chú Lục, còn đẹp trai như thế. Nếu chú Lục trở thành cha bé, vậy chú ấy chính là người cha đẹp trai nhất rồi.

Làm cha của bé? Sợ rằng mẹ bé sẽ không chấp nhận, mà anh sau khi rời khỏi đây thì chắc sẽ không còn liên lạc với mẹ con bé nữa. Mặc dù anh rất vui khi Lam Lam thích anh như thế, anh cũng rất thích bé nhưng anh không thể tùy tiện cho bé hi vọng được.

Anh vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của bé. “ Lam Lam, xin lỗi, chú Lục không thể làm cha của cháu được.”

“ Tại sao?”

“ Bởi vì chú Lục chút nữa phải trở về Đài Bắc, chú Lục ở Đài Bắc còn có việc, không thể ở lại đây được, cháu có hiểu không?” Anh uyển chuyển nói xong, hi vọng Lam Lam có thể hiểu.

“ Cháu hiểu, khi mẹ đi làm, cháu cũng phải ngoan ngoãn đi nhà trẻ.” Lam Lam dĩ nhiên hiểu được, có lúc buổi sáng, bé muốn ngủ tiếp không cần phải đi nhà trẻ nữa, nhưng mẹ còn phải đi làm, bé nhất định phải đến nhà trẻ.

“ Ủ, đại khái là vậy.”

“ Chú Lục, khi nào thì chú mới lại đến nhà cháu?” Lam Lam hỏi.

“ sChú Lục rất bận, sợ rằng không thể thường xuyên đến được”.

“ Thật sao?” Lam Lam có chút thất vọng, bé hi vọng chú Lục có thể ngày nào cũng tới nhà bé chơi.” Chú Lục, cháu có thể gọi điện thoại cho chú không?”

“ Cháu biết gọi điện thoại sao?”

“ Biết, mẹ có dạy cháu, cháu sẽ gọi điện thoại cho chú, với lại mẹ cháu nói khi hai tuổi thì cháu đã nhận thức được các con số rồi.” Lam Lam không nhịn được kiêu ngạo, vì mẹ nói bé rất thông minh.

“ Lam Lam thật sự rất thông minh.”

Lục Thừa Diệp cười, anh nhẹ nhàng vuốt đầu Lam Lam, đứa bé này vừa đáng yêu lại thông minh như vậy, nếu năm đó sau khi cưới, anh và vợ liền có đứa bé thì hiện giờ chắc cũng lớn như Lam Lam vậy? Nhưng cũng thật may là anh và vợ mình không có đứa bé.

4. Chương 4

Mặc dù quyết định sau khi rời khỏi đây thì sẽ kết thúc mọi chuyện, nhưng Lục Thừa Diệp vẫn lấy danh thiếp của mình đưa cho Lam Lam. “Đây là danh thiếp của chú Lục, ở đây có số điện thoại của chú, nếu cháu muốn tìm chú thì gọi vào số này, cháu hiểu không?”

“Dạ, cháu biết rồi.” Lam Lam cầm lấy danh thiếp, khuôn mặt nhỏ nhắn cười vui vui vẻ. “Nếu cháu gọi, chú có nghe điện thoại của cháu không?”

“Tất nhiên rồi, lúc nào thích thì cháu cứ gọi, nhưng chú sợ mẹ cháu không thích cháu gọi điện thoại cho chú.” Anh cũng không ám chỉ gì, chỉ là trực giác cảm thấy Tả Tử Quân sẽ không cho Lam Lam gọi điện cho anh.

“Vậy khi nào mẹ không có ở đây thì cháu sẽ gọi cho chú, được không?”

Anh gật đầu một cái.” Được.”

Sau khi Lam Lam cảm ơn việc anh đưa danh thiếp cho bé, bé cũng muốn tặng quà cho anh, đó là con thỏ nhỏ rất đáng yêu làm bằng đất sét mà bé làm ở nhà trẻ, anh vui vẻ nhận lấy quà của Lam Lam.

Không lâu sau thì Tả Tử Quân đã trở lại, mà anh cũng tuân thủ cam kết, đứng dậy rời đi.

Tả Tử Quân cùng Lam Lam tiễn Lục Thừa Diệp ra khỏi phòng, chợt nhìn thấy bà chủ nhà đang ngồi trên thảm cỏ, vừa ôm bụng vừa bật ra tiếng khóc nức nở, cô vội vã chạy tới hỏi thăm.

“Bà chủ Lộ, bà làm sao thế? Bị thương chỗ nào vậy?” Tả Tử Quân lo lắng hỏi.

Bà chủ nhà đã 80 tuổi, đến năm nay thì sức khỏe cũng đã giảm sút rất nhiều, bác sĩ đã chẩn đoán là chứng mất trí nhớ, có lúc hành động giống hệt một đứa bé, thấy cái gì cũng bỏ vào miệng.

“Bà ơi, bà bị sao vậy?” Lam Lam cũng đi theo mẹ hỏi thăm.

“Bụng của bà rất đau, đau muốn chết.”

Tả Tử Quân vội nói với con gái: “Lam Lam, con nhanh đi tìm dì Á Vi đến đây đi.”

“Vâng.”

Cao Á Vi vẫn nghĩ là bà ngoại đang ngủ trưa trong phòng, nghe Lam Lam nói bà ngoại bị đau bụng liền cùng Hạo Hạo chạy đến, nhìn qua nam nhân cao lớn xa lạ bên cạnh một chút, sau đó hỏi: “Tử Quân, bà ngoại chị thế nào? Bị thương chỗ nào?”

“Em đã xem qua, bà Lộ không có bị thương bên ngoài, chỉ nói là rất đau bụng.”

“Bụng đau quá, thật đau mà...” Bà Lộ rên một cách khổ sở.

“Chị nghĩ bà ngoại tám phần là ăn bậy gì rồi, phải nhanh chóng đưa tới bệnh viện, chị lập tức chạy về gọi xe cứu thương.” Cao Á Vi vừa rồi quá nôn nóng nên quên mang theo điện thoại, hiện giờ muốn chạy về nhà gọi điện thoại gọi xe cứu thương.

“Tôi có thể đưa bà đến bệnh viện.”

Lục Thừa Diệp vừa nói, không chỉ có Tả Tử Quân sửng sốt, ngay cả Cao Á Vi cũng cảm thấy bất ngờ.

“Tử Quân, vị này là...”

“Dì Á Vi, đây là chú Lục, là bạn của mẹ cháu.” Lam Lam nhanh chóng giải thích.

“ Gọi xe cứu thương rất lâu, để tôi đưa bà đến bệnh viện. Để tôi ôm bà lên xe.”

Anh cúi người xuống ôm lấy người đang ngồi trên cỏ, Cao Á Vi thay anh mở cửa xe phía sau.

Mặc dù Tả Tử Quân rất hi vọng Lục Thừa Diệp nhanh chóng trở về Đài Bắc, cách xa mẹ con cô một chút, nhưng bà Lộ hình như rất đau, không có cách nào khác, hiện tại phải nhanh chóng đưa bà Lộ đến bệnh viện.

Tả Tử Quân lo lắng tình hình của bà Lộ, cũng nghĩ Á Vi cần người giúp một tay, cùng với hai đứa bé đều đến bệnh viện.

Bà Lộ sau khi chụp X quang thì không phát hiện ra vấn đề gì, bác sĩ đoán là bà đã ăn thức ăn không hợp vệ sinh, nghỉ ngơi vài ngày sẽ không sao, mọi người nghe bác sĩ nói vậy đều thở phào nhẹ nhõm.

Lục Thừa Diệp lái xe đưa mọi người trở về. Khi về đến nhà, Cao Á Vi lại cảm ơn anh, sau đó cùng con trai đưa bà ngoại về nhà nghỉ ngơi, còn Tả Tử Quân cùng Lam Lam vẫy tay tạm biệt anh, sau đó đưa mắt nhìn anh lái xe rời đi, tâm trạng căng thẳng của cô lúc này mới được thả lỏng.

Sau này chắc sẽ không còn cơ hội gặp mặt anh nữa!

Tả Tử Quân xoa đầu con gái, cô giữ “ bí mật” này nhiều năm như vậy, may là không bị ai phát hiện, cô quyết định đem lần đến thăm này của anh là một việc xảy ra bất ngờ thôi, cuộc sống của hai mẹ con cô sẽ không có gì thay đổi, cô và Lam Lam sẽ tiếp tục cùng nhau chung sống.

Buổi tối, sau khi Lam Lam ngủ, Tả Tử Quân ra khỏi phòng, cô rót một ly nước, ngồi trên ghế chậm rãi uống. Cô nghĩ về chuyện xảy ra hôm nay, cũng nhớ đến chuyện trước kia.

Cha cô là một nhân viên công vụ, cả nhà bốn người bọn họ vốn có một cuộc sống vui vẻ, êm ả. Nhưng sau khi mẹ cô sinh em trai, em cô vừa sinh ra đã không thể nghe cũng không thể nói chuyện được, thường hay khóc rống không ngừng, nghe nói là vì não bộ thiếu dưỡng khí dẫn đến não bị tê dại. Mẹ cô vì chăm sóc em trai vô cùng mệt mỏi nên ngã bệnh.

Năm ấy, cha vì bệnh tim tái phát mà qua đời, mặc dù có tiền bảo hiểm nhưng không ít chủ nợ tìm đến nhà, khi đó họ mới biết những năm gần đây, cha mượn không ít tiền của bạn bè, cuối cùng các cô chỉ còn lại một ít tiền. Bệnh mẹ cô lại càng ngày càng nặng, không thể xuống giường được, vì vậy cô tạm nghỉ học ở nhà chăm sóc mẹ và em trai, kiếm thêm một số việc thủ công về làm. Chị cô cũng nghỉ học đi làm.

Nhưng chỉ dựa vào tiền lương của hai chị em cô thì không thể ứng phó được tiền chữa bệnh của mẹ và em. Chị cô nói với cô không cần lo lắng, sau đó vài ngày thì cầm một khoản tiền về nhà nói là do bạn mình ượn. Khi đó cô đơn thuần không nghi ngờ gì, sau đó mới biết thì ra là chị cô làm ở quán rượu, khoản tiền đó là chủ quán cho chị cô mượn.....

Những ngày về sau càng khó khăn hơn, mỗi lần nghĩ đến việc chị cô vì gia đình mà làm ở quán rượu, cô liền cảm thấy xót xa. Nhưng các cô thật sự không có cách khác, hơn nữa chị cô ngược lại còn an ủi cô, nói mình chỉ làm hai năm, sau này nhất định sẽ gả cho người có tiền.

5. Chương 5

Không lâu sau thì chị cô dọn ra ở riêng, dù hai người không thường liên lạc nhưng chị cô mỗi tháng vẫn sẽ gửi tiền về nhà.

Vài năm sau, chị cô càng lúc càng xinh đẹp nhưng rất ít khi về nhà, chị cô nói không còn làm việc ở quán rượu nữa, hiện giờ đang làm ở một công ty quan hệ xã hội, còn làm công việc gì thì cô cũng không rõ lắm, chỉ biết chị cô rất quan tâm, chăm sóc thân thể mình.

Một hôm, chị cô gọi cho cô từ bệnh viện, thì ra là bị trật chân phải mấy ngày mới khỏi được. Cô đỡ chị mình về nhà nghỉ ngơi, thấy chị buồn phiền thì lo lắng hỏi. Chị cô nhìn cô, hi vọng cô giúp chị ấy một việc.

Mấy tháng trước, chị cô từng cùng bạn tham gia party rồi quen biết con trai độc nhất của một xí nghiệp lớn, vẻ ngoài rất đẹp trai, chị cô rất ưa thích đối phương, người đó chính là Lục Thừa Diệp. Khi nghe chị cô nói phải giúp một chuyện, cô có chút sững sốt—

“ Tử Quân, chị hi vọng em ngày mai thay chị cùng Thừa Diệp đi giải sầu ở biệt thự của anh ấy,”

“ Không được, em không thể làm chuyện đó được.”

“ Sao lại không được, em chính là chị, chị chính là em, không phải sao?”

“ Chị, dù chúng ta là sanh đôi nhưng tính cách hoàn toàn khác nhau, cách ăn mặc cũng không giống, nhất định sẽ bị người khác phát hiện chúng ta không phải là một người.” Tả Tử Quân không thể ngờ là chị cô nhờ mình giúp một việc lại là cùng thiếu gia nhà có tiền kia đi giải sầu, thật quá hoang đường mà.

“ Việc này em không cần phải lo lắng, sẽ không bị phát hiện, trừ chị Lộ thì không ai biết chị có một đứa em gái sanh đôi cả, hơn nữa mỗi lần cùng anh ấy đi chơi bóng thì chị luôn mang dáng vẻ thanh thuần dễ xấu hổ của em. Lục Thừa Diệp thích kiểu người như vậy.” Chị Lộ Nhi là bạn làm việc cùng chị cô ở quán rượu.

Cô đã điều tra về Lục Thừa Diệp, phát hiện anh không thích phụ nữ đầy son phấn nên mới cố gắng giả dạng thanh thuần, đáng yêu giống em gái. Dù sao hai người là sanh đôi, cùng ăn cùng học cùng ngủ từ nhỏ, gần như 24h đều ở cùng nhau, muốn giả vờ giống em mình thì cũng không khó khăn gì.

“ Hay là chị gọi điện thoại cho anh ấy nói chân chị bị thương, ngày mai không thể đi được, hôm khác sẽ đi giải sầu cùng anh ấy.”

“ Không được.”

“ Tại sao?”

“ Khó khăn lắm mới quen biết được Lục Thừa Diệp, dù diện mạo hay nhân phẩm đều rất tốt, chị thật sự rất thích anh ấy, muốn cùng anh ấy phát triển tình cảm. Mà lần này chị cảm thấy tâm tình anh ấy không tốt mới đề nghị đi giải sầu cùng nhau, không dễ dàng gì mới khiến anh ấy có chút yêu thích mà đồng ý với đề nghị của chị. Hiện giờ nếu hủy bỏ, với tính cách của anh ấy có lẽ trong tương lai sẽ không tin tưởng chị nữa.”

“ Nhưng chị thật sự bị thương, không phải cố ý thất hứa.”

“ Không được, chị không thể mạo hiểm.” Tả Tử Khiết kiên định nói. “ Tử Quân, coi như chị van xin em, giúp chị chuyện này được không?”

“ Nhưng cùng một đàn ông xa lạ đi giải sầu, em...”

“ Tử Quân, chị biết em lo lắng điều gì, nếu có chuyện gì nguy hiểm thì chị tuyệt đối sẽ không để em đi thay chị, mấy tháng nay cùng anh ấy quen biết, chị có thể khẳng định anh ấy là một người khiêm tốn, sẽ không bắt buộc người khác làm việc gì, càng không làm gì tổn thương người khác, việc này em có thể yên tâm, em chỉ cần đi cùng anh ấy, nghe anh ấy tâm sự là được.”

Tả Tử Quân không còn cách nào khác đành phải gật đầu.

“ Em phải giúp chị, chị thật sự rất thích anh ấy, nếu có thể cùng anh ấy quen biết, anh ấy nhất định là đối tượng tốt để kết hôn. Em cũng biết cuộc sống trước kia của chúng ta cực khổ thế nào, chị thật sự rất mệt mỏi, không muốn phải chịu cực khổ như thế nữa. Anh ấy là cơ hội duy nhất giúp chị có thể gả vào nhà giàu, đây là lần đầu tiên chị cầu xin em, em giúp chị chuyện này được không?”

Nhìn chị cô, tâm tình Tả Tử Quân trở nên nặng nề, cô biết chị cô vì gia đình này bỏ ra rất nhiều, nếu có thể, cô cũng hi vọng chị cô có cuộc sống thật tốt, nhưng thay thế chị cô như vậy đồng nghĩa với việc lừa gạt người khác...

Nội tâm cô cực kỳ do dự. “ Chị thật sự thích anh ấy, muốn cùng anh ấy kết hôn sao?”

“ Đúng, chị muốn cùng Thừa Diệp kết hôn, mặc dù tuổi không lớn nhưng tính cách trầm ổn, cũng không thích ăn chơi đàng điếm, anh ấy có thể trở thành một người chồng tốt.” Làm ở quán rượu hai năm, cô nhìn thấy không ít đàn ông, nhưng Lục Thừa Diệp thật sự là một người đàn ông tốt, việc này thì cô không nói

đổi, vì vậy tất cả những chuyện trở ngại đến việc phát triển tình cảm của cô và Lục Thừa Diệp, cô đều sẽ không để nó xảy ra.

Cuối cùng Tả Tử Quân vẫn phải đồng ý, nếu như có thể giúp chị cô thuận lợi quen biết đối phương, thậm chí có thể gả vào nhà giàu trải qua cuộc sống giàu có, cô cũng vui mừng thay chị. Dù sao những năm này chị cô cũng đã cực khổ vì gia đình rất nhiều, còn cô lại không thể giúp gì được, hiện giờ có cơ hội giúp chị, cô không có lý do gì để cự tuyệt.

Tối thứ sáu, Tả Tử Quân để chị cô trông nom mẹ cùng em, còn cô xách theo túi du lịch nhỏ đứng bên đường chờ Lục Thừa Diệp đến đón. Nội tâm có chút thấp thỏm, hi vọng cô sẽ không làm hư chuyện. Những năm gần đây, vì chăm sóc ẹ và em nên cô không có thời gian dư thừa mà nói chuyện yêu đương, cô rất sợ mình không có cách nào ứng phó Lục Thừa Diệp.

Sau đó, một chiếc Limousine dừng lại trước mặt, số xe giống hệt số chị cô nói với cô, nhìn người đàn ông ở ghế lái rõ ràng mới hơn 20 tuổi nhưng trên gương mặt anh tuần lại có nét trầm ổn chừng chạc. Tả Tử Quân có chút sửng sốt.

Anh ta chính là Lục Thừa Diệp?

Anh đi đến, thấy cô đang nhìn anh ngẩn người, lịch sự cười nói: “ Tả Tử Khiết, nhìn thấy tôi sao lại kinh ngạc như vậy? Chúng ta là lần đầu tiên gặp mặt sao?”

“ Thật xin lỗi.” Tả Tử Quân đỏ mặt vội nói xin lỗi.

“ Tại sao đột nhiên lại xin lỗi tôi?” Anh hỏi.

“ Tôi.... Đó là vì...” Nhìn anh, cô phát hiện tim mình đập rất nhanh, cũng vì quá khẩn trương nên nói năng có chút lắp bắp.

“ Đừng khẩn trương như vậy, tôi chỉ đùa với cô thôi mà.” Anh nhìn cô khẩn trương lại đáng yêu như vậy, không nhịn được đưa tay xoa đầu cô.” Sao hôm nay cô lại xấu hổ như vậy, không phải là hôm qua chính cô chủ động yêu cầu đi cùng tôi đến biệt thự thư giãn sao?”

Bị người đàn ông dịu dàng như thế đụng chạm, Tả Tử Quân càng thêm khẩn trương nói không ra lời.

Anh cầm lấy túi du lịch trên tay cô.” Chúng ta đi thôi!”

6. Chương 6

Tả Tử Quân ngồi lên xe Lục Thừa Diệp, bọn họ đến siêu thị mua chút thức ăn và những vật dụng cần thiết trước rồi mới tiến về biệt thự của anh tại phía bắc Ôn Tuyền.

Sau khi bước vào biệt thự, anh nghi ngờ hỏi: “ Tử Khiết, cô biết nấu ăn sao?” Anh vốn tính mua chút đồ ăn sẵn mang đến nhưng cô nói cô biết nấu ăn.

“ Ừ.”

“ Tôi có chút mong chờ nếm thử tài nghệ nấu nướng của cô.”

Tả Tử Quân nhuần nhuyễn làm bữa tối trong phòng bếp, không đến nửa giờ đã có món mỳ Ý kèm thêm canh sò bên cạnh.

Hai người ngồi bên bàn ăn cùng nhau dùng cơm. Mặc dù Tả Tử Quân rất tin tưởng vào tài nấu nướng của mình, dù sao thì cô là cũng người phụ trách chính cho ba bữa cơm trong nhà, nhưng vẫn cảm thấy lo lắng không biết có hợp khẩu vị của anh hay không.

“ Mùi vị thế nào?”

Ăn xong mỳ Ý, nội tâm nghi ngờ của anh cũng dần biến mất.” Ăn rất ngon, phụ nữ bây giờ thường không thích xuống bếp, Tử Khiết, tôi thật sự rất nể phục cô.”

Nghe anh nói vậy, Tả Tử Quân thở phào nhẹ nhõm.” Thật ra đây là lần đầu tiên tôi nấu ăn cho người khác, trước kia ba ba còn hay gọi tôi là “ đầu bếp”...” Cô chợt nhớ đến chị cô đã nhắc nhở không nên đề cập về chuyện gia đình nên liền im lặng.

“ Tại sao chỉ nói một nửa? Hình như trước giờ tôi chưa từng nghe cô đề cập đến gia đình.” Biết Tử Khiết đã mấy tháng nhưng chưa từng nghe cô nhắc đến gia đình cô.

“ Xin lỗi, tôi không muốn nhắc nhiều đến người nhà.”

Mặt cô khẩn trương, chỉ sợ càng nói càng sai, nếu anh còn hỏi tiếp thì cô nên làm gì mới tốt đây?

Anh tất nhiên cũng nhận ra nét khẩn trương trên mặt cô, anh đoán đây không phải là chuyện vui vẻ gì.” Không sao, không muốn thì đừng nói. Chúng ta ăn tiếp đi.”

Cô sững sốt một chút.” Anh không tức giận chứ?”

Anh cười.” Chuyện nhỏ như vậy thì có gì mà tức giận, cô không muốn nói thì chắc là có nguyên nhân, sau này cô nói cũng được.” Anh nói, anh muốn giảm bớt không khí lúng túng hiện tại.” Canh rất ngon, sau này tôi cũng muốn gọi cô là “ đầu bếp”!

Nhìn anh cười, khóe môi Tả Tử Quân khẽ cong lên.

Lục Thừa Diệp giống như lời chị cô nói, là một người đàn ông tốt, tác phong nhanh nhẹn, hoàn toàn không mang dáng vẻ của một cậu ấm, cá tính tự nhiên, chừng chặc. Nếu tương lai chị cô có thể cùng anh kết hôn chắc sẽ rất hạnh phúc. Nghĩ như vậy, nội tâm Tả Tử Quân không bị dao động nữa, cô muốn cố gắng hoàn thành nguyện vọng của chị cô.

Chợt cô phát hiện đôi mắt anh đang nhìn cô, làm cô lại không nhìn được cảm thấy rung động.” Sao lại nhìn tôi như vậy?”

Chẳng lẽ anh phát hiện cái gì sao? Vừa nghĩ vậy, anh đã vươn tay tới lau đi vết tương trên khóe miệng cô, động tác thân mật như vậy khiến cô trở nên khẩn trương, càng không dám lộn xộn.

“ Chỗ này dính chút nước sốt.”

“ Cảm ơn.” Cô đỏ ửng mặt cảm ơn.

Lục Thừa Diệp vẫn như cũ nhìn cô.” Tôi cảm thấy hôm nay cô đặc biệt khách khí.”

Cô càng thêm khẩn trương, cố gắng mỉm cười.” Đâu có, anh nghĩ quá nhiều rồi, chúng ta nên ăn nhanh một chút, nếu để lạnh ăn không ngon đâu.”

Thật may sau đó Lục Thừa Diệp không nói thêm gì nữa, Tả Tử Quân mới thở phào nhẹ nhõm.

Không biết có phải do quá khẩn trương hay không, Tả Tử Quân không thể nào ngủ được. Vì vậy cô ra khỏi phòng, chợt nhìn thấy Lục Thừa Diệp ngồi bên cửa sổ, chân mày nhíu lại uống rượu, đường cong gò má hiện rõ vẻ anh tuấn của anh, nhưng nét mặt thoát nhìn có chút nặng nề. Chị cô từng nói qua anh du học ở Mỹ nhiều năm, trở về nước chưa được ba năm, thân là con trai độc nhất nên áp lực công việc của anh khá lớn.

Chị cô muốn cô trò chuyện cùng anh, cô liền lấy dĩa đồ ăn tiến lên phía trước.

Lục Thừa Diệp nhìn cô.” Tôi tưởng cô ngủ rồi.”

Tả Tử Quân ngồi bên cạnh anh.” Anh không vui sao?”

Anh cười, nụ cười có chút mệt mỏi.” Mọi người đều nhìn tôi như một người nổi nghiệp, ai cũng quan tâm năng lực của tôi như thế nào, chỉ một lỗi nhỏ cũng không được phạm phải.”

“ Tôi nghĩ anh không cần phải tạo áp lực lớn như vậy, dù sao anh cũng mới về nước chưa được ba năm, anh nên đem khoảng thời gian này học tập kinh nghiệm một chút, sau đó kế tiếp là thực hành những gì đã học, đến cuối cùng chính là thành công, tôi tin tưởng anh nhất định sẽ làm tốt.” Cô mỉm cười nói.

Anh nhìn nụ cười vui vẻ cùng lúm đồng tiền ngọt ngào của cô.” Sao hôm nay tôi thấy cô rất khác, không giống Tử Khiết mà tôi quen, lẽ nào là người giả mạo?”

“ Giả mạo cái gì, thể thân gì chứ, không có chuyện này, tôi chính là Tả Tử Khiết.” Tả Tử Quân chột dạ vội vàng phủi sạch.

“ Được rồi, cùng tôi uống một chén đi.” Anh thay cô rót rượu.

7. Chương 7

“ Cảm ơn, nhưng tôi không biết uống rượu.” Cô trực tiếp từ chối.

“ Cô không biết uống rượu?” Lục Thừa Diệp hơi ngạc nhiên.” Do tôi say nên nghe nhầm phải không? Tửu lượng cô tốt như thế mà nói không biết, hay nhìn thấy tâm tình tôi không tốt nên mới cố ý đùa cợt?” Bình thường gặp nhau thì họ vẫn hay đến quán bar uống rượu.

Cô xấu hổ cười một tiếng.” Tôi tất nhiên là đang nói đùa.” Lần này không thể không uống, cô bưng ly rượu lên, vốn tính uống hết chén là xong nhưng rượu này thực sự rất mạnh khiến cô chịu không nổi, cô đành uống nửa chén rồi để xuống, nơi cổ họng nóng rực đến khó chịu.

Cô quay mặt sang hướng cửa sổ, cảm nhận gió đang thổi vào người khiến cô thoải mái hơn.

“ Cô biết không? Trước kia tôi nói với mọi người chỗ này có đom đóm, nhưng không có ai tin tưởng, mọi người đều nói thứ tôi thấy được là Quỷ Lửa.”

“ Quỷ...Quỷ Lửa?” Tả Tử Quân nhìn bên ngoài tối đen như mực, đưa tay ra cũng không thấy năm ngón, lại nghĩ chung quanh đây không có người ở không khỏi cảm thấy sợ, cả người căng thẳng. Cô thật sự rất sợ những chuyện liên quan đến ma quỷ.

“ Nhìn bộ dáng cô hình như rất sợ ác quỷ?”

“ Đâu có.” Cô nhất quyết không thừa nhận.

Sợ đến nổi sắc mặt đều thay đổi mà vẫn cứng rắn cãi lại! Thấy cô sợ như vậy mà vẫn rất đáng yêu, làm anh càng thêm muốn trêu chọc cô.

“ Nếu cô không sợ thì để tôi kể vài câu chuyện ma quỷ cho cô nghe.”

“ Không cần.” Tả Tử Quân khảm trương đứng lên.” Tôi tự nhiên cảm thấy hơi mệt, tôi đi ngủ trước.”

Không biết có phải vì quá khấn trương hay không mà cô bị vấp vào chân ghế, cả người mất thăng bằng trực tiếp ngã về phía Lục Thừa Diệp. Bị anh ôm vào lòng, bên tai còn nghe được tiếng cười khê trầm thấp của anh.

“ Tôi xin lỗi, làm cô sợ như vậy, nơi này không có quỷ đâu.”

Tả Tử Quân nhìn anh không chớp mắt, anh không chỉ có tiếng cười dễ nghe, ngay cả nụ cười cũng rất mê người, bây giờ cô đã biết sao chị cô lại thích người đàn ông này. Sau đó, anh dịu dàng chạm vào khuôn mặt cô, lạnh lạnh, làm cô cảm thấy rất thoải mái.

“ Mặt cô rất đỏ, không phải mới uống nửa ly rượu đã say chứ! Đỏ như trái táo thật đáng yêu, không biết nếu cắn vào cảm giác thế nào...”

Chẳng lẽ cô say thật rồi sao? Còn chưa phản ứng kịp anh muốn cắn cái gì thì anh đã cúi đầu hôn cô, xúc cảm ấm áp làm cô ngây người tại chỗ.

Lục Thừa Diệp đương nhiên nhận ra sự cứng ngắc của cô.” Thế nào, không thích tôi hôn?”

Không thích sao? Thật ra thì rất tốt, chỉ là cô rất khấn trương, có hơi hoảng sợ một chút.

Ngón tay anh nhẹ nhàng chạm vào môi cô, không biết tại sao, anh cảm thấy tối nay Tử Khiết hình như rất khản trương. Khuôn mặt ửng hồng đặc biệt khả ái, cô bây giờ giống như cô gái mới nếm thử trái cấm vừa e lệ vừa khản trương, bộ dáng mê người làm anh không tìm được muốn hôn cô.

“ Nếu cô không cự tuyệt thì tôi sẽ hôn tiếp.” Nói xong, anh không chờ cô mở miệng trực tiếp đặt môi lên đôi môi mềm ngọt kia, tiếp đó là một nụ hôn nóng bỏng.

Tả Tử Quân cảm thấy cổ họng như có dòng khí nóng chạy đến trên mặt cô, ngay cả đầu cũng nóng lên làm cô có chút mờ mịt. Môi lưỡi dây dưa có cảm giác tê tê, nóng bức. Cô cảm thấy mình giống như bị lửa thiêu đốt, ngay cả hô hấp cũng dồn dập nhưng người đàn ông kia vẫn nhiệt tình hôn cô không buông.

Đến khi nụ hôn nóng bỏng đó kết thúc thì cô đã thiếu dưỡng khí nghiêm trọng. Cô thở gấp, còn người đàn ông kia lại nhẹ đặt môi lên tiếp tục hôn mặt cô, mặc dù êm ái nhưng lại khiến cho cô cảm thấy nóng vô cùng. Cô cảm thấy trong cơ thể nổi lên một cổ xôn xao xa lạ, cảm giác phía dưới trống rỗng khiến cô tìm lòng không được khe rên, đưa tay ôm lấy anh.

“ Cô đang quyến rũ tôi sao?”

Quyến rũ cái gì? Tả Tử Quân sững sờ.

“ Ngay cả dáng vẻ ngây ngô cũng đáng yêu như vậy.” Anh lại ngọt ngào hôn cô.” Chúng ta lên giường đi.” Anh ôm cô vào ngực rồi hướng về phía phòng anh, không cần biết có phải do rượu hay không nhưng giờ phút này anh chỉ biết anh muốn cô.

Lúc này cô rút cuộc hồi phục tinh thần, cảm giác khản trương lại đến. Cô biết mình nên cự tuyệt nhưng vào lúc này cô nói không muốn, anh có tức giận không? Có hay không đánh cô? Nhưng cô biết mình không thể cùng anh phát sinh quan hệ, bởi vì anh là người chị cô thích...

Thả cô xuống giường xong, anh cũng nhanh chóng đè người xuống, hai thân thể thân mật áp sát vào nhau, anh lại tiếp tục triển miên với nụ hôn nóng bỏng với cô, xóa bỏ ý muốn cự tuyệt của cô đồng thời dùng nhiệt tình này đốt cháy cô.

Ba ngày hai đêm này, bọn họ vẫn luôn ở biệt thự, nên nói chính xác là trừ phải đi ăn ở ngoài thì bọn họ hầu như không bước ra khỏi phòng.

Chín giờ tối, Lục Thừa Diệp từ công ty về nhà, vừa mới bỏ công văn xuống thì mẹ anh liền gọi điện đến. Cứ tưởng có chuyện gì quan trọng, không nghĩ đến lại nói rằng muốn sắp xếp xem mắt cho anh!

Cũng quá khoa trương đi, anh lập tức cự tuyệt.” Mẹ, con không đồng ý, chuyện xem mắt đó sau này cũng đừng nhắc lại nữa, con sẽ không chấp nhận.”

“ Tại sao không chịu xem mắt? Là vì vợ con sao?” Nghe con trai cự tuyệt, Trương Ngọc Tuyết ở đầu dây bên kia rất tức giận.

“ Mẹ, Tử Khiết qua đời vẫn chưa được ba tháng, hiện giờ muốn con đi xem mắt không phải quá nhanh hay sao?”

“ Lúc trước cưới nhau, hai người cũng ở riêng nhiều năm rồi, như vậy còn nhanh sao?”

“ Mẹ, chuyện của con thì để con tự giải quyết. Mẹ không cần bận tâm.”

8. Chương 8

“ Bảo mẹ đừng quan tâm? Năm đó ba mẹ đều phản đối con kết hôn cùng Tả Tử Khiết, con lại cố ý cưới cô ta, còn chạy đi công chứng kết hôn. Cuối cùng thì sao, kết hôn mới nửa năm đã dọn ra ở riêng rồi.”

Lục Thừa Diệp cảm thấy có chút cháng váng, là vì công việc quá mệt mỏi sao? Đối với lời trách cứ của mẹ, mấy năm nay anh đã nghe qua không biết bao nhiêu lần. Anh không nói gì, cũng không đổ lỗi cho bất kỳ ai, dù sao năm đó là do chính bản thân anh lựa chọn.

“Còn nữa, khi con và cô ta ở riêng, nếu con nghe lời mẹ lập tức ly hôn thì mấy năm nay con cũng không phải sống một mình, có lẽ đã sớm tái hôn, hơn nữa chắc cũng đã có đứa bé...”

“Mẹ, con đã làm việc cả ngày rồi, hiện giờ rất mệt, chuyện này nói sau được không? Con muốn nghỉ ngơi trước.” Anh ngoại trừ cảm thấy mệt mỏi, thật ra còn không muốn nghe mẹ anh oán trách những chuyện kia trước kia nữa.

“Mỗi lần mẹ nhắc đến là con lại lảng tránh, chẳng lẽ con định cả đời này không kết hôn nữa sao?”

“Mẹ, con thật sự rất mệt mỏi, hôm nay nói đến đây thôi, tạm biệt.”

Anh không thể không tắt điện thoại của mẹ. Giờ phút này, đầu anh không chỉ cháng váng mà còn cảm thấy đau đớn. Anh đi về phía tủ rượu rót ừng ực ly rượu, hy vọng có thể giảm bớt những đau đớn này.

Anh ngồi trên ghế sa lon mềm mại, nghĩ đến việc mẹ muốn thay anh mai mối làm anh dở khóc dở cười, đừng nói vợ anh mới mất không lâu, đoạn hôn nhân năm năm đó cũng đã khiến anh mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần. Bây giờ anh cũng không còn tâm tư mà nghĩ đến chuyện tái hôn.

Năm đó, tại sinh nhật của bạn mà anh quen biết Tử Khiết, anh không phủ nhận dung mạo của cô rất đẹp nhưng party nào mà trên người phụ nữ lại không có nhiều son phấn, đối với dung mạo xinh đẹp của cô, anh cũng không ấn tượng nhiều. Chỉ là sau đó, khi anh đến câu lạc bộ tennis thì lại thấy cô đi chung với bạn anh, nhìn cô trên người chỉ còn đồ trang sức đơn giản cùng đêm đó hoàn toàn bất đồng. Hai người thường hay gặp ở câu lạc bộ, vì vậy cùng nhau đánh tennis, tuy cô đánh không giỏi nhưng rất nghiêm túc học tập. Bạn anh thấy anh và Tử Khiết thân cận liền nói cho anh biết tin đồn của Tử Khiết, ai cũng nói cô là một người hám tiền, hay đi đến những chỗ thượng lưu là vì muốn câu dê béo, hơn nữa thủ đoạn rất ỉm nên bị người ta lén lút gọi là “Hoa Hồ Diệp”. Về chuyện này, Tử Khiết cũng từng nói với anh, hi vọng anh không tin vào những tin đồn đó, cô không phải là người như vậy, đối với chuyện này anh cũng chỉ cười trừ.

Bởi vì gia thế nên anh được không ít thiên kim tiểu thư yêu quý, cũng gặp qua không ít phụ nữ muốn quyến rũ anh. Nhưng so với việc quan tâm dung mạo, trang phục hay tài sản thì anh để ý đến tâm ý của đối phương hơn, thật tâm đối với anh nói anh là người quan trọng nhất trong lòng người ấy.

Chuyện năm đó cũng vì công ty thua lỗ mà cảm thấy phiền lòng, Tử Khiết không giống như những người phụ nữ khác suốt ngày bám dính lấy anh, rất ít khi chủ động liên lạc với anh, duy chỉ có lần đó vì biết tâm tình anh không tốt nên chủ động hẹn anh Chủ nhật đi thư giãn, cô nguyện ý cùng anh đi giải sầu, giải tỏa tâm tình.

Nếu nói đó là một trong những thủ đoạn của cô thì anh cũng không quan tâm. Lúc đó tâm tình anh rất kém nên anh đã đồng ý. Cũng chỉ được nghỉ khoảng hai ngày, anh không muốn lãng phí thời gian bay ra nước ngoài, vì vậy lựa chọn đến biệt thự của anh ở phía bắc Ôn Tuyền.

Chính là trong ba ngày hai đêm sống cùng nhau này, anh mới nhìn thấy vẻ mặt khác của vợ mình. Thì ra cô là người rất hồn nhiên lại hay xấu hổ, rất ngọt ngào. Trong khoảnh khắc đó, anh đã thật tâm yêu cô. Hai tháng sau, anh cầu hôn cô, không để ý đến sự phản đối của cha mẹ, cũng không quan tâm đến tin đồn bên ngoài mà cùng Tử Khiết kết hôn, vì anh tin tưởng cô chính là người mà anh muốn sống cùng cả đời.

Nhưng cuộc sống sau khi cưới không hạnh phúc như anh vẫn nghĩ, bởi anh cảm thấy cảm giác yêu say đắm trong biệt thự lúc trước lại dần biến mất. Tại sao lại thay đổi, anh cũng không thể lý giải được, chỉ là anh cảm thấy vợ anh không còn ngây thơ như lúc trước nữa vì vậy không muốn cùng nàng thân mật. Vợ anh cũng không để ý đến cảm giác của anh, mỗi ngày đều ra ngoài đến sáng hôm sau mới về, cuộc sống hôn nhân bắt đầu biến dạng.

Thỉnh thoảng anh cũng nghĩ hôm đó tại biệt thự, có phải hay không anh bị hạ Mê Hồn dược, tại sao lại bắt chấp tất cả cưới cô, anh thậm chí hoài nghi lần đó cùng anh ở biệt thự thật sự là vợ anh sao?

Đột nhiên, đầu óc anh lại thoáng hiện qua hình ảnh Tả Tử Quân, bộ dáng đơn thuần này giống hệt người đã ở cùng anh tại biệt thự, chỉ là rất nhanh sau đó anh quả quyết loại bỏ ý nghĩ này, trong lòng tự giấu cột

bản thân vì quá mệt mỏi mới xuất hiện ý nghĩ quỷ dị như thế, dù sao thì chị em họ đã tách ra từ sớm, ngay cả lúc anh và vợ mình kết hôn thì cô cũng không xuất hiện, làm sao có khả năng xuất hiện tại biệt thự?

Anh tiếp tục uống rượu, đến bây giờ anh vẫn không thể quên được thời gian vui vẻ ở biệt thự năm đó sao? Vợ anh cũng đã mất, mọi chuyện đều nên kết thúc rồi. Anh nhắm mắt lại ngẫm nghĩ.

Ở trên giường, Lục Thừa Diệp nhìn hai gò má đỏ bừng xinh đẹp dưới thân.

“Mặt em còn nóng như vậy, có thể bị thiêu cháy hay không?” Thấy khuôn mặt nhỏ bé lại đỏ hơn, bàn tay không nhịn được chậm rãi vuốt ve da thịt mềm mại của cô, còn thân mật chà xát đôi môi mê người kia.” Anh không nghĩ em lại đáng yêu mê người như vậy, hay là em cố ý hấp dẫn anh?”

“Em không có, em nghĩ chúng ta không nên....”

Anh lại hôn lên môi cô, lửa dục trong cơ thể đã nổi lên, anh không có cách nào dừng lại.

Đầu lưỡi ấm áp, trước tiên là nhẹ nhàng chơi đùa với đầu lưỡi trơn mềm của cô, sau đó dây dưa hôn cô không còn một kẽ hở, cô đáp lại một cách ngây ngô, kinh nghiệm hôn môi này cô thật không có hay cố giả vờ ngây ngô? Mặc kệ nguyên nhân là gì, anh chỉ biết anh thích hôn cô. Sự mềm mại ngọt ngào cùng nụ cười ngừng hồn nhiên kia “vừa đúng” làm anh cảm thấy hài lòng, vì vậy anh càng hôn sâu hơn, càng thêm kích thích.

Đến khi dứt nụ hôn thì hô hấp hai người cũng đã rối loạn, ngực phập phồng gấp gáp, tia lửa tình dục vừa nổi lên, anh đã động thủ cởi bỏ đi quần áo trên người cô, thân thể mềm mại trắng mịn phía dưới hấp dẫn anh, nhũ hoa phấn hồng nổi bật dựng đứng trên bầu ngực đầy đặn, anh cúi đầu mút chặt nụ hoa mê người đó, tay kia vuốt ve bầu ngực bên cạnh, mềm mại lại ngọt ngào...

“Ừ...”

9. Chương 9

Cảm nhận được người phía dưới khẽ run, đôi tay nhỏ bé cũng không dám đụng chạm thân thể anh mà chỉ ra sức nắm chặt ga giường, phản ứng của cô tựa như lần đầu tiên ân ái, thật ra thì cô cũng không cần phải làm như vậy.

Chuyện nam nữ ân ái đối với anh quan trọng nhất là cảm giác, có phải xử nữ hay không cũng không quan trọng, dù sao cũng đã 20 tuổi rồi, từng có tình yêu nam nữ là chuyện rất bình thường. Anh chỉ có thể nói, cô “diễn” không tệ, từ sau khi hai người không còn mảnh vải che thân, cô liền ngừng ngừng quay qua một bên không dám nhìn thẳng anh. Lục Thừa Diệp nhìn khuôn mặt đang ngừng ngừng đến đỏ bừng kia, thật sự rất đáng yêu. Anh cúi đầu hôn cô, không thể phủ nhận cô làm anh có dục vọng muốn chinh phục, có lẽ là muốn nhìn thử đến cuối cùng sẽ ra sao.

Đôi môi ấm áp nhẹ nhàng hôn lên từng chỗ trên cơ thể cô, sau đó giống như phát hiện cái gì, anh ngừng lại.” Nơi này của em có một nốt ruồi nhỏ.” Anh vuốt ve nốt ruồi nhỏ trên cánh tay phải của cô, dựa theo nhân vật thuần khiết hiện giờ cô đang mang, anh nửa đùa nói.” Đây không phải là thủ cung sa mà cổ nhân hay nói chứ?”

Thấy cô xấu hổ, dáng vẻ kia giống như là bị anh đoán trúng vậy.

“Thế nào, chẳng lẽ em muốn nói cho anh biết em vẫn là xử nữ, đây thật sự là thủ cung sa sao?”

Đúng vậy, anh đương nhiên cũng chỉ đùa giỡn cô, chỉ là lại lộ ra vẻ mặt nghiêm túc. Gương mặt thủy chung vẫn e lệ đỏ hồng, động tác cũng không lưu loát, có mấy phần giống như là lần đầu tiên.

Lục Thừa Diệp nhiệt tình ôm hôn cô, cho đến khi tiến vào thân thể cô mới thấy cảm giác quá khít khao cùng với bị trở ngại làm anh kinh ngạc nhìn cô, ngoài ý muốn thấy cô khéo mắt đã đắm nước, anh vừa kinh ngạc lại có chút sững sờ.

“ Em thật sự là lần đầu tiên?” Không phải diễn?

Cô khẽ cắn môi.” Em không sao.”

Thấy cô cố gắng nhin đau làm nội tâm anh dâng lên một hồi đau đớn.” Thật xin lỗi.”

“ Ừ.”

“ Anh lẽ ra nên dịu dàng hơn.” Bàn tay dịu dàng vuốt ve mặt cô, cô rõ ràng là ngượng ngùng, tại sao anh lại không phát hiện ra chứ? Là bởi vì trước đó đã có quan niệm như thế về cô? Anh quyết định vứt bỏ mọi chuyện trong quá khứ, từ giờ phút này, anh coi như bắt đầu quen biết cô lần nữa.

.....

Mười giờ sáng hôm sau, Lục Thừa Diệp ngồi trong phòng khách của biệt thự xem phim, nhìn Tả Tử Khiết từ trong phòng bước ra ngoài. Mặc dù không trang điểm nhưng vẫn hồn nhiên động lòng người, anh quay người tắt TV.

“ Em tỉnh rồi? Có đói bụng không, đến đây ăn sandwich đi.” Lục Thừa Diệp nói.

“ Sandwich?” Cô ngồi vào ghế salon, nhìn sandwich được bày trên bàn, ngày hôm qua hình như họ không có mua sandwich.” Anh tự làm à?”

“ Sao lại ngạc nhiên như vậy, em biết nấu ăn, anh đương nhiên cũng phải biết làm sandwich, em ăn trước đi, anh giúp em pha sữa tươi.” Anh đứng lên đi vào phòng bếp, rót chén sữa tươi trở lại phòng khách.

Cô cầm sandwich lên, cảm ơn người đàn ông bên cạnh.” Ăn thật ngon, cảm ơn anh.”

“ Khách sáo như vậy làm gì, còn nói cảm ơn nữa.” Anh vuốt sợi tóc mềm mại của cô, đuôi tóc có chút ẩm ướt.” Em mới tắm à? Thật là thơm.”

Động tác thân mật cùng lời nói của anh khiến người đang ăn sandwich thiếu chút nữa bị nghẹn, cô vội uống một hộp sữa tươi, mới tiếp tục không yên lòng mà ăn.

“ Nhớ để lại cho anh một ít.”

“ ah? Anh còn chưa ăn điểm tâm sao?”

“ Ăn rồi, chỉ là nhìn em ăn khiến anh muốn ăn nữa.” Kéo sandwich trên tay cô, Lục Thừa Diệp cắn xuống miếng cuối cùng.

Không biết có phải anh cố ý hay không, cô cảm thấy anh không chỉ cắn sandwich mà còn khe khẽ cắn ngón tay cô hại tim cô đập nhanh hơn. Cô muốn rút tay về nhưng lại bị anh giữ chặt, lôi kéo cô ngã về phía sau, thân hình cao lớn thuận thế đè trên người cô.

.

Sau khi hoan ái, hai người cùng nhau tựa vào ghế salon nghỉ ngơi. Ghế salon cũng không lớn nên hầu như nửa người cô đều dựa vào anh, anh cũng không nói gì chỉ là ôm chặt cô.

Cô nhìn người đàn ông đang nhắm mắt bên cạnh, anh đã ngủ chưa?

Anh thật sự rất đẹp trai, tính cách cũng dịu dàng, lại còn có thể làm sandwich. Nội tâm lại một hồi rung động, cô nhin không được vươn tay ra vuốt ve khuôn mặt anh tuần ấy, thật nhẹ nhàng để không làm anh thức giấc.

“ Sao thế, muốn lần nữa sao?” Lục Thừa Diệp đột nhiên mở mắt, hôn khuôn mặt khả ái của cô, anh căn bản không có ngủ chỉ là đang nghỉ ngơi thôi.

Lời của anh làm mặt cô một lần nữa đỏ bừng, khiến anh nhìn động lòng không dứt.

“ Em thật sự là Tả Tử Khiết mà anh quen biết sao?”

“ Em...”

“ Muốn nói chuyện gì, em không phải luôn muốn nói gì thì nói sao? Đúng rồi, sau khi nghe lời em đến đây thư giãn, tâm tình anh tốt lên rất nhiều, anh muốn tặng em một món quà, em muốn gì nào?” Cô đã là người phụ nữ của anh, anh muốn cưng chiều cô thật nhiều, tặng quà cô thích.

Cô nhìn khuôn mặt anh tuần mê người phía trước.” Em không muốn bất kỳ quà tặng nào hết, chỉ muốn anh đồng ý với em một chuyện?”

“ Chuyện gì?”

10. Chương 10

“ Nếu như có ngày chúng ta kết hôn, em chỉ nói nếu như, như vậy em hi vọng tương lai nếu anh không còn yêu em thì cũng không được vứt bỏ em, được không?” Vừa nói xong, cô đã cảm thấy yêu cầu của mình hình như rất quá đáng, vì vậy lập tức nói lại.” Xin lỗi, em chỉ là thuận miệng nói một chút, anh không cần phải để ý đâu.”

Lục Thừa Diệp nhường mi, đặt cô ngồi trên đùi anh, suy nghĩ đến chuyện cô vừa đề cập.” Tại sao lại nói đến chuyện kết hôn?”

“ Em không phải mới nói là chỉ thuận miệng hỏi một chút rồi hay sao, anh không cần để ý.” Không chỉ đề tài cuộc nói chuyện lúng túng, hai người giờ phút này đều trần như nhộng dính chặt vào nhau làm cô cảm thấy không tự nhiên, vì vậy cô muốn đứng dậy mặc quần áo.

Nhưng anh không để cho cô đứng dậy, cô chỉ có thể ngoan ngoãn tiếp tục ngồi trên đùi anh.

“ Nếu đã hỏi, chẳng lẽ em lại không muốn nghe câu trả lời của anh sao?”

Cô nín thở chờ câu trả lời của anh, anh có đồng ý không?

“ Anh đồng ý.” Anh vẽ mặt kiên định trầm ổn.

Cô kinh ngạc.” Anh thật sự đồng ý?”

Anh dùng giọng nói nghiêm túc hơn lặp lại lần nữa.” Anh đồng ý với em, nếu tương lai chúng ta thật sự kết hôn, trừ phi chính em rời đi, nếu không anh tuyệt đối không vứt bỏ em.” (Chân Lãng: tại câu này mà anh phải dính chặt cô chị hoy đây...)

Đây là lần đầu tiên anh cam kết với một người phụ nữ, anh không biết sau này bọn họ có thể kết hôn hay không, nhưng khi nhìn cô, anh thật sự rất muốn đồng ý. Anh thậm chí nghĩ rằng nếu cô hi vọng về sau dù hai người có kết hôn hay không, anh đều không được vứt bỏ cô, anh cũng sẽ gạt đầu đồng ý.

Từ buổi tối hôm qua cùng đi đến biệt thự, cô làm món mỳ Ý cho anh, bọn họ ăn chung bữa tối, tâm tình anh liền cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Sau khi cô dùng lời lẽ để khích lệ anh giúp áp lực trong lòng anh giảm đi không ít, dĩ nhiên còn có việc cô dựa vào người anh, đem hết mọi thứ trao cho anh không giữ lại chút gì, anh cảm nhận được tâm ý của cô, mà anh cũng có cảm giác thích ở cùng một chỗ với cô.

Lúc cô từ trong phòng đi ra, nhìn cô ngồi bên cạnh ăn sandwich do chính tay anh làm vì cô, trong lòng anh không khỏi có chút thỏa mãn. Anh nghĩ về sau muốn cùng cô đi du lịch nhiều hơn, cùng cô ở chung một chỗ để tâm tình được thoải mái hơn. Hiện giờ bọn họ vẫn có cơ hội ở cùng nhau, anh nghĩ còn dư lại một ngày rưỡi nghỉ phép cũng phải ở cùng cô. Anh cũng từng có vài người bạn gái nhưng chưa có ai làm anh muốn ở bên như vậy, anh muốn cô làm bạn bên cạnh anh.

Ôm cô, anh bắt đầu hôn xuống, cảm giác còn ngọt hơn mật, hai người cũng càng ngày càng hòa hợp, sau một ngày rưỡi, bọn họ hoàn toàn “ dính” chung một chỗ, không bước ra khỏi phòng. Nhớ đến việc cô đề cập đến chuyện kết hôn, anh bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ.

“ Hạo Hạo, qua nhà bạn học chơi không được về muộn đó, biết không?”

“ Vâng.”

Cao Á Vi đứng dậy đến phòng bếp cầm thứ gì đó, không quên dặn dò con trai về nhà sớm, sau đó cầm vĩ nướng đi vào phòng khách.

“ Tử Quân, cảm ơn em đã giúp chị làm bánh bích quy.”

“ Không cần khách sáo như vậy.” Gần trưa, toàn bộ điện đều bị chập phải mời công nhân đến sửa, ông chủ cô liền đình công nửa ngày. Tranh thủ nửa ngày rảnh rỗi này, cô chạy tới giúp Á Vi làm bánh.” Chỉ là chờ chút nữa nướng xong, em muốn ăn vụng một miếng.”

“ Không thành vấn đề.” Cao Á Vi rất dứt khoát đồng ý.

Cô vốn có một tiệm ăn nhỏ trên trấn, nhưng bà ngoại bị chẩn đoán là mất trí nhớ. Vì chăm sóc bà nên cô chuyển nhượng cửa hàng cho người khác, thay vào đó làm bánh bích quy và bánh mì đem bán lên trên trấn, cuộc sống cũng khá tốt.

Từ nhỏ cô đã được bà ngoại nuôi lớn, sau khi đi học và làm việc tại Bắc Thượng, được bạn bè giới thiệu nên quen biết cha của Hạo Hạo. Hai người quen biết hai năm, vì sự ra đời của Hạo Hạo nên kết hôn. Nào ngờ lúc Hạo Hạo được hai tuổi thì cô phát hiện chồng mình có người khác bên ngoài. Cô kiên trì quyết định ly hôn, mang theo Hạo Hạo trở về quê.

Hiện giờ cô và chồng mình vẫn coi nhau là bạn bè, dù sao anh ta cũng là cha của Hạo Hạo, thỉnh thoảng anh ta cũng đến thăm Hạo Hạo vài ngày. Nhưng từ khi ổn định với bạn gái hiện giờ, anh ta rất ít khi đến thăm Hạo Hạo nữa.

Cao Á Vi đem vỉ nướng cuối cùng bỏ vào lò, Tả Tử Quân đem bánh đã nướng chín làm lạnh đi, sau đó bỏ vào túi nhỏ.

“ Á Vi, Hạo Hạo vẫn phản đối chuyện chị hẹn hò với ông chủ Trương sao?” Trương Kính Khải gần bốn mươi tuổi, độc thân, là chủ của tiệm bánh mì trên trấn. Hai người đang hẹn hò nhưng Hạo Hạo lại không thích, giống như lo sợ mẹ sẽ bị cướp đi, không thích có cha mới, vẫn phản đối chuyện chú Trương hay đến nhà khiến Cao Á Vi rất đau đầu.

Cao Á Vi than thở.” Tiểu tử kia rất cứng đầu, không biết phải làm gì với nó đây, chị muốn chờ Hạo Hạo lớn hơn chút nữa sẽ nói cho nó biết.”

“ Nhưng ông chủ Trương không phải đã cầu hôn chị rồi sao? Chẳng lẽ chị không đồng ý?” Ông chủ Trương đã chuẩn bị cả nhà mới, ngay cả bà Lộ hay bị mất trí nhớ cũng đồng ý nhận chăm sóc, thật sự là một người đàn ông tốt.

“ Hạo Hạo không thể tiếp nhận, chị cũng không muốn uất ức anh ấy, cho nên hiện tại không phải là thời điểm kết hôn. Thật ra chị từng đề nghị chia tay, lấy điều kiện của anh ấy có thể cưới được một người phụ nữ tốt hơn, nhưng anh ấy nói nguyện ý chờ chị gạt đầu gả cho anh ấy, một lớn một nhỏ đều cứng đầu mà.”

“ Xem ra chị thật sự rất phiền lòng.”

“ Đúng vậy, còn em thì sao? Không định độc thân cả đời chứ?” Tử Quân rất xinh đẹp, mặc dù đã có con gái nhưng vẫn có không ít người theo đuổi nhưng đều bị nàng cự tuyệt.

“ Em chỉ muốn chăm sóc Lam Lam thật tốt, có thể nhìn thấy con khỏe mạnh lớn lên, em liền cảm thấy thỏa mãn rồi.”

“ Trước đây chị cũng từng nghĩ như em, không muốn tiếp tục kết hôn nữa, chỉ muốn nuôi con khôn lớn. Nhưng từ khi biết Kính Khải, chị phát hiện trên đời này thật ra vẫn có người đàn ông tốt. Thân là chị em tốt, chị vẫn muốn khuyên em mấy câu, về sau nếu tình yêu đến không nên lập tức cự tuyệt, cho đối phương cũng là cho chính mình một cơ hội, hiểu không?”

“ Em chỉ muốn Lam Lam là đủ rồi.”

11. Chương 11

“Tử Quân, có phải đến bây giờ em vẫn còn yêu cha của Lam Lam không? Thành thật mà nói, chị thật sự tò mò cha Lam Lam là người như thế nào mà làm cho em không thèm liếc mắt đến người đàn ông khác.”

Tả Tử Quân dừng động tác trên tay.” Thật ra chị cũng từng gặp cha của Lam Lam rồi.”

“Chị đã gặp?” Cô khó nén kinh ngạc.” Là ai?”

Cô nhìn bà Lô bên cạnh, sau khi chắc chắn bà không hiểu họ đang nói gì liền không cố kỵ nói ra, nhưng vẫn hơi hạ giọng một chút.” Chính là Lục Thừa Diệp.”

“Cái gì, anh ta không phải là anh rể của em hay sao?” Cô nhớ Tả Tử Quân có một người chị sanh đôi, chỉ là nhiều năm rồi không liên lạc, không ngờ lần này nghe tin lại là tin xấu như thế.

“Em cũng không biết phải giải thích thế nào, nói chung là rất phức tạp, khi nào rảnh em sẽ kể cho chị nghe.” Đối với cô, cha của Lam Lam là một bí mật không thể nói, tại sao giờ cô lại nói cho Á Vi nghe? Mọi chuyện đều có nguyên nhân, lần trước cô mang con gái đến Bắc Thượng thăm viếng chị gái, nghĩ đến việc chị cô còn trẻ như vậy mà đã ra đi liền cảm thấy đau đớn. Nghĩ đến một ngày cô cũng đột nhiên ra đi như thế, như vậy phải có ít nhất một người biết cha Lam Lam là ai, nên cô mới nói cho Á Vi biết bí mật này. Nếu như cô có thể sống đến khi con gái kết hôn thì việc này sẽ trở thành một bí mật mãi mãi.

Năm đó, hơn hai tháng sau khi trở về từ biệt thự, chị cô cùng Lục Thừa Diệp kết hôn. Cô cảm thấy vui mừng thay cho chị cô. Khi chị cô cùng Lục Thừa Diệp đến châu Âu hưởng tuần trăng mật thì em trai cô vì viêm phổi mà qua đời. Hai ngày sau, mẹ cô cũng đi theo. Ngay lúc đó, cô bị đả kích rất lớn, chị Lộ Nhi liền đến giúp đỡ xử lý hậu sự, nhưng chị bảo nên chờ chị cô trở về mới báo việc mẹ và em cô qua đời.

Sau khi mẹ và em cô mất, cuộc sống của cô cũng mất đi phương hướng. Mấy ngày sau, cô thường xuyên buồn nôn. Lúc bắt đầu, cô chỉ nghĩ do mình quá nhớ người thân nên ảnh hưởng đến sinh lý. Nhưng đến khi ngay cả ăn hoặc nghe mùi thức ăn cũng khiến cô buồn nôn nên mới phải đến bệnh viện kiểm tra, ai ngờ lại phát hiện mình mang thai.

Cô coi con mình là bảo bối ông trời tặng cô, để cho cô có phương hướng cho cuộc sống mới. Đương nhiên cô cũng biết sự tồn tại của đứa bé sẽ làm ảnh hưởng đến tương lai của chị cô và anh rể. Vì vậy, cô nói với chị cô về sau đường ai nấy đi, không cần phải liên lạc nữa, sau đó cô mang theo “bí mật” rời đi.

Cao Á Vi biết Tả Tử Quân không biết phải nói sao, cha Lam Lam lại là anh rể của mình, vừa nghĩ đến đã thấy phức tạp. Vì vậy cô cầm vỉ bánh vừa nướng xong đưa cho Tả Tử Quân.” Những chuyện cực khổ đó đã qua, chuyện phức tạp như vậy không cần suy nghĩ nhiều, không phải muốn ăn vụng một miếng bánh hay sao, cầm đi.”

Cô nhận lấy bánh.” Cảm ơn.”

“Không cần khách sáo.”

Đột nhiên Cao Á Vi nhìn thấy bà ngoại lại đang ăn lung tung cái gì đó, lần này lại là con trai màu sắc rực rỡ làm bằng đất sét, cô liền chạy đến giành lấy.” Bà ngoại, cái này không thể ăn, nếu ăn bà sẽ bị đau bụng nữa đó.”

“Cái này là đất sét, không thể ăn, bà ăn bánh bích quy này đi.”

“Uhm.”

Cũng trong lúc đó, trong nhà trẻ, Tả Dạ Lam bĩu môi, gương mặt không vui.

Thứ bảy này sẽ có hoạt động cha con, bé biết cha các bạn đều sẽ đến, chỉ có bé không có cha, tại sao bé lại không có cha chứ?

Bé không thích không có cha, bé cũng muốn có cha đi cùng.

Sau đó, bé nhớ đến chú Lục, chú Lục so với cha của các bạn còn đẹp trai hơn, bé đã giấu danh thiếp của chú Lục trong túi đeo lưng hình chú gấu nhỏ mà bé thích nhất, bé quyết định sau khi về nhà sẽ lén gọi điện cho chú Lục, nói chú đến nhà trẻ tham gia hoạt động cha con với bé.

Buổi sáng thứ bảy.

“Lam Lam, uống sữa nhanh lên, nếu không chúng ta sẽ đến trễ đó.”

“Vâng ạ.” Nói như vậy nhưng miệng nhỏ vẫn tiếp tục uống sữa.

Tả Tử Quân không biết con gái đang mè nheo chuyện gì, trước kia rõ ràng bé uống sữa rất nhanh, sao hôm nay lại như cố ý kéo dài thời gian vậy.” Lam Lam, nhanh lên một chút.”

“Nhưng thầy Thuyết có nói, con nít ăn gì cũng không được quá nhanh.”

“Con bây giờ đang uống sữa, không phải đang ăn, hơn nữa cũng còn có chút xíu, con không thể bưng lên uống một cái cạn sạch hay sao? Chúng ta thật sự sẽ trễ đấy.”

“Chờ thêm một chút nữa thôi.” Lam Lam nói.

Chỉ còn một hộp, chính là bé không chịu uống xong, cô cảm thấy con gái sáng hôm nay có chút kỳ lạ.” Con làm sao vậy, không muốn đi nhà trẻ sao?”

Bé lắc đầu.” Con không phải không muốn đi nhà trẻ.”

“Nếu không phải, vậy con chờ gì à?”

“Con muốn chờ...” Lam Lam mím môi, không dám nói ra.

“Chờ cái gì?” Rốt cuộc là con gái cô muốn chờ cái gì? Thấy bé không nói, Tả Tử Quân cũng có chút mất nhẫn nại rồi.” Tốt lắm, mặc kệ con muốn chờ cái gì, bây giờ chúng ta không đi thì sẽ trễ thật đó, con lập tức uống sữa xong đi.”

“Vâng.” Nhìn mẹ sắp tức giận, bé chỉ có thể ngoan ngoãn uống xong, sau đó đem chén đặt trên đó.

“Tốt lắm, chúng ta đi thôi.”

Khi Tả Tử Quân cùng con gái đi ra khỏi nhà, chuẩn bị đến nhà trẻ thì thấy Lục Thừa Diệp từ trên xe bước xuống, gặp anh, cô không khỏi kinh ngạc.

Tại sao anh lại xuất hiện.

Không giống với người mẹ đang sưng sờ, Lam Lam nhìn thấy chú Lục liền vui vẻ chạy đến, hưng phấn mở cửa ra.

“Chú Lục, chú đến rồi!”

Anh một tay ôm lấy Lam Lam.” Lam Lam, xin lỗi, chú đến trễ phải không?”

“Không, á... mẹ nói cũng sắp trễ rồi.” Chỉ là nhìn thấy chú Lục thật sự đến, Lam Lam cười đến vui vẻ ôm chầm lấy anh.

Nghe con gái cùng Lục Thừa Diệp nói chuyện, Tả Tử Quân nghi hoặc không dứt, đi lên phía trước hỏi.” Anh Lục, xảy ra chuyện gì sao? Sao anh lại đến đây?”

Cô cho rằng lần trước đã là lần gặp mặt cuối cùng của bọn họ rồi.

12. Chương 12

“Lam Lam gọi điện thoại cho tôi, hi vọng tôi đến tham gia hoạt động cha con với con bé.” Cho nên sáng sớm hôm nay anh liền lái xe đi, nhưng trên đường bị kẹt xe nên mới đến trễ.

Cái gì? Nghe được là do con gái gọi anh đến, Tả Tử Quân thiếu chút nữa là ngất xỉu, nha đầu này thật là...! Cô tránh anh còn không kịp, bé lại còn gọi anh đến, nhưng bé làm sao có thể gọi điện thoại cho anh? Bé lên gọi cho anh sao? Không trách được từ nãy đến giờ bé luôn nói chờ thêm chút nữa, thì ra là đang chờ anh.

“ Anh Lục, thật xin lỗi, tôi không biết bé gọi điện thoại làm phiền anh, nếu biết vậy thì tôi nhất định sẽ ngăn cản.” Xem ra cô phải tìm thời gian nói rõ ràng với Lam Lam để sau này bé không gọi cho anh nữa, trái tim cô thật sự không thể chịu được nữa rồi.

“ Không sao, dù sao hôm nay cũng là ngày nghỉ, tôi cũng không bận việc gì. Ở đây không khí lại tốt, tôi rất thích.”

Lục Thừa Diệp rất vui mừng khi nhận được điện thoại của Lam Lam để cho anh có cơ hội đến nơi này lần nữa, anh biết Tả Tử Quân không hoan nghênh mình nhưng anh lại rất muốn gặp cô, dù là về ngoài hay tính cách đều rất giống “ người phụ nữ” trong lòng anh, hơn nữa anh cũng rất thích Lam Lam.

“ Chú Lục, chúng ta nhanh đến nhà trẻ thôi, nếu không sẽ trễ đó.”

“ Được.” Anh nhìn Tả Tử Quân bên cạnh.” Cô cũng lên xe đi, tôi chờ cô đi.”

Cô có chút hoài nghi, cảm giác nếu tiếp tục dây dưa cùng anh sẽ khó bảo toàn anh không phát hiện “ bí mật” của cô. Mà Lam Lam lại dính anh như vậy, cô thật sự rất lo lắng.

“ Anh Lục, thật xin lỗi, tôi nghĩ tôi và Lam Lam đi xe máy thì tốt hơn, theo quy định của luật giao thông, Lam Lam phải ngồi xe có ghế an toàn cho con nít.”

“ Xe của tôi có ghế an toàn cho con nít.” Sau khi nhận được điện thoại của Lam Lam, anh liền thuận đường mua một cái đặt trên xe.

“ Thật sự có sao chú Lục, con muốn ngồi.”

“ Được.” Anh ôm Lam Lam ngồi lên ghế an toàn, cài dây an toàn cho bé.

Tả Tử Quân không ngờ anh lại tốn công sức như thế, hơn nữa rất có thể chỉ vì lần này Lam Lam đi thôi, người đàn ông này vẫn dịu dàng chăm sóc người khác như năm đó.

Lục Thừa Diệp quay đầu lại vừa đúng lúc bắt gặp cô nhìn anh, cô hoảng hốt vội vàng dời tầm mắt.

“ Cám ơn anh, vậy đành gây phiền toái cho anh rồi.” Cô đi theo ngồi vào ghế phía sau.

Hiện tại, cô chỉ có thể để Lục Thừa Diệp cùng các cô tham gia hoạt động ở nhà trẻ. Dù sao cũng không thể nói anh không nên đi, lập tức lái xe về Đài Bắc, hơn nữa như vậy Lam Lam sẽ giận cô. Cô nhìn con gái ngồi bên cạnh, từ lúc nhìn thấy Lục Thừa Diệp, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn luôn mỉm cười. Bé rất thích chú Lục sao?

Đến nhà trẻ, cô không khỏi lúng túng đối với việc giới thiệu Lục Thừa Diệp, cô đoán mọi người sẽ cho rằng anh là bạn trai của cô, đặc biệt là anh và Lam Lam rất “ hòa hợp”

Cô không ngừng đau đầu, lại có một bé trai đến hỏi Lam Lam đó là ai, con gái cô tất nhiên nói đó là cha bé, nàng thật sự muốn ngất đi rồi.

Nha đầu kia muốn cha đến điên rồi sao? Hơn nữa Lục Thừa Diệp ngồi bên cạnh cũng không chịu giải thích làm hại cô cảm thấy khó xử, bọn họ cũng liền trở thành “ người một nhà” rồi, nhưng cũng may là người lớn rất có lương tâm, không có hỏi chuyện này.

Tâm tình Tả Tử Quân rất phức tạp, nhưng dù thế nào đây cũng là lần cuối bọn họ gặp mặt.

Buổi chiều về đến nhà, Tả Tử Quân đợi sau khi Lục Thừa Diệp uống trà xong sẽ nhanh chóng đuổi người, nhưng cô phát hiện vẻ mặt anh rất lạ, hình như có chút khổ sở, là vì phơi nắng cả ngày nên trúng gió sao?

“ Anh Lục, anh làm sao vậy? Khó chịu ở đâu sao?”

“ Tôi cảm thấy đầu có chút đau, nếu cô không ngại thì cho tôi ở lại nghỉ ngơi một chút, có được không?” Anh hình như bị cảm rồi, mấy ngày trước thân thể đã thấy khó chịu.

“ Chú Lục, chú muốn ngủ sao? Trên lầu có phòng, con dẫn chú đi ngủ.” Căn phòng kia sau này sẽ là của bé, mẹ nói khi bé lớn rồi sẽ tự ngủ một mình.

Anh thật sự muốn nằm xuống nghỉ ngơi, nhưng anh không dám chắc Tả Tử Quân sẽ đồng ý, vì vậy anh đợi cô trả lời.

Tả Tử Quân do dự, nhưng anh hình như rất không thoải mái, có thể là vì sáng sớm liền lái xe đến đây nên mệt mỏi, hiện tại muốn anh lái xe trở về quá nguy hiểm, tạm thời cho dù quan hệ hai người có chút lúng túng, coi như là bạn bè bình thường thì cô cũng không thể nhẫn tâm như vậy, huống chi anh là vì con gái cô mới đến đây.

“ Anh Lục, anh cùng Lam Lam lên lầu ngủ một giấc trước đi.”

“ Cám ơn cô.” Anh mỉm cười nói.

Cô quyết định để anh nghỉ ngơi một chút rồi mới lái xe về Đài Bắc.

Chỉ là Lục Thừa Diệp ngủ đến gần tối cũng không tỉnh, Tả Tử Quân bảo Lam Lam đi gọi anh, Lam Lam lại nói gọi mãi mà anh vẫn không dậy. Cô cảm thấy có chút bất thường vội lên lầu, đi đến bên giường liền thấy mặt anh rất đỏ. Cô đưa tay chạm trán anh mới phát hiện anh cơ nhiên sốt rồi.

Thì ra không phải do anh phơi nắng quá lâu mà là ngã bệnh thật, thật là, thân thể không thoải mái cũng không chịu nói.

Tả Tử Quân vội vàng chạy xuống lầu gọi điện thoại, ở gần đây có một vị bác sĩ. Cô vội nói đối phương đến đây một chuyến, nếu tình hình nghiêm trọng như vậy thì phải đưa đến bệnh viện nữa.

Khoảng mười phút sau thì bác sĩ đến.

Người này thân thể không tốt nhưng vẫn lái xe đến đây, sau đó lại cứng rắn chống đỡ thân thể khó chịu đến tham gia hoạt động ở nhà trẻ với Lam Lam. Nếu cô không phát hiện bất thường để anh lái xe về Đài Bắc rồi xảy ra chuyện gì thì sao?

Luôn săn sóc người khác, tại sao không hiểu được chăm sóc tốt thân thể mình chứ?

13. Chương 13

Tả Tử Quân thở dài, sau khi cho anh uống thuốc liền để anh tiếp tục nghỉ ngơi không làm phiền nữa.

Hơn tám giờ tối, cô nấu chút cháo, Lam Lam đi theo lên lầu, Lục Thừa Diệp vẫn như cũ cảm thấy rất buồn ngủ, nói không có khẩu vị không muốn ăn.

“ Chú Lục, không thể không ăn, mẹ nói bị ốm phải ăn nhiều, con dứt chú ăn nha.” Lam Lam học theo cách mẹ dứt bé, bé cũng dùng thìa múc cháo cho chú Lục ăn.

“ Lam Lam ngoan quá, cám ơn con, chú tự ăn được rồi.”

“ Chú Lục nằm xuống đi, con dứt chú ăn.”

Nhìn con gái đang dứt cho anh ăn từng miếng một, vẻ mặt vui vẻ. Nhìn một màn này, tâm tình cô càng thêm nặng nề.

Lục Thừa Diệp ăn xong bát cháo rồi uống thuốc. Mẹ con Tả Tử Quân liền ra khỏi phòng cho anh tiếp tục nghỉ ngơi.

Đi xuống dưới lầu, Tả Tử Quân hỏi con gái.” Lam Lam, con thật sự rất thích chú Lục sao?”

“ Vâng, con thích nhất là chú Lục mà.” Lam Lam ngây thơ trả lời.

“ Lam Lam, mẹ nói cho con biết, chú Lục ở Đài Bắc rất xa, công việc lại bận rộn, con cũng thấy chú ấy ngã bệnh rồi phải không? Cho nên, về sau không nên gọi điện thoại cho chú Lục nữa, biết không?”

Cô thấy con gái mím môi không nói lời nào, không cần nghĩ cũng biết bé không muốn đáp ứng.

“ Lam Lam, con là bé ngoan phải không? Vậy thì phải nghe lời mẹ chứ. Về sau không nên gọi điện thoại cho chú Lục nữa.” Cô tiếp tục khuyên con gái.

“Lâu lâu gọi một lần cũng không được sao?”

“Không được, cũng không thể gọi lại nữa, biết không?” Tả Tử Quân lập trường kiên định, mặc dù thấy con gái đáng vẻ mắt mát, nội tâm cô cũng chịu không nổi. Nhưng cô chỉ có thể làm như vậy, cô đau lòng ôm lấy con gái.” Đứng như vậy, chúng ta đi tắm thôi.”

Hơn mười giờ khuya, vì lo lắng nên trước khi đi ngủ, cô lại đến phòng nhẹ nhàng chạm vào trán Lục Thừa Diệp, bị nhiệt độ cao của anh dọa cho giật mình, cô lập tức cầm nhiệt kế đo nhiệt độ, cư nhiên sốt đến ba tám độ năm, thì ra anh vẫn mê man là do lại sốt lên.

Cô liền cho anh uống thuốc hạ sốt của bác sĩ đưa, sau đó bưng chậu nước đến, hi vọng khăn lạnh có thể giảm bớt nhiệt độ của anh.

Cô kéo ghế ngồi bên giường, giúp anh thay khăn. Trước kia cô là người chăm sóc mẹ và em trai bị bệnh, đối với việc chăm sóc bệnh nhân có thể nói là vô cùng thuần thục, cô chỉ hi vọng anh không sốt cao thêm, nếu không thì phải gọi điện thoại gọi xe cứu thương.

Cô tiếp tục đặt khăn ướt trên trán anh, đối với anh, cô cảm thấy rất có lỗi, đều do cô không sớm phát hiện thân thể anh khó chịu.

Khoảng chừng nửa giờ sau, cô lại cầm nhiệt kế giúp anh đo nhiệt độ. Thật may đã hạ xuống ba bảy độ ba, mặc dù vẫn cao nhưng ít nhất cũng đã giảm xuống, lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Tả Tử Quân không rời đi ngay mà vẫn như cũ thay khăn cho anh, cô nhìn thấy trên trán anh có vài vết nhằn, không nhịn được đưa tay chạm vào. Bởi vì yêu cầu hoàn mỹ mà đặt ình áp lực công việc lớn nữa sao? Cô nhẹ nhàng đem khăn lông đặt trên trán anh.

Nhìn anh, anh vẫn giống hệt như người trong trí nhớ của cô.

Nhớ đến hơn mười ngày trước gặp anh đứng ở cổng, cô trừ giật mình còn có tâm hơi xao động, cô không ngờ mình và anh sẽ có một ngày gặp lại. Trước kia cô từng vuốt ve khuôn mặt anh tuần này, cô cũng đã từng được gần anh như vậy, bây giờ cô cũng nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt anh.

Nhớ đến câu hỏi của Á Vi, cô vẫn luôn thích cha của Lam Lam cho nên mới không để ý đến người đàn ông khác, nhìn cũng không nhìn một cái, là như thế này phải không?

Cô không biết hình dung cảm giác của mình đối với anh như thế nào, mỗi lần gặp anh tim cô sẽ đập nhanh hơn, thậm chí trải qua nhiều năm như vậy lại nhìn thấy anh, tim cô vẫn như cũ đập rất nhanh, nếu như đây chính là thích, chính là yêu, như vậy cô không phủ nhận.

Chỉ là cô cũng rất rõ ràng anh không phải là người mình có thể thích, có thể yêu, bởi vì anh là của chị cô. Khi cô biết mình mang đứa bé của anh, cô thật sự rất vui, cảm ơn anh đã cho cô một kỉ niệm đẹp, cũng cho cô món quà quý nhất trên đời, cô thật vui mừng khi có thể sinh ra con gái của anh.

Năm đó cô cố ý rời đi, từ đó không hề liên lạc cùng chị cô nữa, thỉnh thoảng từ tạp chí vẫn thấy tin tức về chị cô và Lục Thừa Diệp nhưng đều không phải là tin tốt, thậm chí có nhiều hình ảnh chị cô thân mật đi chung với người đàn ông khác, tại sao lại như vậy? Bọn họ không phải nên thật hạnh phúc, vui vẻ sao?

Mặc dù chị cô đã đi rồi, nhưng cô vẫn phải tiếp tục bảo vệ “bí mật”, cô không thể tưởng tượng nổi nếu có một ngày anh biết chân tướng, coi như anh giỏi kiểm chế nhưng chắc chắn cũng rất tức giận!

Qua ngày mai, bọn họ thật sự sẽ không gặp lại rồi, mặc dù rất muốn nói cho anh biết không nên tạo áp lực cho bản thân, nhưng nhiều năm gặp mặt lại, về mặt anh so với trước kia lại thêm một phần thâm trầm.

Sau này anh cũng sẽ phải tái hôn. Cô nhẹ nhàng hôn anh, chân thành chúc phúc cho anh.

Lần nữa đo nhiệt độ cho anh, phát hiện đã khôi phục bình thường, Tả Tử Quân liền yên tâm đứng dậy rời đi. Cô đem đèn điện đổi thành ngọn đèn nhỏ, lại nhìn người đàn ông đang ngủ trên giường rồi bước ra khỏi phòng.

“Chú Lục, chú cảm thấy khỏe hơn chưa?” Lam Lam ngồi bên bàn ăn vui vẻ hỏi.

“Thật xin lỗi, làm Lam Lam phải lo lắng cho chú, cảm ơn con, chú đã khỏe rồi.”

14. Chương 14: Chương 14

Anh ngủ cũng gần hai mươi giờ, hơn tám giờ sáng mới tỉnh lại, phát hiện bản thân tốt hơn nhiều, anh không biết là mình có còn mệt mỏi không nữa, có lẽ vẫn còn.

Nhìn Tả Tử Quân bên cạnh.” Cô Tả, cảm ơn tối qua cô đã chăm sóc tôi, vất vả cho cô rồi.”

“ Không có gì, là Lam Lam không nên tùy tiện gọi cho anh.” Cô đã nói rõ cùng con gái để bé về sau không gọi cho Lục Thừa Diệp nữa.

“ Tôi cũng muốn cảm ơn Lam Lam đã chăm sóc.” Nhớ đến thân thể nhỏ bé cố gắng cho anh ăn, anh rất cảm động.” Đúng rồi, ngày hôm qua tôi lại lên cơn sốt sao?”

Lam Lam giương mắt nghi hoặc giống như suy nghĩ việc gì đó, sau đó lắc đầu.” Cháu không biết, sau khi Lam Lam dứt chú Lục ăn cháo liền cùng mẹ đi tắm, sau đó đi ngủ.”

Anh trầm ngâm một lát.” Thật sao?”

“ Chú Lục, có phải chú lại khó chịu ở đâu không?”

“ Không có, chú không sao rồi.” Anh mỉm cười nhìn Lam Lam.

Tối hôm qua, anh không có phát sốt lại sao? Vậy sao anh lại cảm thấy bên cạnh giống như có người đang chăm sóc anh, còn vuốt trán cùng mặt anh nữa, bàn tay nhỏ bé mịn màng ấy làm anh cảm thấy rất quen thuộc, giống như trong biệt thự năm đó, sau khi triển miên được người phụ nữ của anh vuốt ve, cảm giác rất giống nhau.

Có thể là vì cảm sốt mới khiến anh sinh ra ảo giác, chỉ là xúc cảm này vô cùng chân thật không giống nằm mơ, anh thậm chí cảm thấy được có người khe hôn môi anh...

Nội tâm anh cười khổ, đã quyết tâm quên hết mọi chuyện về vợ mình nhưng anh vẫn không thể đem thời gian tại biệt thự lúc ấy quên hết đi.

“ Anh Lục, anh thấy tốt hơn không? Lái xe về Đài Bắc sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?” Tả Tử Quân biết mình không nên mở miệng đuổi người, nhưng anh cứ tiếp tục ở lại đây cũng không được.

Lục Thừa Diệp cũng biết cô không muốn anh tiếp tục ở lại nữa, rốt cuộc là vì sao cô vẫn luôn né tránh anh, động một chút là đuổi anh đi? Dù thế nào thì anh cũng từng là anh rể của cô, coi như trước kia chưa từng gặp mặt nên cô gọi anh là anh Lục cũng không sao, nhưng tại sao cứ trốn tránh anh mãi như vậy?

Lục Thừa Diệp không biết mình đang giận cái gì, có lẽ liên tiếp mấy lần bị hạ lệnh đuổi khách khiến anh thấy khó chịu.” Ăn sáng xong tôi sẽ rời đi ngay.”

“ Chú Lục, chú phải về sao? Cháu muốn chú ở lại chơi với cháu.” Vừa nghe đến chú Lục muốn quay về, Lam Lam cảm thấy buồn bã vì bé rất thích chú Lục.

“ Chú...”

Chỉ sợ con gái yêu cầu khiến anh muốn tiếp tục lưu lại, Tả Tử Quân nhanh chóng trả lời.” Lam Lam, lời hôm qua con hứa với mẹ, con quên rồi sao? Chú Lục rất bận, không thể lưu lại được.”

“ Nhưng...”

“ Không có nhưng nhị gì hết, chú Lục phải về.” Cô không hi vọng con gái quấy lầy anh.” Đúng rồi, nếu về sau Lam Lam còn gọi điện thoại cho anh nữa thì anh đừng nên nghiêm túc chấp nhận mọi chuyện, cũng không cần đến đây nữa.”

“ Cô thật sự chán ghét tôi như vậy sao?” Anh không khỏi tức giận.” Không thể chờ đợi được muốn đuổi tôi đi ngay, cũng không cho Lam Lam liên lạc, tại sao chứ?”

Cô không biết tại sao anh lại phản ứng mạnh như vậy, không khỏi ngẩn người một chút.” Cái đó... tôi chỉ là cảm giác chúng ta không nên tiếp tục liên lạc hoặc gặp mặt thôi.”

“ Tôi biết rồi, tôi ăn no sẽ lập tức rời đi, cảm ơn cô đã chiêu đãi, còn có Lam Lam, chú Lục phải về, con về sau phải ngoan ngoãn, biết không?” Lục Thừa Diệp sờ soạng đầu Lam, mặc dù thời gian gặp đứa bé này rất ngắn nhưng anh nhất định sẽ nhớ bé.

Tả Tử Quân thật ra cũng không muốn khiến bầu không khí trở thành như vậy, nhưng anh lưu lại hơn một phút thì lòng cô lại tiếp tục chịu đựng áp lực cùng lo lắng, lại nói, bọn họ vốn không nên gặp lại.

Tả Tử Quân cùng Lam Lam đưa Lục Thừa Diệp đến ngoài sân. Lúc này bà Lộ đang đứng tưới cây ở trong sân cách vách, nhìn thấy anh, bà liền chào hỏi anh.

“ Đó không phải là cậu Lục sao? Lần trước cảm ơn cậu đã đưa ta đến bệnh viện.” Bà Lộ cười rất thân thiết.

“ Bà không cần khách khí như thế.” Anh mỉm cười trở lại, sau đó phát hiện bà đang nhìn anh một cách nghi hoặc.” Sao vậy? Sao lại nhìn cháu như vậy?”

Bà Lộ nhìn Lục Thừa Diệp, sau đó nhìn Lam Lam bên cạnh anh.” Cậu Lục, thì ra cậu là ba của Lam Lam, vậy sao một nhà các cậu không ở cùng một chỗ?”

“ Cái gì?” Anh ngẩn người, anh là ba của Lam Lam? Mặc dù từng nghe bà có bệnh mất trí nhớ tạm thời, nhưng giờ phút này bà thoát nhìn rất bình thường, hình như không giống đang nói linh tinh.

Tả Tử Quân khẩn trương đến mức tim như muốn nhảy ra khỏi ngực, cô vội vã giải thích.” Anh Lục, anh không cần phải để ý, bà Lộ nhìn thấy người khác cũng đều nói như vậy.”

“ Thật sao?”

Chỉ là bà Lộ cảm giác mình không có nói sai.” Tử Quân, con cho rằng ta già rồi ă nói linh tinh sao? Cậu Lục rõ ràng chính là ba của Lam Lam, ngày đó con nói với Á Vi...”

“ Bà ngoại, sao bà chỉ ăn một nửa liền chạy ra ngoài rồi.” Cao Á Vi từ trong nhà đi ra, nhìn thấy Lục Thừa Diệp, cô cười chào hỏi anh.

Sáng hôm qua xe Benz lại đến, kết quả buổi tối Tử Quân gọi điện thoại nói anh phát sốt, nhìn đáng dấp hiện giờ tốt lắm, chắc là bệnh đã thuyên giảm.

Bà Lộ suy nghĩ một chút.” Bà đang ăn mì sao?”

“ Đúng, chỉ mới ăn một nửa, chúng ta vào ăn hết phần còn lại đi.” Cô lần nữa gạt đầu với Lục Thừa Diệp, sau đó đỡ bà ngoại trở về trong phòng.

Tả Tử Quân thấy thế vội nói.” Anh Lục, tình trạng bà Lộ chắc anh cũng biết, bà vừa nãy là nói lung tung, anh không cần để ý làm gì.” Anh sẽ không sinh nghi chứ?

Anh mặc dù trong nháy mắt có chút mê man, nhưng lời nói của cô rất nhanh lại đem lý trí của anh kéo về, che dấu đi vẻ mất mát đồng thời nảy sinh ra ý tưởng điều tra, vì vậy anh lại ôm lấy Lam Lam không chút do dự đi về phía ô tô rồi đi.

Tận mắt tiễn anh rời đi lần nữa, Tả Tử Quân không nhận được thăm hi vọng đây thật sự là lần gặp mặt cuối cùng.

Lục Thừa Diệp trở về Đài Bắc mới nhớ đến trưa hôm qua anh đã tắt điện thoại, về đến nhà mở máy lên phát hiện nhiều cuộc gọi nhỡ, tất cả đều do mẹ anh điện đến.

Có lẽ tức giận chuyện anh hôm qua không đi xem mắt.

Trước đó, anh đã nói rõ ràng là sẽ không đi xem mắt, không ngờ mẹ anh lại tự tiện thay anh an bài, ngày hôm qua ở Nam Đầu nhận được điện thoại của mẹ, anh lại lần nữa cự tuyệt rồi tắt máy.

Anh đang định đi tắm thì điện thoại reo, nhìn lại thì thấy là của mẹ anh, anh không nhận được nhủu mày nghe máy.

“Thừa Diệp, đưa con này, rốt cuộc chịu mở điện thoại rồi sao, còn nữa, hôm qua con chạy đi đâu, sao mẹ đến nhà trọ con tìm mà không thấy, khuya lắm rồi cũng không về nhà.” Trương Ngọc Tuyết thở phò nói xong.” Tại sao không nói chuyện?”

15. Chương 15

Anh không biết mình có thể nói gì, nghe nói thân là con trai độc nhất thường bị mẹ quản lý rất chặt, xem ra là thật. Anh biết mẹ lo lắng cho anh, nhưng căn bản là không cần thiết, anh cũng không phải con nít, anh biết mình đang làm gì.

Con trai không nói lời nào, Trương Ngọc Tuyết đành tự mình nói.” Tối hôm qua sao con không đến buổi gặp mặt? Con làm mẹ thấy thật có lỗi với cô gái kia.”

“Mẹ, con không phải đã nói là không đi, nói mẹ hủy rồi hay sao?”

“Mẹ cũng đã nói không hủy mà.” Thái độ của bà rất kiên trì. Bà rất sợ con trai lại gặp phải một nàng dâu Hoa Hồ Diệp thứ hai, Lục gia không thể mất thể diện lần nữa.

“Mẹ, chuyện của con để con tự giải quyết, có được không?” Anh cũng không muốn vì chuyện này mà xung đột cùng mẹ.

“Chuyện của con mẹ đều để con tự làm chủ, chỉ có chuyện hôn nhân này con nghe lời mẹ được không? Con là con mẹ, chẳng lẽ mẹ lại đi hại con?” Cưới vợ hay là muốn cưới môn đăng hộ đối.” Mẹ nói với con, mẹ đã đổi thời gian gặp mặt với cô gái kia, chính là bảy giờ tối nay, lần này, con không thể lại làm mẹ mất thể diện, biết không?”

“Mẹ?”

“Thừa Diệp, mẹ sẽ cùng cô gái kia chờ con tại phòng ăn, con không đến thì mẹ sẽ không rời đi, con nghe rõ chưa?” Nói xong lời muốn nói, Trương Ngọc Tuyết không đợi con trai trả lời lập tức cúp điện thoại.

Xem ra lần này mẹ nhất định muốn anh đến, cũng tốt, tự mình trực tiếp cự tuyệt, nếu lại không đi thì mẹ anh cũng suốt ngày gọi điện thoại nhắc đi nhắc lại, chỉ cần cự tuyệt mấy lần, anh tin tưởng mẹ anh sẽ phải bỏ qua.

Bảy giờ tối, Lục Thừa Diệp đến phòng ăn, đi theo phục vụ vào phòng mẹ anh đã đặt trước, không ngờ mẹ và cô gái kia đều đã đến, nhìn thấy đối tượng xem mắt, anh rất kinh ngạc.

Đường Bái Gia là cô gái anh quen cũng đã mười năm.

“Chào, Lục Thừa Diệp, đã lâu không gặp.” Cô rất tự nhiên cùng “bạn trai cũ” chào hỏi. Cô gái đáng yêu trước mắt này hiện nay đã làm quản lý của một công ty.

Anh ngồi xuống.” Tại sao em lại ở đây?”

“Em đói rồi, bụng kêu ột...ột...ột... này giờ, trước tiên gọi đồ ăn trước được không?” Đường Bái Gia lúc ở đại học đã từng là người mẫu, vóc người rất hoàn mỹ.

“Được.”

Đang lúc bọn họ chuẩn bị gọi món thì Trương Ngọc Tuyết đứng lên.” Mẹ nghĩ các con có rất nhiều lời phải nói, mẹ không ở đây làm kỳ đà cản mũi hai đứa, hai người trẻ tuổi các con hàn huyên đi, mẹ về trước đây.”

“Bác gái, bác ăn tối xong rồi đã về!”

“Không được, bác trai còn đang đợi bác về ăn tối, bác đi trước.”

Trương Ngọc Tuyết vốn tính đợi con trai đến liền rời đi, cô làm mẹ cũng hiểu rõ tính con trai, sau khi kết thúc cuộc gọi chiều nay, bà liền đoán con trai sẽ đến. Mặc kệ anh cảm thấy bà phiền, nghĩ muốn qua loa với bà hoặc muốn trực tiếp cự tuyệt cũng tốt, chỉ cần anh nguyện ý xuất hiện, bà ít nhất cũng coi như thành công bước đầu rồi.

Con trai vẫn nói không muốn xem mắt làm bà rất bức mình. Nếu anh không thích những người phụ nữ khác thì bà tìm người anh từng thích đến xem mắt. Bái Gia là bạn gái trước của con trai, gia thế rất tốt, đủ tư cách làm dâu Lục gia, quan trọng nhất là, con trai sau khi nhìn thấy Bái Gia không tức giận cũng không cự tuyệt, còn ngồi xuống làm bà giống như đã uống được viên thuốc an thần.

Sau khi mẹ rời đi, hai người tiếp tục dùng bữa tối, Lục Thừa Diệp hỏi lần nữa.” Đường Bái Gia, sao em lại xuất hiện ở đây?”

“ Vì bác gái gọi điện cho em, nên em liền đến thôi.” Cô cười cười trả lời.

“ Em biết mẹ anh gọi em đến làm gì không?”

“ Tất nhiên là biết, bác gái gọi em đến xem mắt với anh.”

“ Em đồng ý?”

Cô gật đầu một cái.” Nói thật cho anh biết cũng tốt, em cũng bị người nhà ép đi xem mắt, thật là, mới ba mươi mốt tuổi, sao lại bức em đến độ phiền muốn chết, em nghĩ anh cũng giống như vậy nhỉ!” Từ bác gái, cô biết không ít chuyện về Lục Thừa Diệp.” Chúng ta có thể nói là cùng chung cảnh ngộ, anh nói, chúng ta có nên dứt khoát kết hôn cùng nhau luôn hay không.”

“ Đừng làm vậy.” Lục Thừa Diệp không thêm để ý đến cô, bởi vì anh biết cô đến là để náo loạn.

Anh biết Đường Bái Gia khi học đại học ở Mỹ, cô là học muội của anh, bởi vì cùng đến từ Đài Loan, hơn nữa cá tính cô lại hoạt bát nên hai người rất nhanh quen thuộc. Mặc dù có mấy lần đơn độc hẹn hò nhưng rất nhanh phát hiện đối phương không phải là một nửa của mình, cho nên liền trở thành bạn bè. Chỉ là quan hệ của hai người bị truyền về Đài Loan, trưởng bối hai nhà đều cho rằng hai người đang quen nhau.

Sau khi trở về Đài Loan, hai người bọn họ cũng không liên lạc nữa, chỉ là thỉnh thoảng ở các bữa tiệc lớn hay party bạn bè sẽ gặp mặt. Nhưng sau này Bái Gia cùng bạn tốt Uy Nguyên của anh quen biết. Uy Nguyên là con một gia đình thương nhân nhỏ, dựa vào ánh mắt mà đầu tư tốt kiếm được không ít tiền, bọn họ lui tới nhiều năm, một lần bàn đến hôn nhân, chỉ là hai năm trước lại chia tay, Uy Nguyên cũng rời Đài Loan đi.

“ Bái Gia, em đến đây chẳng lẽ lại muốn hỏi anh Uy Nguyên ở đâu sao?” Nhớ đến lúc Uy Nguyên rời Đài Loan thì Bái Gia gần như ngày nào cũng gọi điện thoại hỏi anh tung tích của Uy Nguyên.

“ Anh nghĩ em là hoa si sao? Bị người ta đá mà còn nhớ người ta, em đã sớm quên anh ta rồi.” Đường Bái Gia không chút cố kỵ hình tượng, há miệng nhanh chóng ăn.

Nếu như cô thật có thể quên, đối với cô sẽ tốt hơn.

“ Nếu quên rồi thì tìm một người đàn ông tốt, nghiêm túc cùng đối phương lui tới.” Đó cũng là hi vọng của Uy Nguyên.

“ Em mới tìm được một người đàn ông tốt rồi, anh thay em hỏi một chút hán có muốn cùng em lui tới không?” Nhìn về mặt anh cứng ngắc, cô không nhịn được cười to.” Ha ha ha, về mặt anh thật thú vị.”

Anh vốn muốn đến giải quyết phiền phức, nhưng giờ phút này anh cảm giác hình như mình trêu chọc phiền toái rồi.

“ Anh đó, khi ăn không cần vẻ mặt nặng nề như thế được không? Sẽ ảnh hưởng đến khẩu vị của em.” Đường Bái Gia ngoài miệng thì nói vậy, nhưng ăn thì không ít.” Chẳng qua em muốn nói cùng anh lui tới là nghiêm túc, chúng ta làm “ người yêu giả” đi, ít nhất trong thời gian ngắn không cần ngày ngày bị bắt đi xem mắt là được.”

Bốn giờ rưỡi chiều, Lam Lam xuống xe vào nhà dì Á Vi. Sau khi từ nhà trẻ Thiên Tông về, bé đều đến nhà dì Á Vi chờ mẹ tan việc.

Bé nhìn thấy Hạo Hạo đứng trên cỏ, bà đang ngồi bên cạnh. Bé đi tới, lại phát hiện Hạo Hạo đang khóc.” Hạo Hạo, cậu làm sao vậy, bị dì Á Vi mắng sao?”

“ Không phải.” Hạo Hạo lau nước mắt.

“ Vậy sao cậu khóc?”

“ Nghe nói cha mình muốn cùng người khác kết hôn, về sau có thể sẽ không đến thăm mình nữa, cho nên mình không muốn cha kết hôn.” Đây là mẹ cùng cha nói điện thoại thì cậu nghe lén được.

“ Vậy phải làm sao?” Lam Lam hỏi.

“ Mình muốn đến Đài Bắc tìm cha, xin cha không kết hôn cùng người khác.”

16. Chương 16

“ Đài Bắc? Mẹ mình từng nói chú Lục cũng ở Đài Bắc, vậy mình cũng có thể đi Đài Bắc không? Mình muốn đi tìm chú Lục.” Hạo Hạo muốn đi Đài Bắc, bé cũng muốn đi.

“ Được, chúng ta cùng đi Đài Bắc, chỉ là chuyện này không thể nói với người khác, biết không?”

“ Mình sẽ không nói với người khác.”

Bà Lộ nghe, sau đó cười.” Bà cũng sẽ không nói với người khác.”

Mười một giờ trưa thứ bảy, Tả Tử Quân lái xe máy từ trên trấn về, cô dừng xe trong sân rồi đi đến nhà Á Vi sát vách đón con gái.

Cô vừa đi vừa ngáp, tuần này phải may túi xách hơi nhiều, hầu như mỗi ngày đều chong đèn may, tối hôm qua chỉ ngủ khoảng một tiếng nên hiện giờ cô cực kỳ buồn ngủ. Vừa rồi cô đi đưa túi xách, Lam Lam nói muốn sang nhà Hạo Hạo chơi, cô tính đón Lam Lam về ăn trưa rồi sẽ ngủ bù.

Cô đi vào nhà Á Vi, bà Lộ đang xem tivi ở phòng khách, không thấy Hạo Hạo cùng Lam Lam, cô đi ra sau nhà thì thấy Á Vi đang giặt mền.

“ Tử Quân, em về rồi à.”

Bởi vì bà ngoại đã lớn tuổi, có lúc nửa đêm nghĩ muốn đi vệ sinh lại không dậy kịp, sẽ... Á Vi dọn dẹp hồi lâu, mền cùng khăn trải giường đều lấy ra giặt sạch.

“ Á Vi, xin lỗi, bởi vì chị Thanh Vân lôi kéo ta trò chuyện nên giờ mới về được, Hạo Hạo và Lam Lam đâu?” Cô đi cũng đã gần một giờ đồng hồ.

Cao Á Vi ngăn ra.” Hai đứa nó không phải đang chơi ở sân trước hay sao?”

“ Nhưng ngoài sân không có ai.”

“ Sao có thể, chị rõ ràng thấy bọn nó đang chơi dờn đất, còn đặc biệt dặn dò không thể chạy đi chơi, phải ngoan ngoãn đợi em trở về.” Cô bỏ công việc trên tay xuống, đi vào nhà lớn tiếng gọi.” Hạo Hạo, Lam Lam, các con ở đâu?”

“ Hạo Hạo, Lam Lam!” Tả Tử Quân cũng gọi hai đứa bé.

Trong nhà trừ âm thanh tiếng tivi thì không có tiếng đáp lại của bọn trẻ, điều này làm hai người mẹ không khỏi khẩn trương, sẽ không phải chạy đi chơi thật chứ! Cao Á Vi chạy lên lầu xem bọn nhỏ có trốn hay không, còn Tả Tử Quân chạy về nhà xem.

Cao Á Vi tìm mọi góc ngách trong mỗi gian phòng, liếc chết vọi vàng tìm bọn nhỏ nhưng hoàn toàn không thấy bóng dáng.

Lúc này nhìn thấy Tả Tử Quân nôn nóng chạy đến liền hỏi.” Tử Quân, như thế nào, cũng không có ở nhà em sao?”

“ Đúng, còn nữa, túi xách mà Lam Lam thích nhất mỗi khi ra ngoài cũng không thấy, hai đứa bé kia nhất định đã lên đi đâu, nếu không Lam Lam sẽ không đem theo túi xách.” Thấy túi xách con gái thích nhất biến mất, Tả Tử Quân khẩn trương đến toàn thân run rẩy.

“ Trước hết em dừng khẩn trương như vậy, Hạo Hạo nếu muốn đi đâu nhất định sẽ nói trước với chị một tiếng, có lẽ bọn chúng chạy đến đâu chơi rồi, chúng ta chia nhau đi tìm đi.”

“ Vâng.”

Trong lúc các cô vội vã muốn ra ngoài tìm hai đứa bé thì bà Lộ đi tới.” Các con không cần tìm Hạo Hạo và Lam Lam, không tìm được đâu.”

“ Bà Lộ, bà nói vậy là sao?” Tả Tử Quân khẩn trương nắm tay bà Lộ hỏi.

“ Đúng vậy, bà ngoại, bà nói rõ ràng một chút, chẳng lẽ bà biết bọn chúng đi đâu sao?” Bà ngoại trí nhớ lúc tốt lúc xấu, Cao Á Vi không xác định được bà ngoại có thật sự biết bọn nhỏ đi đâu hay không.

“ Hạo Hạo nói muốn đi Đài Bắc tìm cha nó, cho nên bọn chúng đi Đài Bắc rồi.” Bà Lộ chỉ vào điện thoại trên tay.” Đây không phải là số điện thoại taxi sao? Bà giúp bọn nó gọi taxi, bọn nó ngồi xe đến Đài Bắc rồi.”

Cao Á Vi không dám tin nhìn số trên điện thoại, mỗi lần mang bà ngoại đi bệnh viện, cô đều gọi taxi xin bọn họ đưa xe đến đây, không ngờ hiện giờ trở thành bà ngoại gọi xe để hai đứa bé trốn đến Đài Bắc.

Tả Tử Quân sợ đến chân muốn đứng không vững nữa.” Bà Lộ, bà nói thật sao?”

“ Thật, bà Lộ sẽ không gạt người, bọn nó đi Đài Bắc rồi.” Bà nói từng câu từng chữ rõ ràng.

“ Tử Quân, chị sẽ gọi điện thoại đến trạm xe xác minh.”

Cao Á Vi gọi điện thoại đến trạm xe hỏi thăm họ có phải xe đến đây không, theo ghi chép thì khoảng bốn mươi phút trước có một chiếc xe đến. Cô hỏi số điện thoại của tài xế, kết quả số điện thoại của tài xế bị hư, mà điện thoại vô tuyến trên xe cũng có vấn đề, mấy ngày trước đã đem đi sửa, nói chung là hiện giờ không có cách nào liên lạc gọi hân lái xe trở về.

Cúp điện thoại, Cao Á Vi vừa lo vừa giận.” Hạo Hạo sao lại muốn đi Đài Bắc tìm cha nó, còn mang Lam Lam theo. Tử Quân, thật xin lỗi, chị thật sự không biết Hạo Hạo sẽ làm như vậy.”

“ Á Vi, chị đừng nói xin lỗi, em nghĩ là do Lam Lam muốn đi theo.” Mặc dù cô nói năng tỉnh táo nhưng trong lòng đã sớm hoảng hốt.

Bọn chúng một đứa bảy tuổi, một đứa bốn tuổi, tài xế muốn chở người đi sao không xem xét một chút, coi như bọn chúng bình an đến Đài Bắc, Hạo Hạo biết đi đâu tìm cha nó, có thể gặp phải người xấu hay không... Hiện giờ nên làm gì mới được đây?

“ Em sẽ đến Đài Bắc tìm bọn nhỏ.” Tả Tử Quân không chút nào yên tâm, cô nhất định phải thấy Lam Lam bình an.

“ Trước hết chờ một chút, để chị gọi điện cho chồng cũ chị, nếu Hạo Hạo đi tìm hân, ta sẽ nói để cho bọn nó ngồi xe trở về.”

Cao Á Vi gọi điện thoại cho chồng cũ báo Hạo Hạo đang lên Đài Bắc tìm hân, sao đoán được hai người lại cãi nhau trong điện thoại, cuối cùng cô bỏ lại lời nói báo chồng trước nếu thấy đứa bé thì gọi điện báo cho cô, nói xong, cô tức giận đến muốn vứt điện thoại đi.

Theo như lời trạm taxi thì từ Nam Đầu đến Đài Bắc mất khoảng hai giờ. Nếu có thể gọi điện thoại được cho tài xế thì bọn họ sẽ bảo tài xế chở bọn nhỏ trở lại.

Mặc dù trong lòng Tả Tử Quân rất lo lắng, nhưng bây giờ họ chỉ có thể đợi điện thoại.

Nhận được điện thoại của mẹ bảo dẫn “ bạn gái” về nhà ăn trưa, không biết trong lòng mẹ anh lại tính toán chuyện gì nữa. Lục Thừa Diệp mặc dù cảm thấy không kiên nhẫn nhưng chỉ có thể đồng ý.

Năm đó anh không để ý đến sự phản đối của cha mẹ, cố ý cùng Tử Khiết kết hôn rồi dọn đến khu nhà cao cấp mà anh đã mua. Sau đó hai người ở riêng, anh đem nhà ở để lại cho vợ, còn bản thân thì tìm mua một căn nhà nhỏ sống một mình.

17. Chương 17

Lần trước Bái Gia đề nghị giả làm người yêu, anh mặc dù không nói đồng ý nhưng cũng không cự tuyệt, ít nhất như vậy anh sẽ không bị mẹ suốt ngày gọi điện thoại đi xem mắt nữa.

Nhưng tình huống bây giờ khiến anh cảm thấy không vui, đặc biệt là thái độ của Bái Gia làm anh cảm thấy cô hình như còn chưa buông tha Uy Nguyên. Xem ra anh phải dành thời gian cùng Bái Gia nói chuyện một chút, bởi vì Uy Nguyên nói hẳn không thể trở lại bên cô nữa rồi.

Sau khi ngồi trên bàn ăn, con trai vẫn không nói gì, Trương Ngọc Tuyết không ngừng mở miệng.” Thừa Diệp, con đừng chỉ lo ăn, bạn gái ngồi bên cạnh, con cũng phải nói gì đi chứ.”

Bà biết con trai cùng Bái Gia lui tới lần nữa cảm thấy rất vui mừng, về phần cha Lục cũng không có ý kiến, con trai lớn tự có chừng mực, ông cũng đã giao công ty cho con trai quản lý.

“ Bái Gia, em nên ăn nhiều một chút.” Anh nhàn nhạt nói.

“ Cảm ơn.” Đường Bái Gia vẫn giữ khuôn mặt tươi cười.

Trương Ngọc Tuyết cảm thấy con trai đối với Bái Gia thật sự quá lạnh nhạt, nào có ai đối với bạn gái như vậy, mà hai người cũng đã lớn tuổi rồi, không phải nên tích cực thêm một chút hay sao? Nếu như có thể, bà muốn cho hai người kết hôn trong năm nay.

Lúc này điện thoại Lục Thừa Diệp vang lên, anh buông chén đũa xuống, đứng dậy đi đến bên cạnh nghe điện thoại, là một số điện thoại công cộng gọi cho anh, hỏi anh có biết Hạo Hạo và Lam Lam không.

“ Cha, mẹ, Bái Gia, xin lỗi, con hiện tại có việc gấp phải đi trước, mọi người cứ từ từ ăn, con đi trước.” Nói xong, anh không để ý mẹ anh ở phía sau đang gọi lớn hỏi nguyên nhân, tự mình nhanh chóng rời đi.

Hai mươi phút sau, anh lái xe đến chỗ được chỉ, Hạo Hạo và Lam Lam thật sự đi taxi lên Đài Bắc rồi, Lam Lam vừa nhìn thấy anh liền vui vẻ, anh cũng cúi xuống bế bé lên.

“ Lam Lam, sao cháu lại cùng Hạo Hạo đi taxi lên Đài Bắc?” Chỉ có hai đứa bé thôi sao?

Lúc này tài xế nói hẳn muốn lái xe về Nam Đầu, Lục Thừa Diệp đưa tiền xe cho đối phương rồi mang hai đứa bé về xe anh.

“ Lam Lam, sao cháu lại cùng Hạo Hạo lên Đài Bắc?” Anh hỏi lại lần nữa, mẹ đứa bé có biết không?

“ Vì Hạo Hạo muốn lên Đài Bắc tìm cha cậu ấy, cháu cũng muốn tìm chú Lục nên bọn cháu liền cùng nhau đến Đài Bắc.” Lam Lam nói xong, nhìn thấy chú Lục khiến bé thấy rất vui.

“ Vậy mẹ các cháu có biết các cháu chạy đến Đài Bắc không?”

Hạo Hạo cúi đầu, Lam Lam lắc đầu.

“ Họ không biết, là bà Lộ gọi taxi giúp bọn cháu đến Đài Bắc.” Chỉ là Hạo Hạo lại quên mất địa chỉ của cha cậu, ngay cả số điện thoại cũng không nhớ, thật may là bé vẫn giữ danh thiếp của chú Lục, vì vậy chú tài xế giúp gọi điện thoại cho chú Lục.

Lục Thừa Diệp cũng sớm đoán ra bọn họ lên chạy đến.” Chú sợ mẹ các cháu không tìm được các cháu sẽ lo lắng, để chú gọi điện cho họ, sau đó dẫn các cháu đi ăn.”

“ Vâng.”

Anh lập tức gọi điện thoại cho Tả Tử Quân, trong điện thoại, cô kích động đến nghẹn ngào, chắc hẳn rất lo cho Lam Lam.

Cất điện thoại, Tả Tử Quân quyết định đi xe lên Đài Bắc nhận lại con, Á Vi cũng muốn lên Đài Bắc. Hạo Hạo là vì muốn gặp cha nó, cô phải dẫn nó đi gặp chồng cũ, vì đứa bé, hai người ngồi bàn tính một chút. Vốn là cô muốn đợi đứa bé lớn một chút nhưng giờ hiện tại có sẵn cơ hội, cô muốn Hạo Hạo hiểu ba mẹ sẽ không thể ở cùng nhau nữa.

Trương Kính Khải ở bên cùng chờ điện thoại, vì không yên lòng nên anh muốn lái xe đưa bọn họ đến Đài Bắc, cũng xin bạn bè chăm sóc bà ngoại của Á Vi, ba người không tiếp tục lãng phí thời gian nữa lập tức lái xe về phía Đài Bắc.

Sau khi Lục Thừa Diệp dẫn hai đứa bé đi ăn MacDonald liền lái xe dẫn chúng đi nghỉ ngơi, đợi mẹ bọn chúng đến đón.

Ba giờ sau, Tả Tử Quân đi tới nhà của Lục Thừa Diệp, cô vừa nhìn thấy Lam Lam liền ngồi xuống ôm chặt con gái, cô thiếu chút nữa bị hù chết, thật may là con gái không có việc gì.

Cao Á Vi cũng không trách mắng con trai, chỉ là khó có lúc nghiêm túc nói cho cậu biết lần sau không được làm vậy nữa, mẹ sẽ rất lo lắng. Sau đó dẫn con trai đến gặp mặt chồng cũ, Tả Tử Quân cũng muốn mang theo con gái rời khỏi chỗ này, không ngờ cô vừa đứng lên liền hoa mắt, làm cô thiếu chút nữa là ngã nhào, Lục Thừa Diệp vội vàng ôm cô.

Cao Á Vi thấy vậy vội vàng nói.” Tử Quân, em suốt đêm không ngủ, vừa rồi ở trên xe lo lắng cũng không nghỉ ngơi được, chị nghĩ như vậy, em và Lam Lam cứ ở nhà anh Lục nghỉ ngơi thật tốt, chị cùng Kính Khải mang Hạo Hạo đi là được, thấy thế nào, có gì thì dùng điện thoại liên lạc.”

Tả Tử Quân vốn muốn cự tuyệt, chỉ là đầu cô rất choáng, hơn nữa thấy con gái không có việc gì nên căng thẳng trong lòng cũng biến mất, cả người liền mệt mỏi, vì vậy cô đành ở lại nghỉ ngơi, mượn phòng khách Lục Thừa Diệp nằm xuống nghỉ, chờ Á Vi liên lạc.

Lục Thừa Diệp mang Tả Tử Quân đến phòng khách, cô hình như vừa nằm xuống liền ngủ mất rồi, xem ra thật sự rất mệt mỏi. Anh hỏi Lam Lam có muốn lên giường ngủ cùng mẹ không. Lam Lam lắc đầu, bé hiện tại không buồn ngủ, vì vậy anh đắp chăn lại cho Tả Tử Quân rồi cùng Lam Lam đi ra phòng khách.

“ Chú Lục, nhà chú thật đẹp, ngay cả ghế salon cũng mềm nữa.” Lam Lam thích ở bên chú Lục, mà ghế salon thật sự rất thoải mái.

Nghe vậy, anh nhớ đến mẹ con các cô ở phòng cũ thuê của bà Lộ ở sát vách. Lấy tài lực của anh muốn mua cho họ một căn nhà thật tốt căn bản không thành vấn đề, anh cũng rất vui lòng, thậm chí anh cũng có thể cho các cô một khoản tiền để họ không phải cực khổ như vậy nữa, nhưng anh đoán Tả Tử Quân sẽ cự tuyệt.

Từ lần đầu nhìn thấy Tả Tử Quân, anh liền cảm thấy cô đối với anh hình như có địch ý, cảm giác kia giống như là sợ anh đoạt đi đồ của cô, vẫn luôn phòng bị đối với anh, vì vậy luôn mở miệng đuổi anh rời đi. Mặc dù lời nói uyển chuyển nhưng vừa nghe liền biết cô không thích anh đến gần họ.

Tại sao?

Là bởi vì quan hệ với Tử Khiết sao?

18. Chương 18: Chương 18

Bởi vì nhiều năm không cùng vợ anh liên lạc nên cô mới không muốn tiếp xúc với người anh rể này, hay là... có nguyên nhân khác?

Lục Thừa Diệp không đoán ra được nguyên nhân mình bị ghét bỏ, nhưng thái độ của cô đối với anh khiến anh cảm thấy rất thất bại. Vốn cũng nghĩ nếu bị ghét như vậy thì sau này không gặp mặt nhau nữa, kết quả, Lam Lam chạy đến Đài Bắc tìm anh, nhìn Lam Lam khả ái như thế, từ đáy lòng anh rất thích đứa bé này, nói thật, anh không nghĩ mình có thể sống chung tốt với một đứa bé như vậy.

“ Chú Lục, Hạo Hạo nói cha cậu ấy muốn cưới người khác, không cần cậu ấy nữa, vậy còn chú? Chú cũng không cần cháu và mẹ sao?” Nhìn Hạo Hạo khóc, bé cũng rất muốn khóc.

Anh ôm bé ngồi trên đùi, anh không biết phải giải thích thế nào với một đứa bé bốn tuổi, anh không phải không cần bé và mẹ bé, chỉ vì anh cùng mẹ bé vốn không phải là vợ chồng.

“ Mặc dù mẹ nói cháu không thể gọi chú là cha, nhưng chú là cha cháu mà, ngay cả bà cũng nói chú là cha cháu.” Bà nói đó là mẹ nói với dì Á Vi.

Anh biết Lam Lam nói chính là bà Lộ, lần trước bà nhìn thấy anh cũng chỉ vào anh nói anh là cha của Lam Lam, anh biết tình huống của bà nên cũng không để ý.

Không muốn Lam Lam lại thấy buồn, anh liền cố gắng dời đi lực chú ý của bé.” Chú nghĩ mẹ cháu chắc còn ngủ, gần đây có vài cửa hàng đồ chơi, chú dẫn cháu đi mua đồ chơi nha.”

“ Cháu muốn hai con búp bê, có được không?”

“ Được, không thành vấn đề.”

Hiện tại mấy giờ rồi?

Tả Tử Quân chậm rãi tỉnh lại, nhìn thấy điện thoại mình đặt trên bàn, cô đứng dậy cầm lên nhìn thời gian, 9h20 phút? Cô không nhận được kinh ngạc, cả người lập tức tỉnh táo.

Không ngờ mình ngủ thảnh đến gần chín rưỡi. Lam Lam đâu? Còn chị Á Vi đâu?

Vẫn còn đang kinh ngạc, Lục Thừa Diệp đứng lúc mở cửa phòng.

“ Cô tỉnh rồi? Vừa đúng lúc tôi mua đồ ăn về còn nóng, cô nhanh ra ngoài ăn chút gì đi.”

Tả Tử Quân đi ra phòng khách, nhìn thấy Lam Lam nằm trên ghế salon, khuôn mặt nhỏ bé đang buồn ngủ, mắt nhắm nghiền, sau đó cầm điện thoại gọi cho Á Vi.

“ Nếu cô muốn gọi cho chị Cao, bọn họ khoảng bảy tiếng trước đã về Nam Đầu rồi, hiện tại chắc cũng đã về đến nhà.” Lục Thừa Diệp nói.

Tả Tử Quân ngạc nhiên.” Á Vi đã về rồi? Sao chị ấy không gọi điện thoại cho tôi?”

“ Cô ấy có gọi, điện thoại cô kêu rất lâu mà cô ngủ sâu quá không tỉnh lại, tôi liền giúp cô nhận. Vì không biết lúc nào cô dậy nên tôi liền nói Á Vi về trước, cô và Lam Lam tối nay cứ ở chỗ tôi, ngày mai rồi về.”

Thật ra lúc di động cô vang lên thì anh vừa lúc ở bên cạnh, sợ đánh thức cô nên điện thoại vang lên một tiếng anh liền nhận. Thấy cô ngủ rất ngon giống như rất mệt, vì muốn cô ngủ nhiều hơn một chút, hơn nữa không biết tại sao, trong lòng anh có một âm thanh nói với anh, không muốn cô rời đi nhanh như vậy...

Tả Tử Quân không thể tin được.” Tại sao anh có thể tự tiện quyết định thay tôi? Tôi không biết anh nghĩ gì, muốn làm gì, nhưng tôi muốn cùng Lam Lam rời đi ngay lập tức.” Cô gọi con gái đến.” Lam Lam, con nhanh lên một chút, chúng ta phải đi về.”

“ Con muốn ngủ một giấc.”

“ Lam Lam, bây giờ con đừng ngủ, chúng ta phải về nhà.”

“ Không! Con không muốn trở về, con muốn đi ngủ, con muốn ngủ một giấc.” Lam Lam muốn ngủ, bé rất buồn ngủ, bé không muốn nghĩ gì hết.

“ Lam Lam, con nghe lời đi.” Lam Lam bình thường rất biết điều, nhưng chỉ cần buồn ngủ hoặc thiếu ngủ thì sẽ cáu kỉnh giống như bây giờ, la hét một hồi, cô chỉ đành chịu khó ôm bé.

Lục Thừa Diệp trầm mặt, mở miệng nói.” Chớ quấy rầy bé ngủ, tôi sẽ đi ra ngoài.”

“ Cái gì?” Cô sững sốt.

“ Tôi hiểu rõ cô rất ghét tôi, có lẽ cùng tôi ở một phòng sẽ khiến cô cảm thấy không thoải mái, , nhưng hiện tại cô đi xe về rất nguy hiểm, Lam Lam lại muốn ngủ, ôm một đứa bé ngủ say, ngộ nhỡ nửa đường, cô lại thấy không thoải mái hoặc té xỉu thì làm sao? Tôi có mua quần áo mới, cô giúp bé tắm đi, buổi tối hai người cứ an tâm ở lại đây, tôi sẽ ra ngoài, sáng ngày mai còn phải trở về nữa.”

Tả Tử Quân nhìn anh, trừ vẻ tức giận bên ngoài còn lại toàn là sự quan tâm, còn có lo lắng, tại sao lại muốn lo lắng cho hai mẹ con cô? Đối với anh mà nói, họ không phải chỉ là người xa lạ hay sao? Tại sao muốn đối tốt với hai mẹ con cô như thế?

Với lại lời nói của anh bây giờ, còn có vẻ mặt bị tổn thương này làm cô rất rối rắm, cô làm sao có thể ghét anh, cô chỉ là sợ “ bí mật” bị phát hiện mà thôi...

Thấy anh cầm ví da, chìa khóa xe chuẩn bị xoay người rời đi, bóng dáng cao lớn thoát nhìn rất cô đơn, cô vội vã mở miệng gọi anh lại.” Đây là nhà của anh mà, anh không cần phải đi ra ngoài đâu.”

“ Tôi không sao, cô và Lam Lam cứ yên tâm ở đây đi.”

“ Anh không cần phải đi đâu, tối nay tôi và Lam Lam sẽ ở lại đây.” Mặc dù sợ “ bí mật” bị phát hiện, nhưng cô không muốn tổn thương anh, có lẽ nên nói không muốn tổn thương anh lần nữa.

Anh khó nén kinh ngạc nhìn cô, muốn xác nhận cô thật sự cho anh ở lại hay không.

“ Anh Lục, là tôi nghĩ không chu đáo, cảm ơn anh đồng ý ẹ con chúng tôi ở lại qua đêm, Lam Lam buồn ngủ, tôi trước tiên ôm bé đi tắm rồi cho bé lên giường ngủ.”

Bồn ba cả ngày, Lam Lam cũng mệt mỏi, chẳng qua lúc cô ôm Lam Lam thì mới phát hiện mình đói bụng đến không còn sức ôm lấy bé, giờ mới nhớ cả ngày hôm nay cô chưa ăn gì cả.

“ Để tôi ôm bé cho.”

Thấy thế, anh vội buông vật trên tay xuống, lập tức tiến tới thay cô ôm Lam Lam, lần này cô không cự tuyệt, bởi vì cô cũng không muốn làm con gái ngã xuống đất.

“ Cảm ơn anh.”

“ Không cần khách khí.”

Lam Lam mang vẻ buồn ngủ hỏi.” Chú Lục, chú muốn mang con đi đâu?”

“ Đi tắm, sau đó lên giường ngủ.”

“ Vâng.” Lam Lam trả lời.

19. Chương 19: Chương 19

Anh ôm Lam Lam vào phòng tắm rồi rời đi. Còn Tả Tử Quân đi đến cầm quần áo trên bàn lên, không chỉ có quần áo của Lam Lam mà còn có của cô, vuốt quần áo mới, lòng cô lại nặng nề thêm, nếu anh biết cô đã từng làm chuyện gì với anh, có lẽ anh sẽ không đối tốt với cô như vậy.

Cô thở dài, đi vào cùng con gái tắm. Bởi vì Lam Lam buồn ngủ, vì vậy cô nhanh chóng giúp bé tắm rửa, hôm nay cả ngày cô đều ở bên ngoài, không tắm không được.

Chẳng qua khi cô tắm xong cho con gái, vì cả ngày không ăn uống làm đường máu hạ thấp, ngay cả vòi sen cũng không thể khóa lại, thể lực cạn kiệt liên tếp ngã trên sàn phòng tắm.

“ Mẹ, mẹ làm sao vậy? Mẹ...”

Gọi mẹ đang bất tỉnh, Lam Lam toàn thân còn ướt chưa mặc quần áo đã nhanh chóng chạy ra gọi chú Lục. Vừa nghe Tả Tử Quân té xỉu, Lục Thừa Diệp liền bước đến phòng tắm, vòi sen vẫn không ngừng xả nước, anh vội vàng đóng vòi nước lại.

Lục Thừa Diệp trước tiên lau khô người Lam Lam rồi mặc quần áo cho bé, sau đó mới ôm Tả Tử Quân té xỉu trên mặt đất đến trên giường.

Áo quần của cô đều ướt rồi, không thay không được.” Lam Lam, con qua bên kia lấy quần áo ẹ đi.”

“ Vâng.”

Lục Thừa Diệp cởi nút áo sơ mi cho Tả Tử Quân, kéo cánh tay phải của cô qua, giúp cô cởi hết áo sơ mi ướt trên người xuống thì thấy nốt ruồi nhỏ trên cánh tay cô, khiến anh hoảng sợ.

Tại sao trên tay Tả Tử Quân lại có “ thủ cung sa”?

Vị trí rất giống nhau, anh khẽ run vuốt ve nốt ruồi nhỏ kia, kinh ngạc nhìn cô, nhớ đến lúc trước khi ôm vợ mình, đã từng hỏi:

“ A! Nốt ruồi trên cánh tay em sao lại không thấy nữa?”

“ Ách... Bởi vì rất khó coi, nên em đem nó xóa rồi.”

“ Thật sao? Anh lại cảm thấy rất đáng yêu, rất mê người.”

Tại sao trên cánh tay Tả Tử Quân lại có nốt ruồi nhỏ này? Lục Thừa Diệp cố gắng nghĩ đến chuyện khi đó, anh nhớ vợ anh nói đã xóa nốt ruồi đi, nhưng tay vợ anh lại không thấy được dấu vết đã xóa nó đi, giống như căn bản nơi đó chưa từng có một nốt ruồi vậy...

“ Chú Lục, con lấy quần áo mới ẹ rồi.”

“ Được, chú Lục giúp con thay quần áo ẹ.” Anh cố dè xuống nội tâm đang chấn kinh, trước giúp cô thay quần áo.

Sau khi giúp Lam Lam nằm xuống ngủ bên cạnh mẹ bé, Lục Thừa Diệp liền đi đến nhà bếp hâm nóng bữa tối, sau đó cầm vào phòng khách. Anh đoán Tả Tử Quân té xỉu là vì chưa ăn uống gì, vì vậy anh nhẹ nhàng đánh thức cô dậy.

Ý thức Tả Tử Quân có chút mơ màng, cảm giác có người đang gọi cô dậy ăn chút gì, mà cô cũng đang đói bụng liền ngồi nửa người dậy, tùy người khác dứt cô ăn gì đó giống như cháo..., sau đó liền tiếp tục ngủ mê man.

Trong ánh trăng mờ, cô nhìn thấy Lục Thừa Diệp nhìn cô chăm chăm, trong mắt giống như tràn đầy lửa giận, vẻ mặt cứng ngắc, là cô nhìn lầm sao? Nên... nhắm mắt lại, cô lần nữa ngủ thật say.

Buổi chiều hôm sau.

Khi Tả Tử Quân tỉnh lại, không thấy con gái bên cạnh, cô vội vã xuống giường đi ra phòng khách, phát hiện Lam Lam cùng Lục Thừa Diệp đều không ở nhà, bọn họ vừa đi ra ngoài sao?

Sau khi ngủ dậy, tinh thần cô khôi phục không ít. Sau đó cô nhìn căn nhà, không biết có phải vì căn nhà quá lớn mà khiến người ta có cảm giác lạnh lẽo, không giống cảm giác là “ nhà”, hơn nữa ở đây hoàn toàn không nhìn thấy được bóng dáng của nữ chủ nhân gì cả.

Chẳng lẽ đều đem những thứ của chị cô bỏ đi hết rồi sao? Ít nhất cũng phải lưu lại cái hình làm kỷ niệm chứ, nhưng là, đừng nói không thấy được ảnh cưới của họ, ngay cả ảnh chụp chung cũng không thấy, cảm giác giống như anh sống một mình vậy.

Nhớ đến báo chí đã từng đăng ảnh của chị cô cùng người đàn ông khác, ngược lại rất ít khi đưa ảnh hai người cùng nhau, chị cô có Lục Thừa Diệp còn chưa đủ sao? Chỉ là cô tình nguyện tin những bức hình kia, những bài báo đó đều không phải là thật.

Sau đó, Lục Thừa Diệp cùng Lam Lam trở lại.

Vừa thấy cô, Lam Lam vui vẻ chạy đến.” Mẹ, mẹ dậy rồi?”

“ Ừ.”

“ Con cùng chú Lục đi mua bữa sáng.”

“ Thật sao?” Cô hướng về phía Lục Thừa Diệp.” Anh Lục, cảm ơn anh.”

“ Không cần khách khí.” Anh mặt không thay đổi để bữa sáng lên bàn.

Anh vẻ mặt lạnh nhạt, ngay cả giọng nói cũng thế, không khỏi khiến cô cảm thấy túng quẫn, không hiểu sao chỉ qua một đêm ngắn ngủi đã thay đổi hoàn toàn? Sau đó, cô nhớ đến trong mơ, cô hình như thấy anh đứng bên giường cô, tức giận nhìn cô chăm chăm, cùng nét mặt hiện giờ giống hệt nhau.

“ Vừa rồi cô tìm gì sao?” Anh hỏi, vừa mới vào cửa liền phát hiện cô giống như đang tìm gì đó.

“ Không có gì, tôi chỉ là cảm thấy kinh ngạc, trong nhà hình như không có bất kỳ thứ gì thuộc về chị tôi, hình như ngay cả ảnh chụp cũng không có, anh đem tất cả cất đi rồi sao?” Cô không phải thừa dịp chủ nhân không có đây mà nhìn ngó lung tung, chỉ là tò mò mà thôi.

Nghe vậy, vẻ mặt anh càng thêm trầm và phẫn.” Chị cô chẳng lẽ chưa từng nói với cô, sau khi cưới một năm, tôi liền cùng cô ấy ở riêng rồi.”

“ Cái gì?” Sau khi cưới một năm bọn họ liền ở riêng.

“ Cô không biết? Xem ra chị em cô lâu rồi không có liên lạc.”

“ Tại sao hai người lại ở riêng?” Chị cô cùng anh không phải nên hạnh phúc sao?

“ Cô muốn biết nguyên nhân?”

Cảm giác sáng hôm nay Lục Thừa Diệp là lạ, thái độ lạnh lùng giống như biến thành người khác vậy, nhưng anh vừa rồi còn mỉm cười với Lam Lam, như vậy là nhằm vào cô?

“ Xin lỗi, có lẽ tôi không nên hỏi, nếu anh không muốn nói cũng không sao.” Chị cô đã mất rồi, coi như là cô biết nguyên nhân thì cũng có ích gì!

“ Cô biết vì sao tôi kết hôn cùng chị cô không?” Thấy cô lắc đầu, vẻ mặt anh càng thêm lạnh lùng.” Bởi vì ba ngày hai đêm thư giãn ở biệt thự, lúc ấy “ Tả Tử Khiết” cá tính hồn nhiên, động một chút là đỏ mặt, tôi rất thích cùng cô ấy ở chung với nhau, cảm giác ấm áp lại tự tại cho nên mới cầu hôn với cô ấy.”

Thì ra lần đó cô làm “ thế thân” đến biệt thự thật sự giúp chị cô một tay, chỉ là vì sao sau này bọn họ lại ở riêng?

20. Chương 20: Chương 20

“ Cưới được mấy tháng, tôi mới phát hiện vợ mình giống như là biến thành người khác, đừng nói cùng cô ấy nói chuyện phiếm chưa được vài câu, trò chuyện cũng không được mấy câu, cả cảm giác cũng không đúng. Sau đó cô ấy giống như khôi phục lại bản tính, mặt đầy son phấn, ăn mặc hấp dẫn, cùng với cô gái hồn nhiên theo tôi đến biệt thự thư giãn giống như là hai người khác nhau, cuối cùng thì chúng tôi ở riêng.”

Chị cô đã từng nói các cô là sanh đôi, muốn giả thành một người khác mà không bị phát hiện thật ra không quá khó khăn, chỉ là “ diễn” lâu dài cũng sẽ mệt mỏi, dù sao cá tính của các cô hoàn toàn bất đồng, chị cô cũng chỉ là trở lại bản tính của mình thôi.

“ Tôi đem nhà tặng cho chị cô ở, sau đó dọn đến đây sống. Thật ra thì sau khi cùng chị cô ở riêng, tôi thường nghĩ sao tôi lại thích Tả Tử Khiết chứ? Rốt cuộc khi đó tôi là bị quỷ che mắt, hay người cùng tôi triền miên trong biệt thự là người khác. Về chuyện này, cô Tả, cô có ý kiến gì hay không?”

Tại sao lại đột nhiên hỏi cách nhìn của cô, chẳng lẽ anh phát hiện chuyện gì sao? Cho nên thái độ mới thay đổi như thế? Nhìn đôi mắt lạnh lùng đang nhìn chằm chằm mình, lòng Tả Tử Quân lại khấn trương, cũng thấy bất an mãnh liệt.

“ Mẹ, chú Lục, hai người không cần nói chuyện mãi vậy, con muốn ăn bữa sáng, cũng muốn uống sữa dâu.” Lam Lam không hiểu mẹ với chú Lục đang nói gì, chú Lục có giúp bé mua sữa dâu bé thích, bé muốn nhanh chóng uống một chút.

Tả Tử Quân đề xuống nội tâm hốt hoảng, cô giúp bé mở sữa dâu, còn lại để bé tự mình rót uống.” Lam Lam, con và chú Lục cứ ăn trước, mẹ vào phòng tắm rửa mặt... quần áo của mẹ...”

Cô cúi đầu, lúc này mới phát hiện quần áo mình đang mặc không phải là quần áo ngày hôm qua mà là quần áo mới anh mua tối qua, đây là chuyện gì chứ? Cô không nhớ mình từng thay quần áo.

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của cô, anh nâng lên nụ cười lạnh nhạt.” Thế nào, cô quên tối hôm qua cô té bất tỉnh trong phòng tắm?”

Cô khấn trương không dứt.” Tối qua tôi té xỉu trong phòng tắm sao?” Cho nên đêm qua nhìn thấy anh đều không phải là mơ?

“ Đúng vậy, con nhìn thấy mẹ bất tỉnh nên liền gọi chú Lục đến cứu mẹ, lại thấy áo quần mẹ ướt rồi, chú Lục đã giúp mẹ thay quần áo mới.”

Lục Thừa Diệp giúp cô thay quần áo, cô hoàn toàn không biết đã từng xảy ra chuyện như vậy.

“ Rất xin lỗi, bởi vì lúc ấy áo quần cô đều ướt hết rồi. Vì không muốn cô mặc quần áo ướt đi ngủ nên tôi không thể làm gì khác hơn là giúp cô thay quần áo, nhưng cô yên tâm, tôi chỉ thay quần áo, cô còn mặc quần áo lót.”

“ Thật sao?” Không biết vì sao, nội tâm cô càng lúc càng lo lắng, chẳng lẽ anh nhìn thấy nốt ruồi trên cánh tay cô rồi sao?

“ Cô Tả, lúc tôi giúp cô thay quần áo đã phát hiện một chuyện rất thú vị.” Trên miệng anh nói là chuyện thú vị nhưng vẻ mặt lại rất lạnh lùng.” Tôi thấy trên tay cô...”

Anh quả nhiên thấy được, không đợi anh nói xong, Tả Tử Quân vội vàng giải thích.” Nốt ruồi đỏ trên tay tôi là mấy năm sau này mới có.”

“ Nhắc tới tay, cô biết rõ là tôi muốn nói đến nốt ruồi đỏ, tại sao?”

“ Tôi...”

Mang theo hừng hực lửa giận, đôi mắt đen chống lại đôi mắt đang hốt hoảng lo lắng kia, cái gì cũng không cần nói nữa, lần đó cùng anh đi thư giãn là Tả Tử Quân chứ không phải Tả Tử Khiết!

Mặc dù đã đoán được nhưng dựa vào nét mặt của cô chứng thực làm lửa giận của anh không thể nuốt xuống, sau đó nhìn Lam Lam, Lam Lam không phải là...

“ Lam Lam không phải là con gái của anh.” Lam Lam là con gái của một mình cô.

“ Như vậy, cô nói cho tôi biết cha Lam Lam là ai?” Thấy cô nóng lòng phủ nhận, anh gần như đã xác định được Lam Lam chính là con gái anh.

“ Anh không biết hử.”

“ Thật sao? Tôi cảm thấy nên mang Lam Lam đi xét nghiệm DNA một chút.”

“ Không thể!”

Tả Tử Quân đột nhiên hô to hù Lam Lam sợ khiến bé khóc.” Mẹ, chú Lục, hai người cãi nhau sao? Con không muốn hai người cãi nhau, con không muốn hai người cãi nhau, ô ô...”

Cô vội vàng trấn an con gái.” Thật xin lỗi, Lam Lam ngoan, đừng khóc, mẹ không phải cố ý hù dọa con.”

“ Lam Lam, con không cần khóc, chú Lục không có cãi nhau với mẹ cháu.” Lục Thừa Diệp cũng nhẹ giọng trấn an.

“ Hai người thật sự không có cãi nhau sao?” Đỏ mắt, Lam Lam nức nở hỏi.

“ Không có.” Hai đại nhân trăm miệng một lời trả lời.

“ Vậy thì tốt.” Biết mẹ cùng chú Lục không có cãi nhau, Lam Lam cũng ngưng khóc thút thít.

Anh cương chịu vuốt đầu Lam Lam.” Lam Lam, con ngoan ngoãn ở đây ăn điểm tâm, chú với mẹ con vào phòng lấy đồ rồi ra ngay.”

“ Vâng.” Lam Lam gật đầu.

Tả Tử Quân không muốn nói.” Tôi không muốn lấy gì hết.”

Anh thấp giọng nói mang theo lửa giận.” Muốn tôi hiện tại mang Lam Lam đến bệnh viện xét nghiệm DNA sao?”

Cô không thể làm gì, không thể làm gì khác hơn là cùng anh đi vào phòng.

“ Lam Lam là con gái tôi sao?” Vừa bước vào phòng, anh liền không kịp chờ đợi hỏi.” Tôi hi vọng cô trả lời rõ ràng, tôi không hi vọng bị lừa gạt nữa.”

Tả Tử Quân không trả lời, chỉ là sự trầm mặt của cô tương đương với sự thừa nhận.

Lấy được chứng thực, một mặt anh rất vui mừng khi Lam Lam là con gái anh, bởi vì anh không nghĩ đến mình lại có thể có một đứa con gái đáng yêu như vậy, nhưng mặt khác lại tức giận gần chết, lửa giận trong ngực không ngừng đốt cháy, hai tay anh nắm chặt thành quyền.

“ Tôi hiện tại biết vì sao mỗi lần tôi đến gần mẹ con cô thì cô lại đuổi tôi đi ngay lập tức, giống như hận không thể để tôi không xuất hiện nữa, thì ra là vì sợ tôi biết sự thật. Cô không cảm thấy cô làm vậy rất bất công với tôi hay sao?”

“ Thật xin lỗi.” Cô chỉ có thể nói lời xin lỗi.

21. Chương 21

Mặc dù cô cũng từng nghĩ nếu anh biết Lam Lam là con gái anh thì sẽ rất tức giận, chỉ là cô không ngờ ngày này lại đến nhanh như vậy.

“ Chị em các cô thật đáng sợ, vì tiền, vì gả vào nhà giàu mà đùa giỡn tôi, chơi rất vui sao?” Vừa nghĩ đến nhiều năm qua mình sống trong lời nói dối, Lục Thừa Diệp không có cách nào áp chế cảm xúc kích động hiện giờ, nếu như anh không đi tìm cô..., có phải hay không cả đời cũng không biết được sự thật, vĩnh viễn cũng không biết mình có một đứa con gái.

“ Tôi cùng chị tôi cũng không muốn đùa giỡn anh, ý của anh là...” Thấy vẻ mặt anh khổ sở, cô cũng rất khổ sở, nhưng cô thật sự không có đùa giỡn anh.

Cô phủ nhận khiến anh càng tức giận hơn.” Dem tôi lừa gạt đến mức này, ngay cả con gái của tôi cũng không nói cho tôi biết, đây không phải là đùa giỡn thì là gì?”

“ Trên thực tế thì ngay cả chị tôi cũng không biết tôi sinh Lam Lam.”

Lục Thừa Diệp trợn mắt giận dữ nhìn cô.” Cô nói hết mọi chuyện rõ ràng đi.”

Nếu “ bí mật” bị phát hiện rồi, cô cũng không có gì giấu diếm nữa.

“ Chị tôi rất thích anh, muốn cùng anh phát triển thêm một bước, cũng nói anh là đối tượng kết hôn lý tưởng. Lần đó chị ấy chủ động mời anh đi giải sầu, nhưng một ngày trước đó mắc cá chân chị ấy bị trật, chị ấy rất lo lắng nếu hủy hẹn thì anh sẽ không vui, chị ấy cũng không muốn thất tín với anh nên mới bảo tôi thay thế chị ấy đi nghỉ phép với anh.”

“ Cho nên cô làm thế thân của cô ấy, vì để chị mình gả vào nhà giàu không tiếc bán thân thể của mình đến mê hoặc tôi sao? Chị cô cho cô bao nhiêu tiền?”

“ Tôi không có lấy bất kỳ xu nào của chị, chị ấy không phải là người như vậy”. Tả Tử Quân không muốn anh hiểu lầm chị cô.” Lần đó chị tôi chỉ muốn tôi thay thế chị ấy cùng anh nói chuyện phiếm giải sầu mà thôi, tôi cũng không nghĩ tới về sau lại cùng anh xảy ra quan hệ.” Lúc ấy biết rõ anh là của chị cô, nhưng cô bị lời nói dụ dỗ của anh mê hoặc rồi.

Lần đó giải sầu trở về, em trai lại phát sốt phải đưa vào bệnh viện, cô vội vàng chăm sóc, dĩ nhiên không có nói với chị cô chuyện mình và Lục Thừa Diệp xảy ra quan hệ, sau đó chị cô cùng anh thuận lợi lui tới làm cô thờ phào nhẹ nhõm.

“ Từ lúc bắt đầu đã gạt tôi, cô cho là hiện giờ tôi sẽ tin lời cô sao?”

“Mặc kệ anh có tin hay không, tôi nói đều là thật. Trước kia nhà chúng tôi rất nghèo, ba qua đời, mẹ và em trai cũng ngã bệnh, chị tôi vì gia đình bỏ ra rất nhiều, tôi rất hi vọng chị ấy có thể sống hạnh phúc, cho nên tôi mới đồng ý giúp việc này.”

“Thật là tình cảm chị em vĩ đại, muốn tôi vỗ tay bảo hay sao?”

Anh giều cợt làm cô rất khổ sở, nhưng anh tức giận như thế cô cũng đã sớm nghĩ đến.

“Sau khi anh kết hôn với chị ấy, tôi mới phát hiện mình mang thai, vì không muốn ảnh hưởng đến quan hệ vợ chồng của hai người nên tôi mới quyết định rời đi, từ đó không hề liên lạc với chị ấy nữa, cho nên xin anh tin tưởng, chị ấy thật sự không biết tôi sinh Lam Lam.”

Lục Thừa Diệp nét mặt vẫn hết sức âm trầm cứng ngắt.” Vậy hiện tại chị cô đã chết, sao cô vẫn giấu tôi chuyện của Lam Lam?” Thậm chí vì sợ anh biết, nhiều lần đuổi anh đi.

“Trước kia anh đã không biết, vậy cần gì phải cố ý nói ra.” Tả Tử Quân hiện tại chỉ muốn trở lại cuộc sống yên tĩnh trước kia.” Anh Lục, anh muốn biết chuyện gì thì tôi đều nói hết rồi, về sau chúng ta vẫn nên đường ai nấy đi, lát nữa tôi sẽ mang Lam Lam trở về.”

Anh cười lạnh.” Tả Tử Quân, cô cho rằng sau khi tôi biết Lam Lam là con gái mình, tôi còn có thể giả bộ chuyện gì cũng không có xảy ra sao?”

Leng keng, leng keng! Đột nhiên tiếng chuông cửa vang lên cắt đứt cuộc trò chuyện của hai người. Lam Lam ở phòng khách nghe được có người nhấn chuông, rất nhanh chạy ra mở cửa.

Là một bà lão.

“Bà ơi, bà tìm ai vậy?” Lam Lam lễ phép hỏi.

Trương Ngọc Tuyết vừa nhìn thấy người mở cửa là một bé gái, trong nháy mắt cho là mình đi nhầm, theo bản năng nhìn lại số tầng, không sai, là tầng tám. Nơi này mỗi tầng là một nhà, con trai sống ở tầng tám không sai mà.

Như vậy bé gái trước mắt này là ai?” Cháu bé, cháu là ai vậy?”

“Cháu tên là Tả Ân Lam, năm nay bốn tuổi.”

Lúc này Lục Thừa Diệp đi tới cửa.” Mẹ, sao mẹ lại đến đây?”

“Thế nào, mẹ không thể đến sao? Trưa hôm qua con cứ như vậy bỏ bạn gái ở nhà, không nói cái gì liền rời đi, như vậy là sao? Còn nữa, đứa bé này là ai?” Trương Ngọc Tuyết vừa nói xong đã nhìn thấy cô gái đang đi đến cửa, bà sợ đến hết thảy một tiếng, vội vàng vịn vào tủ giày bên cạnh.” Mẹ ơi, gặp quỷ rồi!”

“Mẹ, cô ấy không phải là quỷ, cô ấy là em gái sinh đôi của Tử Khiết, cô ấy là Tả Tử Quân.”

Trương Ngọc Tuyết ngồi trên ghế sa lon, uống trà con trai đem lên, chưa hoàn hồn.

Bà nhìn Tả Tử Quân cùng con dâu Hoa Hồ Diệp của bà giống nhau như đúc, cho đến bây giờ bà cũng không biết con dâu còn có một em gái sinh đôi. Mà bé gái ngồi cạnh là con gái cô, con trai bà vừa mới nói xong.

Lúc này Lục Thừa Diệp cư nhiên quần lấy em gái của Tả Tử Khiết, về chuyện này, bà phải hỏi cho rõ ràng.” Cô Tả, sao cô cùng con gái sáng sớm lại xuất hiện trong nhà con tôi vậy? Chẳng lẽ ngày hôm qua cô ở lại đây?”

Tả Tử Quân còn chưa lên tiếng, Lam Lam đã trả lời trước rồi.” Đúng vậy, cháu với mẹ ngày hôm qua ở lại đây, chú Lục còn giúp cháu với mẹ mua quần áo mới, rất đẹp phải không?” Lam Lam vui vẻ nói xong, phát hiện bà giống như đang tức giận, thân thể nhỏ bé vội len lén dựa vào mẹ.

Trương Ngọc Tuyết rất không vui mừng, mẹ con các cô qua đêm ở đây, con trai còn giúp họ mua quần áo? Đây thật quá khoa trương, thế nào, chị chết rồi, hiện tại đến phiên em gái muốn mê hoặc con trai bà sao? Bà không thể để cho cô giống chị cô có cơ hội quần lấy con trai bà

“Tại sao mẹ con cô lại ngủ ở đây? Cô đừng nói với tôi, cô cũng muốn lấy con trai tôi, coi như dung mạo hai người giống nhau, cô cũng không thể làm như vậy.”

“ Mẹ, cô Tả độc thân, còn nữa, mẹ con cô ấy là khách của con, hi vọng mẹ đón tiếp cẩn thận một chút.” Coi như anh rất tức giận Tả Tử Quân năm đó lừa gạt anh, nhưng anh cũng không muốn cô bị mẹ hiểu lầm hoặc coi nhẹ.

Độc thân? Là ly hôn sao? Cho nên mang theo con gái đến quán lấy con trai bà?

Trương Ngọc Tuyết nhìn Tả Tử Quân ánh mắt sắc bén hơn, nói chuyện lại càng không khách khí.” Cô Tả, tôi không biết tại sao mẹ con cô lại qua đêm ở đây, chẳng qua tôi hi vọng các người lập tức rời đi, con tôi đã có bạn gái, hơn nữa rất nhanh sẽ kết hôn, tôi không hi vọng có bất kỳ hiểu lầm gì.”

“Mẹ, con nói cô ấy là khách của con, mẹ không có quyền đuổi mẹ con cô ấy đi.”

22. Chương 22: Chương 22

“ Thừa Diệp, mẹ là giúp con giải quyết vấn đề, con suy nghĩ một chút, chị cô ta làm Lục gia chúng ta mất thể diện, vậy mà cô ta cứ nhiên không biết xấu hổ mang theo con gái đến tìm con, nếu họ muốn tiền, con cũng nhanh chút cho cô ta một khoản tiền để bọn họ lập tức rời đi.” Bà nhìn khuôn mặt giống hệt con dâu trước mặt đã cảm thấy cả người không thoải mái.

“ Con nói bọn họ là khách của con!” Lục Thừa Diệp cơ hồ là gầm nhẹ, bởi vì anh không nghĩ đến mẹ sẽ nói những lời này, thấy Lam Lam bị dọa sợ núp trong ngực mẹ, anh càng thêm đau lòng.

“ Vì cô ta mà con lớn tiếng với mẹ như vậy sao, con nghĩ rằng mẹ sẽ tùy ý con tiếp tục dây dưa với bọn họ sao? Một Tả Tử Khiết là đủ rồi.” Bà không để ý đến con trai tức giận.” Cô Tả, chị cô đã chết, vậy Tả gia các cô cùng Lục gia chúng tôi không còn quan hệ gì nữa, mời các người lập tức rời đi, còn nữa, về sau không cần đến tìm con trai tôi nữa.”

“ Mẹ!”

Tả Tử Quân vẫn không nói gì, từ lúc bà Lục lên tiếng thì cô đã biết bà không thích chị cô, cô gần như có thể cảm nhận được sự đau khổ của chị cô, mặc kệ như thế nào, chị cô đã đi rồi, cô không muốn nghe bất kỳ lời nói nào nhục nhã về chị cô.

Chị cô chỉ là muốn trải qua một cuộc sống hạnh phúc, không cần phiền não về chuyện kiếm tiền nữa mà thôi.

Tả Tử Quân không muốn tiếp tục đợi ở chỗ này nữa.” Bác gái, bác không cần lo lắng, con sẽ không quán lấy con bác, tối hôm qua con ở lại đây là có nguyên nhân, con cùng con gái sẽ đi ngay.”

Lục Thừa Diệp đành mặt.” Tả Tử Quân, tôi có nói cô có thể rời đi sao? Tôi còn chưa làm rõ mọi chuyện, cô cùng Lam Lam không được phép rời đi.” Anh không ngờ mới sáng sớm mà mẹ anh đã tìm đến khiến mọi chuyện trở nên hỗn loạn.

“ Lời nên nói tôi đều đã nói, chúng ta nên trở lại cuộc sống trước kia. Lam Lam, chúng ta đi.”

“ Không được đi!” Anh tức giận vươn tay giữ lại cổ tay cô, sức lực to lớn khiến cô cảm thấy đau.

Trương Ngọc Tuyết thấy một màn như vậy trong lòng rất lo lắng, con trai chẳng lẽ...

“ Cô Tả đã muốn đi, con nhanh buông tay cô ấy ra.”

Anh mặc dù nghe lời buông tay Tả Tử Quân nhưng là đi về hướng mẹ mình.” Mẹ, mẹ về nhà trước đi.”

“ Cái gì?!” Nên rời đi là mẹ con họ, nhưng con trai lại đuổi người mẹ này là sao? Trương Ngọc Tuyết thật sự tức chết.” Con điên rồi sao? Một Tả Tử Khiết đã hại con bị mọi người cười nhạo nhiều năm, giờ lại muốn vụng trộm nuôi tình nhân sao, con muốn mọi người tiếp tục chê cười phải không?”

“ Mẹ, chuyện của con để con tự xử lý, mẹ không cần để ý đến, hiện tại mẹ trở về đi!” Anh không phải muốn vô lễ với mẹ như thế, nhưng nếu mẹ cứ tiếp tục ở đây, anh không có biện pháp nào giải quyết tốt mọi chuyện, về phần Lam Lam là con gái anh, anh tạm thời không muốn cho cha mẹ biết tránh ọi chuyện trở nên phức tạp hơn.

Trương Ngọc Tuyết không thể tin được con trai lại kiên trì như thế, xem con trai nửa đẩy nửa mời mình ra ngoài làm bà tức giận đến toàn thân run rẩy.

“ Mẹ, hẹn gặp lại, đi đường cẩn thận.”

Thấy con trai thật sự đóng cửa lại, bà tức giận đến nói không ra lời, điều này làm bà nghĩ đến thái độ lúc con trai kiên trì muốn lấy Tả Tử Khiết hình như giống hệt nhau.

Chẳng lẽ anh muốn cùng Tả Tử Quân kết hôn?

Không được, bà không thể ngồi nhìn mặc kệ mọi chuyện, bà tuyệt đối sẽ không để con trai tiếp tục dây dưa cùng con gái Tả gia nữa.

Xem ra bà phải nghĩ biện pháp khiến mẹ con họ rời đi, từ đó không lui tới cùng con trai nữa, sau đó hối thúc con trai mau kết hôn cùng Bái Gia.

Sau khi bà Lục rời đi, Tả Tử Quân vốn là muốn kiên trì đi. Nhưng Lục Thừa Diệp nhìn ra Lam Lam đang lo lắng, anh không hi vọng chuyện của người lớn ảnh hưởng đến đứa trẻ, liền cố gắng áp chế tâm tình thuyết phục Tả Tử Quân trước nên lưu lại. Vì vậy mới có cảnh ba người cùng nhau ăn bữa sáng quý dị này, thỉnh thoảng anh lại thâm tình nhìn Lam Lam nói chuyện, mà Tả Tử Quân toàn là hoảng sợ và lơ lửng, căn bản không có khẩu vị gì.

Sau khi ăn xong, Lam Lam nói muốn chơi trò chơi trên máy tính bảng, đó là do hôm qua anh dạy bé chơi, vì vậy anh mang bé vào trong thư phòng. Chơi cùng bé một lúc rồi để bé tự chơi, anh đi ra khỏi thư phòng, nhìn thấy Tả Tử Quân đã dọn bàn sạch sẽ.

“ Chuyện của chúng ta vẫn chưa nói xong.” Anh là chỉ trước khi mẹ anh đến, hai người đang nói chuyện trong phòng.

“ Anh Lục, tôi vẫn là câu nói đó, chuyện cần nói tôi đều nói hết rồi, hiện tại chúng ta vẫn nên tự mình quay về cuộc sống trước kia đi.”

“ Tôi cũng nói rồi, Lam Lam là con gái tôi, tôi không có biện pháp giả vờ không biết.”

“ Anh nghĩ thế nào thì nói thẳng đi.” Cô muốn biết ý nghĩ của anh.

Anh thật ra thì chưa quyết định được phải làm sao, dù sao chuyện này quá đột ngột, chỉ là đối mặt Tả Tử Quân muốn rời đi nhanh chóng khiến anh rất bức mình.” Làm sai rõ ràng là cô... cô làm sao có thể bình thản như vậy. Lừa gạt tôi nhiều năm như thế, chẳng lẽ cô một chút áy náy cũng không có?”

“ Tôi xin lỗi anh về tất cả những chuyện trước kia.” Năm đó cô không nên lừa gạt anh.

“ Chị em các cô lừa gạt tôi như thế, chẳng lẽ một câu xin lỗi là đủ sao!”

“ Nếu không thì anh muốn tôi làm gì anh mới có thể bớt tức giận, để tôi và Lam Lam rời đi?” Cô không biết anh muốn thế nào.” Tôi cùng Lam Lam ở lại đây, đối với anh cũng không tốt, mẹ anh vừa nói xong, chẳng lẽ anh không sợ bạn gái hiện giờ tức giận sao?”

Vừa rồi nghe được mẹ anh nhắc đến bạn gái của anh, hơn nữa cũng sắp kết hôn, cô thật sự rất kinh ngạc, anh cùng chị cô ở riêng nhiều năm như vậy, có bạn gái cũng là điều dễ hiểu, huống chi chị cô đã chết, anh muốn tái hôn cũng là chuyện rất bình thường.

Chỉ là nghe được anh sắp kết hôn, lòng cô không biết tại sao lại khê co rút đau đớn.

Tại sao lại cảm thấy đau? Từ đầu đến cuối, người đàn ông này đều không thuộc về cô, cô rất rõ ràng ôm tình cảm không nên có đó là do cô quá ngu ngốc, tình cảm cùng quyến luyến này sớm nên biến mất từ khi chị cô cùng anh kết hôn.

Lục Thừa Diệp trầm mặt.” Chúng ta đang bàn chuyện của chúng ta, đừng kéo người không liên quan vào.”

“ Làm sao không liên quan, nếu để bạn gái anh biết anh có một đứa con gái, chẳng lẽ không sợ ảnh hưởng đến quan hệ giữa hai người sao?”

Tròng mắt đen nhú lại nhìn cô.” Tại sao vẫn nhắc đến bạn gái tôi, thế nào, cô rất để ý chuyện tôi có bạn gái?”

Cô thầm cắn răng.” Đó là anh suy nghĩ nhiều, tôi chỉ không hi vọng bởi vì Lam Lam mà ảnh hưởng đến tình cảm của anh và bạn gái.”

Anh hướng cô nhích gần một chút.” Suy nghĩ cho tôi như vậy, tôi nên nói cảm ơn sao?”

Thân thể cao lớn tiến đến gần mang theo cỗ cường đại làm cô cảm giác bị áp bức, tim nhất thời đập nhanh hơn, nhưng cô không lùi bước, cô chỉ hi vọng anh có thể để họ rời đi.” Anh Lục, chúng ta nên đường ai nấy đi, anh yên tâm, tôi cùng Lam Lam sau này sẽ không xuất hiện trước mặt anh nữa.”

Nói cho cùng cô chính là muốn kiên trì rời khỏi, một khắc cũng không nguyện ý ở bên cạnh anh? Lục Thừa Diệp nhìn khuôn mặt xinh đẹp trước mặt, anh nên làm gì với cô bây giờ?

23. Chương 23

Hai tay ôm mặt cô, anh cúi đầu hôn cô.

Người con gái này khiến anh nổi giận, nhưng trừ lúc tức giận, cảm giác rung động đối với cô nhiều năm trước hình như đang thức tỉnh, cho anh biết cô chính là người cùng anh trong năm đó, trừ lúc tức giận chỉ em họ lừa gạt anh còn lại là xen lẫn vui mừng.

Anh không phải bị quỷ che mắt, cô và Tử Khiết thật sự là không cùng một người.

Thật ra lần đầu tiên nhìn thấy cô ở Nam Đầu, dáng vẻ tự nhiên ngây thơ trên người cô làm anh có cảm giác rất quen thuộc, thậm chí bóng dáng của cô và người phụ nữ trong ký ức anh rất giống nhau, khi đó anh vẫn còn vì loại ảo giác này mà cảm thấy buồn cười, kết quả, thì ra không phải là ảo giác.

Anh không cách nào hình dung được nội tâm sung sướng giống như là có lại thứ đã mất đi, nào biết cô lại nghĩ phải nhanh rời khỏi anh, bảo anh làm sao không tức giận, không nổi giận?

Cô không ngờ Lục Thừa Diệp đột nhiên hôn cô, cả người trong nháy mắt ngây ngẩn, mất hồn. Anh đưa đầu lưỡi ầm ập vào, tiếp theo đó là một nụ hôn nóng bỏng khiến người ta hoa mắt chóng mặt, dây dưa thật chặt với lưỡi cô, nụ hôn của anh vừa sâu lại mãnh liệt cùng nụ hôn năm đó ở biệt thự là cùng một dạng, anh lúc nào cũng nhiệt tình kịch liệt hôn cô như vậy, dường như muốn đem cả người cô ăn sạch vậy...

“Ừ...”

Lửa nóng nồng đậm làm tỉnh hai người từng có ký ức đẹp đẽ tại biệt thự trong ba ngày đó, không dưới mấy chục lần, thậm chí ngay cả ăn cơm cũng phải trải qua một nụ hôn nóng bỏng trước...

Lục Thừa Diệp lấy lại lý trí mất khống chế trước, buông cô ra, mà Tả Tử Quân đối với việc mình hoàn toàn chìm đắm trong nụ hôn kia thì ngượng ngùng không dứt, không cách nào nhìn thẳng, liền tranh thủ quay mặt sang bên cạnh.

Tròng mắt đen nhìn chằm chằm khuôn mặt đỏ bừng kia, đã nhiều năm như vậy vẫn luôn hay xấu hổ, vừa rồi anh không thể không buông cô là vì sợ nếu hôn tiếp thì anh sẽ không khống chế được dục vọng mãnh liệt trong cơ thể mà ôm cô trở về phòng.

Sau khi cùng vợ anh ở riêng, những năm này anh trôi qua một cách thanh tâm quả dục (*: anh ăn chay đó mọi người), quả thật cùng hòa thượng tu hành không có khác biệt, kết quả một cái hôn lại dễ dàng nâng lên dục vọng của anh, coi như qua nhiều năm như vậy, anh đối với cô vẫn tồn tại khát vọng như cũ, cự kỳ mãnh liệt...

Anh tuyệt đối không cho phép cô rời khỏi anh!

“ Tôi đã nói với cô, Lam Lam là con gái của tôi, bé sẽ không đi đâu cả, chỉ có thể ở đây, còn cô nếu muốn ở lại chăm sóc Lam Lam thì tôi không phản đối, tóm lại, tôi sẽ không để con gái tôi rời khỏi đây.” Coi như không chứa thủ đoạn nào thì anh cũng muốn họ lưu lại.

Tả Tử Quân kinh ngạc.” Nếu bạn gái anh biết sự tồn tại của Lam Lam...”

“ Tôi đã nói đừng đem người không liên quan kéo vào.”

“ Được, vậy nhà trẻ thì sao? Còn công việc của tôi?”

“ Nhà trẻ xin nghỉ, tôi sẽ tìm nhà trẻ mới cho Lam Lam ở đây, còn công việc của cô, cô có muốn nghỉ hay không, tùy cô.” Thái độ Lục Thừa Diệp rất cứng rắn.

“ Lục Thừa Diệp, anh không cảm thấy mình rất quá đáng sao?” Cưng nhiên nói cô nghỉ việc!

“ Quá đáng sao? Tôi cho cô biết, đây là cô nợ tôi! Tốt lắm, cũng nói xong rồi, tôi muốn chơi trò chơi cùng con gái tôi.” Anh bước về phía thư phòng.

Tả Tử Quân ngồi trên ghế salon, cô nên làm gì đây?

Vài ngày sau, Cao Á Vi mang Hạo Hạo đến Đài Bắc tham gia lễ tái hôn của chồng trước.

Hạo Hạo coi như là chấp nhận sự thật cha mẹ đã tách ra, cũng gọi người tái hôn với cha là dì, vợ chồng trước rất dịu dàng, cô hoan nghênh Hạo Hạo về sau đến Đài Bắc nghỉ đông và nghỉ hè, Hạo Hạo vui vẻ đồng ý.

Tiệc mừng kết thúc vào hai giờ xế chiều, Cao Á Vi gọi cho bạn tốt Tả Tử Quân, hẹn cô đến một tiệm ăn nhanh gặp mặt, hai đứa bé vui vẻ ở phòng chơi, hai người còn lại ngồi bên nói chuyện.

Cao Á Vi ngồi bên trái Tả Tử Quân nói xin lỗi.” Tử Quân, thật xin lỗi, đều là do Hạo Hạo gây họa, hại em cùng Lam Lam phải ở lại Đài Bắc, không có cách nào trở về Nam Đầu.” Những ngày này, họ vẫn giữ liên lạc nên tình hình Tả Tử Quân cô cũng biết một chút.

“ Không sao, thật ra thì chuyện nên tới dù nghĩ biện pháp ngăn cản cũng vô ích.”

“ Vậy bây giờ làm sao? Lục Thừa Diệp muốn làm gì?”

“ Em cũng không biết.” Tả Tử Quân cười đến bất đắc dĩ.

Anh không cho phép họ rời đi rồi lại không nói mẹ con cô phải làm gì khiến cô rất phiền lòng, ngược lại anh cùng Lam Lam trôi qua tương thân tương ái, con gái vốn dĩ rất tình cảm, Lam Lam chỉ thiếu không gọi một tiếng cha mà thôi.

Sáng sớm họ cùng ăn sáng, sau đó Lam Lam sẽ ở cửa nói hẹn gặp lại với anh, người đàn ông kia không khỏi buồn cười quá đi! Cô cũng không phải người hầu của anh, chỉ là không muốn phức tạp, cô chỉ thấy cùng Lam Lam đứng ở cửa đưa anh đi làm, thành thật mà nói, cảm giác rất quái lạ, nhưng anh hình như tâm tình rất vui vẻ.

Mỗi buổi tối anh cũng đưa Lam Lam lên giường ngủ, đọc truyện cổ tích cho bé nghe, anh mua rất nhiều sách. Sau khi Lam Lam ngủ, thấy anh nhìn Lam Lam với vẻ mặt dịu dàng, đáng vẻ thương yêu con gái đó khiến cô rất xúc động, chỉ là cô không hy vọng tình cảm cha con họ quá tốt, về sau nếu rời khỏi, Lam Lam sẽ rất đau buồn.

“ Công việc của cô sao rồi? Thật sự xin nghỉ rồi à?”

“ Tôi xin nghỉ rồi, bà chủ nói bà có cháu gái vừa thất nghiệp có thể thay công tác của tôi, tôi nghĩ như vậy cũng tốt nên liền từ chức.” Thật ra thì bà chủ có ám chỉ cô có muốn hay không trực tiếp nghỉ việc.

“ Thật đúng là không có nhân tính, dù sao thì cô cũng đã làm việc ở đó mấy năm.”

“ Thật ra thì như vậy cũng tốt, vì tôi không biết lúc nào mới có thể trở về. Thay vì sợ bà chủ phiền nhiễu, có người thay công tác của tôi là tốt rồi.” Cô cũng gọi điện cho chị Thanh Vân để xin lỗi, nói cô xin lỗi khách hàng.

“Tử Quân, cô có thể cùng Lam Lam định cư ở Đài Bắc luôn không?” Dù sao Lục Thừa Diệp là cha của Lam Lam, anh lại có tiền như vậy chắc sẽ không để con gái trở lại nông thôn sống qua ngày. Lam Lam ở đâu, Tử Quân ở đó, cô cần bản không thể nào tách khỏi con gái.

“Chắc không, tôi không phải đã nói với anh, anh đã có bạn gái, hơn nữa cũng sắp kết hôn, tôi muốn chờ anh kết hôn xong sẽ mang Lam Lam đi.” Đối với cô mà nói, Nam Đầu là cổ hươu của cô.

Năm đó cô vừa đến Nam Đầu, đang nghĩ muốn tìm phòng ở. Bởi vì nôn ọe không thoải mái nên ói ra bên lề đường. Khi đó bà Lộ vừa lúc đi qua, chìa tay giúp đỡ cô, đỡ cô đến chỗ mát ngồi xuống nghỉ ngơi.

Chương 24

Thấy cô mang theo hành lý, bà hỏi có phải cô muốn tìm chỗ ở không, biết cô muốn thuê phòng, bà Lộ nói bà có phòng có thể cho cô thuê. Cô rất vui mừng, nhưng cũng phải thành thật nói với bà Lộ rằng cô không có nhiều tiền. Bà Lộ nói tiền phòng sau này trả cũng được, vì vậy cô liền thuê căn phòng sát vách của bà. Nửa năm sau, Á Vi ly hôn mang theo Hạo Hạo trở về Nam Đầu, hai người trở thành bạn tốt, Á Vi dạy cô biết mới làm mẹ phải chăm sóc trẻ nhỏ như thế nào, bà Lộ cũng giúp một tay. Đối với cô và Lam Lam mà nói, họ không chỉ là người tốt mà còn là ân nhân.

“Hi vọng em cùng Lam Lam nhanh chóng quay về, bọn em không có ở đây, sát vách trống rỗng có chút không quen, bà ngoại cùng Hạo Hạo mỗi ngày đều hỏi em cùng Lam Lam khi nào về nhà.”

“Em cũng rất nhớ bà Lộ và Hạo Hạo.” Mặc dù mới mấy ngày không gặp nhưng cô thật sự rất nhớ bọn họ.

Cao Á Vi cùng Tả Tử Quân ngồi tán gẫu đến bốn giờ rưỡi mới đem Hạo Hạo quá giang xe về Nam Đầu. Mà trong lúc đó, Tả Tử Quân cũng không phát hiện điện thoại trong túi đã tắt nguồn, dĩ nhiên cũng không biết được lúc bọn họ nói chuyện vui vẻ thì Lục Thừa Diệp gần như điên cuồng điện thoại tìm người.

“Tại sao điện thoại ở nhà không có ai nhận, ngay cả điện thoại của cô cũng không gọi được.”

Hơn ba giờ chiều, ngồi trong phòng làm việc, Lục Thừa Diệp nghĩ buổi tối sẽ dẫn hai mẹ con cô ra ngoài ăn, anh gọi điện thoại về hỏi Lam Lam thích ăn gì, anh muốn đặt sẵn thức ăn, kết quả gọi điện thoại về nhà từ đầu đến cuối không có người nghe, ngay cả điện thoại của Tả Tử Quân cũng chuyển sang hộp thư thoại.

Vốn cho rằng họ chỉ ra ngoài mua đồ nhưng đến gần một giờ điện thoại vẫn không thông, anh cũng không thể ngồi yên được nữa. Anh quyết định lập tức lái xe về nhà, Tả Tử Quân kia không cần lén mang Lam Lam rời đi, nếu không anh tuyệt đối sẽ không tha cho cô.

Nội tâm anh lo lắng xông về nhà, trong phòng khách không thấy Tả Tử Quân cùng Lam Lam, anh lập tức vào phòng nghỉ cho khách, áo quần các cô vẫn còn, đồ cũng còn ở đây nhưng anh vẫn không cách nào yên tâm được. Anh không nhìn được nghĩ các cô không mang theo đồ rời đi là vì những thứ này, ngay cả quần áo cũng đều do anh mua.

Anh giận đùng đùng ra khỏi phòng, hô hấp bởi vì nội tâm nóng nảy, lo lắng mà hỗn loạn, anh gọi điện thoại cho Tả Tử Quân nhưng vẫn không được, người phụ nữ kia thật sự mang Lam Lam đi rồi sao?

Chẳng lẽ anh làm còn chưa đủ nhiều, chưa đủ tốt sao? Tại sao cô vẫn muốn rời khỏi? Mấy ngày nay anh rất thỏa mãn với cuộc sống ba người, cảm thấy hiện giờ cuối cùng cũng giống như là một gia đình, chẳng lẽ cảm thấy vui vẻ chỉ có mình anh sao?

Lục Thừa Diệp không nén được kích động mà tức giận, cũng lo lắng họ có thể hay không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, anh quyết định lái xe ra ngoài tìm người. Vừa mở cửa chính, anh thiếu chút nữa đụng vào mẹ con Tả Tử Quân, Tả Tử Quân đang chuẩn bị cầm chìa khóa mở cửa, cô công Lam Lam còn đang ngủ, thấy Lục Thừa Diệp cũng rất kinh ngạc.

Sao anh lại về lúc này? Chỉ là vẻ mặt giống như sắp nổ tung, mới nghĩ như vậy, anh đã nổi trận lôi đình quát có.” Tả Tử Quân, cô rốt cuộc chạy đi đâu? Tại sao đi động lại tắt máy?”

Anh thật sự tức giận thế sao? Cô bị anh đột nhiên quát mắng dọa cho giật mình, Lam Lam đang ngủ trên lưng cô cũng muốn tỉnh dậy rồi.

“ Lam Lam ngoan, không có việc gì, anh Lục, tôi xin anh nói nhỏ một chút được không?” Anh rút cuộc làm sao vậy, tại sao lại lớn tiếng với cô.

Lục Thừa Diệp mím chặt môi, nhìn Lam Lam đang nằm ngủ trên lưng cô, đánh mặt lại, đưa tay qua ôm Lam Lam.” Tôi ôm bé đi vào phòng ngủ...”

Cô nhìn anh ôm Lam Lam vào phòng ngủ, không khỏi thầm nghĩ anh rút cuộc làm sao? Đã xảy ra chuyện gì sao? Lúc này mới nghĩ đến kiểm tra điện thoại, vừa nhìn, thì ra là tắt máy rồi.

Lúc này anh vừa ra khỏi phòng vừa nói điện thoại, cố ý đè thấp âm thanh, động tác cũng rất nhẹ nhàng.” Tôi biết rồi, tôi sẽ trở về công ty ngay.”

Nhìn thấy anh tắt máy, cô cầm điện thoại cho anh nhìn.” Tôi không có tắt máy, điện thoại hết pin rồi.”

“ Cô và Lam Lam đi đâu, tôi đã gọi hơn hai tiếng, tôi còn tưởng rằng hai người xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cho là cô...” Cho là cô mang theo Lam Lam rồi đi, Lục Thừa Diệp tức đến gần như không nói ra lời.

Tả Tử Quân nhìn vẻ mặt vừa tức giận vừa lo lắng của anh, bởi vì không tìm được họ nên lái xe trở về tìm sao?

“ Thật xin lỗi, bởi vì Á Vi mang Hạo Hạo đến tham dự lễ cưới của chồng trước, tôi mang Lam Lam đến gặp họ, tôi không biết điện thoại tắt máy khiến anh lo lắng, xin lỗi.”

“ Tả Tử Quân, về sau mặc kệ muốn đi đâu đều phải nói với tôi một tiếng, không cho phép để ta không tìm được các người, nghe chưa?” Anh cũng không muốn tức giận với cô, nhưng cô vẫn luôn chọc giận anh.

Bởi vì nhìn thấy anh lo lắng như vậy, cô biết là do mình sơ sót nên mới nhường một bước, không nghĩ anh lại cư nhiên bá đạo như vậy, hạn chế hành động của cô!

“ Tôi cũng không phải là tù binh của anh, tôi không cần thiết làm chuyện gì cũng phải xin phép anh trước.”

“ Tôi cho cô biết, tôi hiện tại vô cùng tức giận, cô tốt nhất không cần chọc vào tôi.”

“ Vậy để chúng tôi rời đi, anh cũng không phải không cần phải tức giận như vậy nữa hay sao?”

Anh tức giận, cô chẳng lẽ không tức giận sao? Không cho phép bọn họ rời đi, hạn chế hành động của cô, mình lại muốn kết hôn cùng người phụ nữ khác, không có chút nào quan tâm cảm nhận của cô, cô cũng chịu đủ rồi.

Trong mắt anh lửa giận cháy hừng hực, nhưng lời nói đến giọng nói lại lạnh lẽo.” Tả Tử Quân, cô cứ muốn làm tôi bực mình, muốn khảo nghiệm cực hạn của tôi sao? Tôi sẽ cho cô biết, khiến tôi tức giận, tôi sẽ khiến cô không còn được gặp lại Lam Lam.”

“ Anh nói cái gì?” Cô trong nháy mắt ngây người.

“ Lam Lam là con gái của tôi, tôi đến tòa án xác nhận quan hệ cha con, dựa vào tài lực khác xa nhau của chúng ta, tôi có lòng tin có được quyền giám hộ của Lam Lam, mà cô, tôi chỉ có thể nói, cảm ơn cô đã giúp tôi sinh Lam Lam.”

“ Không! Lục Thừa Diệp, anh không thể đối xử với tôi như vậy, Lam Lam là của tôi, anh không thể cướp bé đi!” Nghĩ đến về sau Lam Lam có thể sẽ rời xa cô, Tả Tử Quân gấp đến độ phát khóc.

“ Cái này phải xem biểu hiện của cô, còn dám chọc giận tôi, tôi thật sự sẽ làm như vậy!” Anh lạnh lùng nói xong, xoay người đi ra khỏi cửa.

Cô có thể cảm giác được anh vừa rồi không phải là nói đùa, anh thật sự sẽ làm như vậy, nhưng cô tuyệt đối không thể rời xa Lam Lam.

Bây giờ, cô tạm thời vẫn là nên cùng anh sống chung, về sau nghĩ biện pháp rời đi là được.

Lục Thừa Diệp vẫn còn đang tìm nhà trẻ thích hợp cho Lam Lam, cho nên thời gian này bé không có đi học, Tả Tử Quân cũng không thể để con gái ở nhà một mình còn mình thì đi ra ngoài làm việc, cho nên hai mẹ con có rất nhiều thời gian nhàn rỗi. Vì vậy, mỗi bữa sáng và chiều, mặt trời cũng tương đối không lớn, bọn họ đến công viên bên cạnh chơi, nơi này có không ít trò chơi dành cho trẻ em, Lam Lam rất thích đến đây.

Hơn ba giờ chiều, khi Tả Tử Quân mang Lam Lam từ nhà trọ ra, một chiếc limousine vừa lúc dừng lại, cô nhìn thấy mẹ Lục Thừa Diệp xuống xe, gặp cô, gương mặt lộ rõ vẻ khinh bỉ, phía sau là một cô gái dung mạo rất xinh đẹp theo xuống xe.

“ Các người muốn đi đâu?” Trương Ngọc Tuyết hỏi.

“ Lam Lam muốn đến công viên phía trước chơi.” Tả Tử Quân nhàn nhạt trả lời.

“ Thật sao? Để tôi bảo tài xế mang bé đi, tôi có chuyện muốn nói với cô, à, quên giới thiệu với cô, đây là Bái Gia, là bạn gái của Thừa Diệp, bọn họ không lâu nữa sẽ kết hôn.”

Lam Lam được tài xế của Lục gia mang đi công viên chơi, mà Tả Tử Quân ở lại cùng bà Lục và Đường Bái Gia đi vào quán cà phê bên cạnh.

Sau khi ngồi xuống, cô gọi thức uống ỉnh.

Chương 25

“ Cô Tả, tôi nhớ lần trước đã nói với cô, muốn cô mang con gái lập tức rời đi, không phải sao? Tại sao vẫn quần lầy con trai tôi không buông?” Trương Ngọc Tuyết tức giận nói.

Lần trước bà gọi điện hỏi con trai mẹ con các cô đã rời đi chưa, kết quả con trai lại muốn bà không để ý đến, còn không cho phép bà tìm bọn họ, nếu biết bọn họ không có rời đi, con trai lại còn che chở cho họ, bà sao có thể mặc kệ!

Tả Tử Quân không biết nên nói gì, cô nhìn về phía Đường Bái Gia, nếu cô nói là do Lục Thừa Diệp không ẹ con cô rời đi, thậm chí còn uy hiếp cô, có thể ảnh hưởng đến tình cảm của anh và cô ấy không? Đây không phải là chuyện khiến cô vui mừng.

Coi như tức giận anh bá đạo cậy mạnh, nhưng cô vẫn hi vọng anh sống thật tốt, nếu có người phụ nữ nào có thể chăm sóc cho anh, vậy cũng không tệ.

Chỉ là cô ấy nhìn thấy cô, cũng biết cô và con gái ở nhà Lục Thừa Diệp, tại sao lại không tức giận? Chẳng lẽ anh đã giải thích với cô ấy rồi sao?

“ Cô tại sao lại không nói lời nào?” Trương Ngọc Tuyết nhìn gương mặt Tả Tử Quân trước mặt giống hệt con dâu lúc trước thì bà đã cảm thấy không thoải mái, thái độ dĩ nhiên cũng không nhẹ nhàng.

“ Cháu không biết nên nói cái gì.” Lời muốn nói không thể nói, cô cũng rất buồn bực.

“ Tôi giúp cô nói là được, cô là vì tiền nên bám lầy con trai tôi sao? Vậy thì tốt, cô muốn bao nhiêu mới chịu rời khỏi con trai tôi?” Trương Ngọc Tuyết đã có chuẩn bị rồi, bà lấy ra một tờ chi phiếu.” Tiền ở đây đủ để cô và con gái cô cả đời không cần lo chuyện ăn mặc, cho nên cô lập tức mang con gái rời khỏi con trai tôi đi.”

Đường Bái Gia không nghĩ đến lại có kịch hay chân thật như vậy, rất thú vị.

Buổi trưa, bà Lục gọi điện đến cho cô bảo cô buổi chiều đi cùng bà đến một nơi, sau đó ở trên xe mới nói cho cô biết về chuyện mẹ con Tả Tử Quân, Tả Tử Quân thật sự rất giống vợ trước của Thừa Diệp, bà Lục nói Thừa Diệp là vì “ gương mặt đó” mới có thể chứa chấp mẹ con các cô.

“ Bác Lục, bác không cần đưa tiền cho cháu, cháu nói rồi, cháu cùng con gái sẽ rời đi.”

“ Lúc nào?” Trương Ngọc Tuyết hỏi.

Đối mặt với bà Lục cố ý gây sự, nội tâm Tả Tử Quân thở dài, cô cũng muốn rời đi, chỉ là Lục Thừa Diệp không chịu đồng ý.

Cô không nói gì khiến Trương Ngọc Tuyết càng tức giận hơn.” Tôi mặt kệ cô có ý định gì, hiện giờ tôi nói rõ với cô, Thừa Diệp sẽ kết hôn cùng Bái Gia, cho nên cô đừng vọng tưởng làm con dâu của Lục gia, nghe chưa?”

“ Bác gái, mặc kệ bác có tin hay không, cháu chưa từng nghĩ muốn làm dâu Lục gia.”

“Chỉ bằng việc cô có quan hệ với Tả Tử Khiết tôi liền không thể tin lời cô được, chị gái cô lợi dụng hết tâm cơ quyền rũ con trai tôi, kết hôn không bao lâu liền ở riêng, bạn trai còn đổi qua đổi lại. Cô ta thì sống sung sướng, còn Lục gia chúng ta mất hết mặt mũi. Thừa Diệp còn thảm hại hơn, để cho vợ mình ngoại tình khiến nó bị không biết bao nhiêu người cười nhạo.” Bà cũng không muốn phê bình một người đã qua đời, chỉ là hiện tại Tả Tử Quân chạy tới bám lấy con trai khiến bà nghĩ đến chuyện xấu của con dâu trước kia.

“Bác gái, cháu rất ngạc nhiên, nếu Thừa Diệp cùng chị cô ấy đã ở riêng, chị ấy cũng có bạn trai, tại sao bọn họ không dứt khoát ly hôn?” Đường Bái Gia thấy thế liền tham gia náo nhiệt, còn nói lên nghi vấn.

Lục gia rất có tiền, bỏ ra chút tiền mua mặt mũi tuyệt đối không thành vấn đề. Thật ra thì chuyện Thừa Diệp và vợ anh đã không phải là chuyện bí mật nữa.

“Nói đến chuyện này càng khiến bác tức giận hơn. Khi bọn họ ở riêng, mấy năm này bác đã nói không biết bao nhiêu lần khuyên nó ly hôn, kết quả tên kia nói cái gì mà nó đã từng đồng ý, tương lai dù không còn yêu nhau cũng sẽ không vứt bỏ cô ta, vợ nó đã ngoại tình rồi mà nó vẫn còn ở đó hết lòng tuân thủ lời hứa, cháu nói xem nó có ngu ngốc hay không!”

Tả Tử Quân kinh ngạc, cô không ngờ Lục Thừa Diệp thà lựa chọn ở riêng cũng không cùng chị cô ly hôn là vì lời cô từng nói với anh.

Lúc này Lục Thừa Diệp ôm Lam Lam đi vào quán cà phê khiến ba người phụ nữ đang nói chuyện sững sờ toàn bộ.

“Mẹ ở đây này.” Lam Lam vui vẻ gọi.

Anh ôm Lam Lam, nhìn cũng không có nhìn mẹ và Đường Bái Gia một cái, trực tiếp đi đến bên cạnh Tả Tử Quân.” Cô đứng lên đi, chúng ta về nhà.”

“Sao anh biết...” Tả Tử Quân không biết tại sao anh lại xuất hiện.

“Thừa Diệp, con không nhìn thấy mẹ và Bái Gia ngồi ở đây sao?” Bị con trai coi là người vô hình, Trương Ngọc Tuyết tức giận nói.

Anh vẫn không để ý đến mẹ mình, vẫn như cũ nhìn Tả Tử Quân.” Tôi còn phải về công ty, cô nhanh lên một chút, tôi đưa cô và Lam Lam về nhà.”

“Nhưng...” Nơi này không chỉ có mẹ anh, còn có bạn gái anh.

“Thừa Diệp, mẹ nói chuyện với con, con không nghe thấy sao?”

Lục Thừa Diệp lúc này mới nhìn về phía mẹ anh, nhưng vẻ mặt cực kỳ lạnh nhạt.” Mẹ, con đã nói mẹ đừng tìm hai mẹ con cô ấy nữa mà, con hi vọng đây là lần cuối cùng. Tốt lắm, chúng ta đi thôi.”

Anh cầm tay Tả Tử Quân trực tiếp kéo cô từ trên chỗ ngồi đứng lên, sau đó ôm Lam Lam, ba người cùng đi ra khỏi quán cà phê.

“Cái đứa bé này... tức chết bác mà!” Trương Ngọc Tuyết giận đến muốn bắt tỉnh.

“Bác gái, bác không cần tức giận như vậy, uống nước trái cây đi.” Đường Bái Gia liền tranh thủ đưa nước trái cây cho bà.

Trương Ngọc Tuyết uống chút nước trái cây, tri hoãn cảm xúc.” Nó cố ý chọc giận bác sao? Nó cứ nhiên không chào hỏi chúng ta một tiếng, trong mắt cũng chỉ có Tả Tử Quân, thật là tức chết bác mà, tức chết bác rồi!”

Đường Bái Gia không ngờ Lục Thừa Diệp cũng có lúc mạnh mẽ như thế, bề ngoài lịch sự anh tuấn, trước kia luôn là đáng về thân sĩ ưu nhã.

“Bái Gia, bác đã nói với con, con không cần để ý Tả Tử Quân, cô ta chỉ vì lớn lên giống chị, mà Thừa Diệp thì quá cố chấp với Tả Tử Khiết nên mới có thể tạm thời bị mê hoặc, nó rất nhanh sẽ thấy rõ ràng.”

Là thế này phải không? Tả Tử Quân chỉ là thay thế? Đường Bái Gia đầy bụng buồn bực.

24. Chương 24

Thấy cô mang theo hành lý, bà hỏi có phải cô muốn tìm chỗ ở không, biết cô muốn thuê phòng, bà Lộ nói bà có phòng có thể cho cô thuê. Cô rất vui mừng, nhưng cũng phải thành thật nói với bà Lộ rằng cô không có nhiều tiền. Bà Lộ nói tiền phòng sau này trả cũng được, vì vậy cô liền thuê căn phòng sát vách của bà. Nửa năm sau, Á Vi ly hôn mang theo Hạo Hạo trở về Nam Đầu, hai người trở thành bạn tốt, Á Vi dạy cô biết mới làm mẹ phải chăm sóc trẻ nhỏ như thế nào, bà Lộ cũng giúp một tay. Đối với cô và Lam Lam mà nói, họ không chỉ là người tốt mà còn là ân nhân.

“Hi vọng em cùng Lam Lam nhanh chóng quay về, bọn em không có ở đây, sát vách trống rỗng có chút không quen, bà ngoại cùng Hạo Hạo mỗi ngày đều hỏi em cùng Lam Lam khi nào về nhà.”

“Em cũng rất nhớ bà Lộ và Hạo Hạo.” Mặc dù mới mấy ngày không gặp nhưng cô thật sự rất nhớ bọn họ.

Cao Á Vi cùng Tả Tử Quân ngồi tán gẫu đến bốn giờ rưỡi mới đem Hạo Hạo quá giang xe về Nam Đầu. Mà trong lúc đó, Tả Tử Quân cũng không phát hiện điện thoại trong túi đã tắt nguồn, dĩ nhiên cũng không biết được lúc bọn họ nói chuyện vui vẻ thì Lục Thừa Diệp gần như điên cuồng điện thoại tìm người.

“Tại sao điện thoại ở nhà không có ai nhận, ngay cả điện thoại của cô cũng không gọi được.”

Hơn ba giờ chiều, ngồi trong phòng làm việc, Lục Thừa Diệp nghĩ buổi tối sẽ dẫn hai mẹ con cô ra ngoài ăn, anh gọi điện thoại về hỏi Lam Lam thích ăn gì, anh muốn đặt sẵn thức ăn, kết quả gọi điện thoại về nhà từ đầu đến cuối không có người nghe, ngay cả điện thoại của Tả Tử Quân cũng chuyển sang hộp thư thoại.

Vốn cho rằng họ chỉ ra ngoài mua đồ nhưng đến gần một giờ điện thoại vẫn không thông, anh cũng không thể ngồi yên được nữa. Anh quyết định lập tức lái xe về nhà, Tả Tử Quân kia không cần lén mang Lam Lam rồi đi, nếu không anh tuyệt đối sẽ không tha cho cô.

Nội tâm anh lo lắng xông về nhà, trong phòng khách không thấy Tả Tử Quân cùng Lam Lam, anh lập tức vào phòng nghỉ cho khách, áo quần các cô vẫn còn, đồ cũng còn ở đây nhưng anh vẫn không cách nào yên tâm được. Anh không nhìn được nghĩ các cô không mang theo đồ rồi đi là vì những thứ này, ngay cả quần áo cũng đều do anh mua.

Anh giận đùng đùng ra khỏi phòng, hô hấp bởi vì nội tâm nóng nảy, lo lắng mà hỗn loạn, anh gọi điện thoại cho Tả Tử Quân nhưng vẫn không được, người phụ nữ kia thật sự mang Lam Lam đi rồi sao?

Chẳng lẽ anh làm còn chưa đủ nhiều, chưa đủ tốt sao? Tại sao cô vẫn muốn rời khỏi? Mấy ngày nay anh rất thỏa mãn với cuộc sống ba người, cảm thấy hiện giờ cuối cùng cũng giống như là một gia đình, chẳng lẽ cảm thấy vui vẻ chỉ có mình anh sao?

Lục Thừa Diệp không nén được kích động mà tức giận, cũng lo lắng họ có thể hay không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, anh quyết định lái xe ra ngoài tìm người. Vừa mở cửa chính, anh thiếu chút nữa đụng vào mẹ con Tả Tử Quân, Tả Tử Quân đang chuẩn bị cầm chìa khóa mở cửa, cô công Lam Lam còn đang ngủ, thấy Lục Thừa Diệp cũng rất kinh ngạc.

Sao anh lại về lúc này? Chỉ là vẻ mặt giống như sắp nổ tung, mới nghĩ như vậy, anh đã nổi trận lôi đình quát cô.” Tả Tử Quân, cô rốt cuộc chạy đi đâu? Tại sao đi động lại tắt máy?”

Anh thật sự tức giận thế sao? Cô bị anh đột nhiên quát mắng dọa cho giật mình, Lam Lam đang ngủ trên lưng cô cũng muốn tỉnh dậy rồi.

“Lam Lam ngoan, không có việc gì, anh Lục, tôi xin anh nói nhỏ một chút được không?” Anh rốt cuộc làm sao vậy, tại sao lại lớn tiếng với cô.

Lục Thừa Diệp mím chặt môi, nhìn Lam Lam đang nằm ngủ trên lưng cô, đánh mặt lại, đưa tay qua ôm Lam Lam.” Tôi ôm bé đi vào phòng ngủ...”

Cô nhìn anh ôm Lam Lam vào phòng nghỉ, không khỏi thầm nghĩ anh rốt cuộc làm sao? Đã xảy ra chuyện gì sao? Lúc này mới nghĩ đến kiểm tra điện thoại, vừa nhìn, thì ra là tắt máy rồi.

Lúc này anh vừa ra khỏi phòng vừa nói điện thoại, cố ý đè thấp âm thanh, động tác cũng rất nhẹ nhàng.” Tôi biết rồi, tôi sẽ trở về công ty ngay.”

Nhìn thấy anh tắt máy, cô cầm điện thoại cho anh nhìn.” Tôi không có tắt máy, điện thoại hết pin rồi.”

“ Cô và Lam Lam đi đâu, tôi đã gọi hơn hai tiếng, tôi còn tưởng rằng hai người xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cho là cô...” Cho là cô mang theo Lam Lam rời đi, Lục Thừa Diệp tức đến gần như không nói ra lời.

Tả Tử Quân nhìn vẻ mặt vừa tức giận vừa lo lắng của anh, bởi vì không tìm được họ nên lái xe trở về tìm sao?

“ Thật xin lỗi, bởi vì Á Vi mang Hạo Hạo đến tham dự lễ cưới của chồng trước, tôi mang Lam Lam đến gặp họ, tôi không biết điện thoại tắt máy khiến anh lo lắng, xin lỗi.”

“ Tả Tử Quân, về sau mặc kệ muốn đi đâu đều phải nói với tôi một tiếng, không cho phép để ta không tìm được các người, nghe chưa?” Anh cũng không muốn tức giận với cô, nhưng cô vẫn luôn chọc giận anh.

Bởi vì nhìn thấy anh lo lắng như vậy, cô biết là do mình sơ sót nên mới nhường một bước, không nghĩ anh lại cư nhiên bá đạo như vậy, hạn chế hành động của cô!

“ Tôi cũng không phải là tù binh của anh, tôi không cần thiết làm chuyện gì cũng phải xin phép anh trước.”

“ Tôi cho cô biết, tôi hiện tại vô cùng tức giận, cô tốt nhất không cần chọc vào tôi.”

“ Vậy để chúng tôi rời đi, anh cũng không phải không cần phải tức giận như vậy nữa hay sao?”

Anh tức giận, cô chẳng lẽ không tức giận sao? Không cho phép bọn họ rời đi, hạn chế hành động của cô, mình lại muốn kết hôn cùng người phụ nữ khác, không có chút nào quan tâm cảm nhận của cô, cô cũng chịu đủ rồi.

Trong mắt anh lửa giận cháy hừng hực, nhưng lời nói đến giọng nói lại lạnh lẽo.” Tả Tử Quân, cô cứ muốn làm tôi bức mình, muốn khảo nghiệm cực hạn của tôi sao? Tôi sẽ cho cô biết, khiến tôi tức giận, tôi sẽ khiến cô không còn được gặp lại Lam Lam.”

“ Anh nói cái gì?” Cô trong nháy mắt ngây người.

“ Lam Lam là con gái của tôi, tôi đến tòa án xác nhận quan hệ cha con, dựa vào tài lực khác xa nhau của chúng ta, tôi có lòng tin có được quyền giám hộ của Lam Lam, mà cô, tôi chỉ có thể nói, cảm ơn cô đã giúp tôi sinh Lam Lam.”

“ Không! Lục Thừa Diệp, anh không thể đối xử với tôi như vậy, Lam Lam là của tôi, anh không thể cướp bé đi!” Nghĩ đến về sau Lam Lam có thể sẽ rời xa cô, Tả Tử Quân gấp đến độ phát khóc.

“ Cái này phải xem biểu hiện của cô, còn dám chọc giận tôi, tôi thật sự sẽ làm như vậy!” Anh lạnh lùng nói xong, xoay người đi ra khỏi cửa.

Cô có thể cảm giác được anh vừa rồi không phải là nói đùa, anh thật sự sẽ làm như vậy, nhưng cô tuyệt đối không thể rời xa Lam Lam.

Bây giờ, cô tạm thời vẫn là nên cùng anh sống chung, về sau nghĩ biện pháp rời đi là được.

Lục Thừa Diệp vẫn con đang tìm nhà trẻ thích hợp cho Lam Lam, cho nên thời gian này bé không có đi học, Tả Tử Quân cũng không thể để con gái ở nhà một mình còn mình thì đi ra ngoài làm việc, cho nên hai mẹ con có rất nhiều thời gian nhàn rỗi. Vì vậy, mỗi bữa sáng và chiều, mặt trời cũng tương đối không lớn, bọn họ đến công viên bên cạnh chơi, nơi này có không ít trò chơi dành cho trẻ em, Lam Lam rất thích đến đây.

Hơn ba giờ chiều, khi Tả Tử Quân mang Lam Lam từ nhà trọ ra, một chiếc limousine vừa lúc dừng lại, cô nhìn thấy mẹ Lục Thừa Diệp xuống xe, gặp cô, gương mặt lộ rõ vẻ khinh bỉ, phía sau là một cô gái dung mạo rất xinh đẹp theo xuống xe.

“ Các người muốn đi đâu?” Trương Ngọc Tuyết hỏi.

“ Lam Lam muốn đến công viên phía trước chơi.” Tả Tử Quân nhàn nhạt trả lời.

“Thật sao? Để tôi bảo tài xế mang bé đi, tôi có chuyện muốn nói với cô, à, quên giới thiệu với cô, đây là Bái Gia, là bạn gái của Thừa Diệp, bọn họ không lâu nữa sẽ kết hôn.”

Lam Lam được tài xế của Lục gia mang đi công viên chơi, mà Tả Tử Quân ở lại cùng bà Lục và Đường Bái Gia đi vào quán cà phê bên cạnh.

Sau khi ngồi xuống, cô gọi thức uống ỉnh.

25. Chương 25

“Cô Tả, tôi nhớ lần trước đã nói với cô, muốn cô mang con gái lập tức rời đi, không phải sao? Tại sao vẫn quần lầy con trai tôi không buông?” Trương Ngọc Tuyết tức giận nói.

Lần trước bà gọi điện hỏi con trai mẹ con các cô đã rời đi chưa, kết quả con trai lại muốn bà không để ý đến, còn không cho phép bà tìm bọn họ, nếu biết bọn họ không có rời đi, con trai lại còn che chở cho họ, bà sao có thể mặc kệ!

Tả Tử Quân không biết nên nói gì, cô nhìn về phía Đường Bái Gia, nếu cô nói là do Lục Thừa Diệp không ẹ con cô rời đi, thậm chí còn uy hiếp cô, có thể ảnh hưởng đến tình cảm của anh và cô ấy không? Đây không phải là chuyện khiến cô vui mừng.

Coi như tức giận anh bá đạo cậy mạnh, nhưng cô vẫn hi vọng anh sống thật tốt, nếu có người phụ nữ nào có thể chăm sóc cho anh, vậy cũng không tệ.

Chỉ là cô ấy nhìn thấy cô, cũng biết cô và con gái ở nhà Lục Thừa Diệp, tại sao lại không tức giận? Chẳng lẽ anh đã giải thích với cô ấy rồi sao?

“Cô tại sao lại không nói lời nào?” Trương Ngọc Tuyết nhìn gương mặt Tả Tử Quân trước mặt giống hệt con dâu lúc trước thì bà đã cảm thấy không thoải mái, thái độ dĩ nhiên cũng không nhẹ nhàng.

“Cháu không biết nên nói cái gì.” Lời muốn nói không thể nói, cô cũng rất buồn bực.

“Tôi giúp cô nói là được, cô là vì tiền nên bám lấy con trai tôi sao? Vậy thì tốt, cô muốn bao nhiêu mới chịu rời khỏi con trai tôi?” Trương Ngọc Tuyết đã có chuẩn bị rồi, bà lấy ra một tờ chi phiếu.” Tiền ở đây đủ để cô và con gái cô cả đời không cần lo chuyện ăn mặc, cho nên cô lập tức mang con gái rời khỏi con trai tôi đi.”

Đường Bái Gia không nghĩ đến lại có kịch hay chân thật như vậy, rất thú vị.

Buổi trưa, bà Lục gọi điện đến cho cô bảo cô buổi chiều đi cùng bà đến một nơi, sau đó ở trên xe mới nói cho cô biết về chuyện mẹ con Tả Tử Quân, Tả Tử Quân thật sự rất giống vợ trước của Thừa Diệp, bà Lục nói Thừa Diệp là vì “gương mặt đó” mới có thể chứa chấp mẹ con các cô.

“Bác Lục, bác không cần đưa tiền cho cháu, cháu nói rồi, cháu cùng con gái sẽ rời đi.”

“Lúc nào?” Trương Ngọc Tuyết hỏi.

Đối mặt với bà Lục cố ý gây sự, nội tâm Tả Tử Quân thở dài, cô cũng muốn rời đi, chỉ là Lục Thừa Diệp không chịu đồng ý.

Cô không nói gì khiến Trương Ngọc Tuyết càng tức giận hơn.” Tôi mặt kệ cô có ý định gì, hiện giờ tôi nói rõ với cô, Thừa Diệp sẽ kết hôn cùng Bái Gia, cho nên cô đừng vọng tưởng làm con dâu của Lục gia, nghe chưa?”

“Bác gái, mặc kệ bác có tin hay không, cháu chưa từng nghĩ muốn làm dâu Lục gia.”

“Chỉ bằng việc cô có quan hệ với Tả Tử Khiết tôi liền không thể tin lời cô được, chị gái cô lợi dụng hết tâm cơ quyền rũ con trai tôi, kết hôn không bao lâu liền ở riêng, bạn trai còn đổi qua đổi lại. Cô ta thì sống sung sướng, còn Lục gia chúng ta mất hết mặt mũi. Thừa Diệp còn thảm hại hơn, để cho vợ mình ngoại

tình khiến nó bị không biết bao nhiêu người cười nhạo.” Bà cũng không muốn phê bình một người đã qua đời, chỉ là hiện tại Tả Tử Quân chạy tới bám lấy con trai khiến bà nghĩ đến chuyện xấu của con dâu trước kia.

“Bác gái, cháu rất ngạc nhiên, nếu Thừa Diệp cùng chị cô ấy đã ở riêng, chị ấy cũng có bạn trai, tại sao bọn họ không dứt khoát ly hôn?” Đường Bái Gia thấy thế liền tham gia náo nhiệt, còn nói lên nghi vấn.

Lục gia rất có tiền, bỏ ra chút tiền mua mặt mũi tuyệt đối không thành vấn đề. Thật ra thì chuyện Thừa Diệp và vợ anh đã không phải là chuyện bí mật nữa.

“Nói đến chuyện này càng khiến bác tức giận hơn. Khi bọn họ ở riêng, mấy năm này bác đã nói không biết bao nhiêu lần khuyên nó ly hôn, kết quả tên kia nói cái gì mà nó đã từng đồng ý, tương lai dù không còn yêu nhau cũng sẽ không vứt bỏ cô ta, vợ nó đã ngoại tình rồi mà nó vẫn còn ở đó hết lòng tuân thủ lời hứa, cháu nói xem nó có ngu ngốc hay không!”

Tả Tử Quân kinh ngạc, cô không ngờ Lục Thừa Diệp thà lựa chọn ở riêng cũng không cùng chị cô ly hôn là vì lời cô từng nói với anh.

Lúc này Lục Thừa Diệp ôm Lam Lam đi vào quán cà phê khiến ba người phụ nữ đang nói chuyện sững sờ toàn bộ.

“Mẹ ở đây này.” Lam Lam vui vẻ gọi.

Anh ôm Lam Lam, nhìn cũng không có nhìn mẹ và Đường Bái Gia một cái, trực tiếp đi đến bên cạnh Tả Tử Quân.” Cô đứng lên đi, chúng ta về nhà.”

“Sao anh biết...” Tả Tử Quân không biết tại sao anh lại xuất hiện.

“Thừa Diệp, con không nhìn thấy mẹ và Bái Gia ngồi ở đây sao?” Bị con trai coi là người vô hình, Trương Ngọc Tuyết tức giận nói.

Anh vẫn không để ý đến mẹ mình, vẫn như cũ nhìn Tả Tử Quân.” Tôi còn phải về công ty, cô nhanh lên một chút, tôi đưa cô và Lam Lam về nhà.”

“Nhưng...” Nơi này không chỉ có mẹ anh, còn có bạn gái anh.

“Thừa Diệp, mẹ nói chuyện với con, con không nghe thấy sao?”

Lục Thừa Diệp lúc này mới nhìn về phía mẹ anh, nhưng vẻ mặt cực kỳ lạnh nhạt.” Mẹ, con đã nói mẹ đừng tìm hai mẹ con cô ấy nữa mà, con hi vọng đây là lần cuối cùng. Tốt lắm, chúng ta đi thôi.”

Anh cầm tay Tả Tử Quân trực tiếp kéo cô từ trên chỗ ngồi đứng lên, sau đó ôm Lam Lam, ba người cùng đi ra khỏi quán cà phê.

“Cái đứa bé này... tức chết bác mà!” Trương Ngọc Tuyết giận đến muốn bắt tỉnh.

“Bác gái, bác không cần tức giận như vậy, uống nước trái cây đi.” Đường Bái Gia liền tranh thủ đưa nước trái cây cho bà.

Trương Ngọc Tuyết uống chút nước trái cây, trì hoãn cảm xúc.” Nó cố ý chọc giận bác sao? Nó cứ nhiên không chào hỏi chúng ta một tiếng, trong mắt cũng chỉ có Tả Tử Quân, thật là tức chết bác mà, tức chết bác rồi!”

Đường Bái Gia không ngờ Lục Thừa Diệp cũng có lúc mạnh mẽ như thế, bề ngoài lịch sự anh tuấn, trước kia luôn là đáng về thân sĩ ưu nhã.

“Bái Gia, bác đã nói với con, con không cần để ý Tả Tử Quân, cô ta chỉ vì lớn lên giống chị, mà Thừa Diệp thì quá cố chấp với Tả Tử Khiết nên mới có thể tạm thời bị mê hoặc, nó rất nhanh sẽ thấy rõ ràng.”

Là thế này phải không? Tả Tử Quân chỉ là thay thế? Đường Bái Gia đầy bụng buồn bực.

26. Chương 26

Bảo hộ Tả Tử Quân một cách mãnh liệt như thế, vẻ mặt cũng thâm trầm kiên định, cô không thể không cảm thấy Thừa Diệp không phải cố chấp giữ hình bóng Tả Tử Khiết mà là chính bản thân Tả Tử Quân.

Nếu thật sự như vậy, có lẽ cô có thể lợi dụng một chút, thật muốn biết đến lúc đó Thừa Diệp sẽ làm như thế nào. Bên môi nâng lên nụ cười giả tạo, cô không chút lo lắng uống cà phê.

Lục Thừa Diệp đưa mẹ con Tả Tử Quân đến cửa, đặt Lam Lam xuống để bé vào nhà trước. Anh còn phải chạy về công ty nên không vào nhà, trước khi đi, anh nhìn thấy Tả Tử Quân đứng trước cửa, mày hơi nhíu lại hình như có tâm sự, không chút suy nghĩ liền vươn tay ra nhẹ nhàng vuốt đầu cô.

“ Xin lỗi, tôi không biết mẹ tôi sẽ đến tìm cô... cô không cần để ý lời bà nói, cũng không cần lo lắng cái gì, tôi sẽ tìm thời gian nói rõ ràng với bà.”

Bàn tay vuốt ve một cách dịu dàng, vẻ mặt của anh hiện giờ rất ôn nhu, anh đang an ủi cô sao? Thật ra thì cô biết anh là một người đàn ông dịu dàng.” Vừa rồi anh dẫn tôi và Lam Lam rời đi như vậy, mẹ anh cực kỳ tức giận, còn nữa, anh phải nói sao với bạn gái anh?”

“ Thế nào, cô để ý bạn gái tôi sao?” Anh cười khẽ.

Cô đỏ ửng mặt.” Không phải, tôi chỉ sợ anh không thể kết hôn...”

“ Bái Gia không phải là bạn gái của tôi.” Lần trước anh muốn nói rõ, chỉ là nhìn thấy bộ dạng giống như ghen tuông của cô liền cảm thấy vui vẻ nên cố ý không nói ra.

“ Cô Đường không phải là bạn gái anh? Nhưng mẹ anh nói các người sắp kết hôn...”

Chỉ là suy nghĩ một chút, cô Đường nhìn thấy cô ở nhà bạn trai mình thật sự là không có chút phản ứng tức giận của một người bạn gái nên có, đầu cô không khỏi thoáng qua một ý niệm, cảm giác giống như là cô ấy đến để xem trò vui.

“ Tóm lại, tôi cùng Bái Gia không phải là quan hệ đó, về sau sẽ giải thích với cô, chỉ là lần sau mẹ tôi lại đến tìm cô thì cô không cần ngu ngốc để bà trút giận, biết không?” Anh biết bởi vì quan hệ với Tử Khiết nên mẹ anh không thích Tử Quân.

“ Thật ra mẹ anh chỉ muốn tôi mang Lam Lam rời đi...”

“ Cô đồng ý?” Ánh mắt của anh cứng lại.

Vừa rồi không phải vẫn còn rất dịu dàng, thế nào vừa nghe đến chuyện này liền biến sắc?” Tôi chưa kịp trả lời thì anh đã xuất hiện, đúng rồi, làm sao anh biết tôi cùng họ ở quán cà phê? Chẳng lẽ anh tìm người theo dõi tôi?”

Anh không có phủ nhận.” Tôi làm sao biết cô có hay không mang Lam Lam rời đi khiến tôi không tìm được cô.” Không sai, vì lần trước không tìm được cô, anh liền tìm người đi theo Tả Tử Quân.

Việc đó cũng có chút công dụng, người anh phải đi gọi điện thoại cho anh nói mẹ anh mang theo một cô gái đến tìm Tả Tử Quân, anh vừa nghe cũng biết là Đường Bái Gia, vì vậy anh lập tức lái xe trở về, trước tiên đi đến công viên đón Lam Lam rồi đến quán cà phê.

“ Lục Thừa Diệp, sao anh có thể làm vậy!”

“ Được rồi, công ty tôi còn có việc, có gì thì chờ sau khi tôi trở lại rồi nói, đúng rồi, tối nay tôi sẽ về nhà trễ, buổi tối cô và Lam Lam cứ ăn trước, không cần để ý đến tôi.”

Nhìn anh đi vào thang máy, Tả Tử Quân thật không biết nên làm sao nữa, anh lại phái người giám thị họ, có phải quá khoa trương hay không?

Không thể tiếp tục như vậy nữa, buổi tối cô phải nói chuyện với anh một chút, cô có thể đồng ý anh lúc nào cũng có thể đến Nam Đầu thăm Lam Lam, cô sẽ không mang Lam Lam giấu đi, cho nên anh để cho cô trở về đi.

Buổi tối, Lục Thừa Diệp xử lý xong công việc, về mặt dịu dàng nhìn tài liệu trên tay một lúc lâu mới thả vào cặp, đang chuẩn bị rời khỏi công ty thì bạn tốt Tưởng Uy Nguyên từ Mỹ gọi điện thoại cho anh.

“ Nghe nói cậu và Bái Gia đang hẹn hò, hơn nữa cũng sắp kết hôn, chúc mừng cậu.”

“ Không ngờ cậu đang ở Mỹ mà tình cảm của người khác vẫn nắm rõ như lòng bàn tay, lợi hại.” Hình như trước đây không lâu. Bái Gia mới cùng cha mẹ hai bên nói bọn họ quyết định lui tới.

“ Nhớ thay tôi chăm sóc cô ấy.”

“ Đáng tiếc tôi không phải là người cô ấy muốn.” Nghe được bạn tốt âm thanh khàn khàn, Lục Thừa Diệp trầm trồ dài.” Cô ấy còn đang chờ cậu... cậu có muốn gặp cô ấy không?” Không chỉ Bái Gia đang đợi hân, Uy Nguyên cũng còn rất quan tâm cô.

“ Lần trước cậu đến Mỹ cũng đã thấy qua bộ dạng của tôi, cho nên vẫn là thôi vậy, tôi với cô ấy đời này là vô duyên, một ngày nào đó cô ấy sẽ quên tôi.”

“ Nếu cô ấy không quên được? Chẳng lẽ các người muốn thương tiếc nhau cả đời, như vậy sẽ tốt hơn sao?”

“ Thế nào? Trước kia không phải cậu cũng cho là làm như vậy đối với cô ấy là tốt nhất, tại sao giờ đột nhiên nói những lời này?”

“ Không có gì, chỉ là gần đây bên cạnh tôi xảy ra một số chuyện khiến tôi thay đổi cái nhìn, thật ra thì hối hận sau này đều là do chúng ta tự tạo ra, cho nên, tôi hi vọng cậu cũng thay đổi cách nhìn, có lẽ cậu cho rằng đây là cách tốt nhất, nhưng đối phương chưa chắc cũng cảm thấy như vậy, cậu nên suy nghĩ lại một chút.”

Hai người nói chuyện về tình trạng hiện giờ của bản thân xong mới cúp điện thoại.

Chờ Lục Thừa Diệp về đến nhà đã gần tám giờ, anh phát hiện Lam Lam và Tả Tử Quân còn chưa ăn tối, không khỏi có chút đau lòng.

“ Tôi không phải đã nói sẽ về trễ, bảo các người ăn trước rồi sao.”

“ Không sao, buổi chiều Lam Lam có ăn điểm tâm, hơn nữa bé cũng muốn đợi anh trở về ăn chung.”

“ Đúng vậy, con muốn ăn cơm cùng chú Lục.”

Anh mở cặp lấy ra một phần tài liệu.” Lam Lam, chú đã giúp con tìm nhà trẻ, ngày mai con có thể cùng mẹ đến nhà trẻ đi học.”

“ Có thật không? Cảm ơn chú Lục.” Lam Lam vui vẻ nói, chú Lục nói ở nhà trẻ mới có thể quen rất nhiều bạn nhỏ.

Anh đem tài liệu đưa cho Tả Tử Quân.” Đây là tài liệu về nhà trẻ, thư ký của tôi cũng đã liên lạc, ngày mai cô đem hồ sơ của Lam Lam đến, cảm thấy không tệ thì ký tên là được rồi.”

Cô nhận lấy tài liệu, tâm tình nặng nề.

“ Lam Lam, đi, chúng ta đi ăn cơm.”

“ Vâng.”

27. Chương 27

Ngồi trên bàn ăn, Lục Thừa Diệp vẫn như trước gấp thức ăn cho Lam Lam, mà Lam Lam cũng sẽ vui vẻ ăn, hai người phụ tử tình cảm ngày càng tốt, rõ ràng mới quen không lâu.

“ Mẹ, sao mẹ không ăn cơm?” Lam Lam hỏi.

Nghe vậy, anh nhìn Tả Tử Quân.” Chú nghĩ mẹ con cũng muốn chú gấp thức ăn ẹ con ăn, để chú giúp mẹ con gấp thức ăn.” Anh gấp súp lơ đặt vào chén cô.

“ Anh không cần phải gấp thức ăn giúp tôi.” Tả Tử Quân lúng túng.

“ Ăn cơm nhanh đi, hay là muốn tôi giúp cô gấp nhiều một chút?”

“ Không cần.” Cô liếc anh một cái.

Ở đây cô cũng không thể ăn uống chùa, bình thường có nhân viên đến dọn dẹp, cho nên cô liền phụ trách nấu ăn. Cô không biết anh thích ăn cái gì, cũng không có đặc biệt đi hỏi, nhưng cô phát hiện mặc kệ cô nấu cái gì, anh đều ăn say sưa ngon lành, rõ ràng chỉ là những món ăn gia đình bình thường mà thôi.

Lục Thừa Diệp nhìn mẹ con các cô, nội tâm không khỏi xúc động.

“ Chú Lục, sao chú không ăn, có phải vì thấy cà rốt không? Con cũng không thích ăn cà rốt, mẹ, sau này không cần nấu cà rốt nữa, chú Lục không thích ăn đâu.” Lam Lam chu cái miệng nhỏ nhắn nói.

Tả Tử Quân vẻ mặt bất đắc dĩ, con bé này, là mình bé không thích ăn thôi!

“ Lam Lam, chú Lục không có không thích ăn cà rốt, chus Lục chỉ là vui mừng khi con cùng ăn với chú, những năm gần đây, chú Lục đều sống một mình, một người ăn cơm, cảm ơn con rất nhiều.” Anh vuốt tóc con gái, anh thật vui mừng khi có con gái khả ái như vậy ở bên cạnh.

Lời tâm tình của anh khiến Tả Tử Quân cảm thấy áy náy, năm đó cô không nên cùng chị mình lừa gạt anh, còn nữa, cô không ngờ anh lại vì lời hứa năm đó mà dù ở riêng với chị cô cũng không ly hôn. Sau khi biết chuyện này, cô vẫn không cách nào tỉnh táo lại, tâm cũng khê nhối đau.

Qua một lúc lâu, cô phục hồi tinh thần mới phát hiện trong chén nhiều hơn một miếng thịt gà, cô nhìn lên, đối diện là một ánh mắt dịu dàng khiến tim cô đập nhanh hơn, nhiều năm trước ở biệt thự, anh chính là dùng ánh mắt này nhìn cô...

“ Bữa tối rất ngon, cảm ơn cô.” Lục Thừa Diệp cười khê.

“ Không có gì.” Cô bị cặp mắt kia nhìn chăm chú khiến hai gò má nóng rực.

“ Chú Lục, con cũng muốn ăn thịt.”

“ Được.”

Ba người giống như “ người một nhà” cùng ăn bữa tối, không khí ấm áp vui vẻ.

Hơn mười một giờ khuya, Tả Tử Quân nhìn Lam Lam trên giường sớm đã bị Lục Thừa Diệp lừa gạt đi ngủ, cô lại một chút cũng không buồn ngủ, có chút phiền lòng.

Cô cầm tài liệu về nhà trẻ mà anh đưa trên tay, mặc dù Lam Lam rất vui vẻ khi đi học có thể quen biết bạn mới, nhưng cô lại không muốn cho con gái đến nhà trẻ, chính xác mà nói, cô cảm thấy không cần phiền phức như vậy, bởi vì không lâu sau thì họ sẽ rời đi.

Còn nữa, cô nghĩ nên nói với anh chuyện về Lam Lam một chút.

Anh chắc vẫn còn chưa ngủ! Cô thỉnh thoảng nửa đêm không ngủ được đứng dậy đến phòng bếp rót nước uống... thường nhìn thấy đèn phòng anh vẫn còn sáng, bởi vì còn làm việc sao?

Tóm lại, cô không muốn kéo dài nữa.

Cô ra khỏi phòng, quả nhiên thấy đèn phòng anh vẫn còn sáng, cô gõ cửa.

“ Lục Thừa Diệp, anh chưa ngủ phải không! Tôi có chuyện muốn nói với anh.”

“ Vào đi!”

Đi vào? Cô vốn là muốn nói anh mở cửa, sau đó bọn họ ở phòng khách nói chuyện, chỉ là thôi vậy, cô nghĩ tâm tình ổn định cùng anh nói chuyện về con gái cũng không bao lâu.

Vì vậy, cô mở cửa phòng ra, nhìn thấy anh ngồi trên ghế uống rượu, cô rất kinh ngạc đi đến.” Cũng sắp ngủ rồi, sao anh còn uống rượu?” Loại đồ vật như rượu, uống ít thì tốt hơn.

“ Cô hiện giờ là quan tâm tôi sao?”

“ Uống rượu hại thân, không nên uống.”

Lục Thừa Diệp cười một tiếng.” Sau khi cùng chị cô ở riêng, tôi thường nghĩ rốt cuộc là sai ở đâu, nghĩ đến phiền lòng, buổi tối nếu không uống chút rượu căn bản không cách nào ngủ được.”

Lòng của cô nín chặt, cô không biết những năm qua anh sống khổ cực như vậy, còn phải dựa vào rượu mới có thể ngủ, cô thật sự cảm thấy rất có lỗi với anh.

“ Không phải muốn nói chuyện với tôi, cô muốn nói gì?” Anh hỏi.

“ Cái đó... về chuyện Lam Lam đi nhà trẻ...”

“ Thế nào, có vấn đề gì? Hay là cô không thích nhà trẻ đó? Không thích không sao, ngày mai tôi sẽ nói thư ký tìm một nhà trẻ khác.” Thư ký đem tài liệu mấy nhà trẻ lựa chọn thật tốt đưa cho anh, anh cuối cùng chọn nhà trẻ ở tương đối gần.

“ Không phải như vậy, tôi chỉ cảm thấy Lam Lam trước tiên có thể không cần phải đi học...”

“ Tại sao? Không phải trước đó cô lo Lam Lam không có nhà trẻ đi học sao?” Anh nhìn về mặt cô muốn nói lại thôi, về mặt trầm xuống, nói.” Thế nào, là cảm thấy không cần đến nhà trẻ ở Đài Bắc, muốn trở về Nam Đầu, là thế phải không?”

“ Tôi không phải đến tìm anh gây gổ, chẳng qua tôi cùng Lam Lam cũng không thể cả đời ở đây...”

“ Tại sao không thể?” Anh hỏi.

Cô bị anh hỏi như vậy nhất thời không biết trả lời thế nào.

Lục Thừa Diệp đứng lên, ánh mắt nghiêm nghị nhìn cô.” Tả Tử Quân, cô nói cho tôi biết, cô muốn tôi phải làm sao mới từ bỏ ý định rời đi, cùng Lam Lam ở bên cạnh tôi?”

“ Tôi...”

28. Chương 28

“ Những năm gần đây, rõ ràng có vợ bên cạnh nhưng lại không phải là người tôi muốn, cứ như vậy sống cô đơn một mình. Có lẽ ông trời thương tôi nên mới cho tôi biết mình còn một đứa con gái, cô không hiểu được khi nhìn thấy Lam Lam tôi đã xúc động thế nào, muốn nỗ lực làm một người cha tốt, muốn đền bù những năm tôi không ở bên cạnh, kết quả là, cô vẫn muốn rời khỏi, rốt cuộc là tại sao?”

Hai mắt Tả Tử Quân ửng đỏ, thật ra thì mấy ngày nay, anh vì Lam Lam làm những chuyện gì cô đều biết, thậm chí vì bảo vệ mẹ con cô mà cãi nhau với mẹ mình, nhưng bọn họ từ lúc vừa mới bắt đầu đã là một sai lầm, hiện tại chị cô đã chết, cô làm sao có thể thay thế vị trí của chị cô ở lại bên cạnh anh?

Hơn nữa khi nhìn anh thì cô sẽ nghĩ đến những chuyện trước kia đã từng xảy ra với người đàn ông này, cũng không thể quên mình từng tổn thương anh, vậy cô có tư cách gì ở lại bên cạnh anh?

Giống như mẹ anh nói, có thể ở bên cạnh anh phải là người con gái môn đăng hộ đối.

Cô không nói lời nào chứng tỏ cô vẫn muốn rời khỏi, phải không? Điều này khiến Lục Thừa Diệp cảm thấy buồn bực, mặc kệ anh làm gì, cô vẫn muốn rời khỏi anh.

Về mặt anh su sụp ngồi trên ghế, rót ỉnh một ly rượu, lúc này nếu anh không dùng rượu tự gây mê bản thân thì anh cũng không biết mình sẽ làm những gì nữa.

Cô nhìn anh uống xong một ly rượu lại rót ly thứ hai, vội vàng đưa tay ngăn cản.” Tôi cầu xin anh, coi như là tôi van xin anh đi, anh đừng uống rượu nữa.” Cô không thể nào nhìn anh tự tổn thương bản thân như vậy được.

Anh để ly rượu xuống, xoay người dùng tay ôm lấy eo thon của cô, dán sát mặt trên lồng ngực cô.

Tả Tử Quân khấn trương không dứt.” Lục Thừa Diệp, anh làm gì vậy? Buông tôi ra đi.”

Cô muốn tránh ra, nhưng sức lực của anh rất lớn, hơn nữa còn ôm cô rất chặt.

“ Đừng cử động, để tôi ôm một chút.”

“ Lục Thừa Diệp...”

“ Có lẽ mấy ngày ở biệt thự năm đó đối với cô không có ý nghĩa gì, hoặc là cô cũng đã quên mất rồi, nhưng đối với tôi mà nói, nó đã khắc sâu trong trí nhớ. Mặc dù đã qua nhiều năm như vậy, tôi vẫn nhớ rõ ràng, ngay lúc đó, chúng ta giống như trẻ sinh đôi kết hợp thành một, từng giây từng phút cận kề bên nhau, trong mắt chỉ có lẫn nhau. Tôi thích xem dáng vẻ xấu hổ của cô, bộ dáng hồn nhiên lại mỹ lệ, mà tôi muốn cô thế nào cũng cảm thấy không đủ...”

Bị anh ôm thật chặt, cô không dám lộn xộn, nghe được anh nhắc đến chuyện năm đó cũng làm cô nhớ rõ lại. Cô biết mình chưa từng quên chuyện xảy ra ở biệt thự, thậm chí cũng chưa từng quên anh, bởi vì hình ảnh hai người quấn quít ấy đã khắc sâu vào đầu cô, hướng chỉ sau này cô lại sinh Lam Lam, phải quên anh căn bản là không thể.

Nhưng đó không phải là sai lầm hay sao? Tại sao có thể tiếp tục phạm sai lầm nữa...

Anh ngược khuôn mặt tuấn tú lên cùng cô bốn mắt giao nhau, hai người cũng không nói chuyện, chỉ là nhìn đối phương thật sâu. Lúc đó cảm giác ấy lại lần nữa xuất hiện, rung động trong lòng lại lần nữa càng thêm mãnh liệt...

Anh lôi cô về phía anh, Tả Tử Quân không có phòng bị nên thuận thế ngã vào ngực trên đùi anh, còn chưa kịp phản ứng, môi của anh đã dán lên.

Cô muốn cự tuyệt nhưng anh hôn tựa như hỏa cầu nóng rực khiến thân thể cô nóng ran, đầu cũng bởi vì nụ hôn sâu kịch liệt quen thuộc này mà cảm thấy hôn mê, cô thích anh hôn, bá đạo nhưng lại không mất đi dịu dàng thâm tình, cùng hiện giờ giống hệt nhau.

Lục Thừa Diệp ôm cô trong ngực, cô không có cự tuyệt làm anh thêm can đảm không kiêng sợ, lần nữa quấn lấy cái lưỡi mịn màng của cô, môi lưỡi dây dưa thật sâu, anh giống như một con dã thú đói bụng đã lâu, đói khát đòi hỏi cô, muốn đem cô nuốt hết vào bụng.

Bàn tay cách lớp áo ngủ xoa bóp bầu ngực đầy đặn, bởi vì khát vọng mà sức lực tựa hồ không nhỏ.

Anh buông môi cô ra để hai người có không gian thở dốc, cô lập tức khấn trương nói.” Có lẽ chúng ta không nên làm như vậy...uhm!”

Môi của anh lại lần nữa đặt lên không để cô có cơ hội cự tuyệt.

Động tác của anh làm cô khấn trương đến toàn thân cứng ngắc, cô khẽ run nói.” Lục Thừa Diệp, làm ơn, đừng như vậy, tôi sợ...”

Cô run rẩy làm anh đau lòng dừng động tác lại, anh vuốt ve gương mặt cô, nhẹ nhàng hôn cô trấn an, sau đó ôm cô lên đi về phía giường lớn.

“ Tôi...” Cô muốn đẩy anh ra cự tuyệt, nhưng nhìn ánh mắt đầy ham muốn cùng khấn cầu của anh, cô cảm thấy hoảng sợ, trong lòng kinh hoàng không dứt.

Lục Thừa Diệp đặt cô trên giường, thân thể có nhiệt độ cao đến dọa người nhanh chóng đè lên, cô biết mình không còn cơ hội cự tuyệt hoặc là nói cô cũng không muốn cự tuyệt, bởi vì sâu trong nội tâm cô cũng nhớ đến cái ôm ấm áp nhiệt tình này.

Không phải mơ, mà là chân thật.

...

Sau đó đến thời gian ăn sáng.

Lục Thừa Diệp vẻ mặt thận trọng nói với Lam Lam, chú Lục là cha của con.”

Tả Tử Quân ngồi ở một bên, lo lắng nhìn phản ứng của con gái.

Kết quả, khuôn mặt nhỏ nhắn khả ái lộ ra nét mặt khốn hoặc. Chú Lục sao lại muốn nói với bé chuyện này?

“Chú Lục, con đã sớm biết chú là cha con rồi mà, cái này trước đây con cũng có nói với chú rồi, sao lại còn muốn nói nữa?”

Anh cười ra tiếng. Đúng vậy, Lam Lam vẫn luôn nói anh là cha bé, mà Tả Tử Quân phát hiện mình lo lắng đúng là vô ích.

“Chú Lục, chẳng lẽ chú không phải là cha con?” Lam Lam không hiểu hỏi.

“Chú Lục đúng là cha của con, chú Lục nói lần nữa là vì muốn Lan Lam gọi chú là cha chứ không phải là chú Lục.”

“Không thể gọi là chú Lục nữa sao?”

Anh vuốt mặt con gái, giọng nói thủy chung dịu dàng, tràn đầy tình thương của người cha.” Không phải là không thể, mà là chú thích con gọi chú là cha hơn, chẳng lẽ con không thích gọi chú là cha sao?”

Chương 29

“Không, con thích, nhưng mẹ sẽ tức giận.” Lam Lam nhớ mẹ nói không muốn bé gọi chú Lục là cha.

Lục Thừa Diệp nhìn về phía Tả Tử Quân, đem vấn đề ném cho cô.

Tả Tử Quân hơi lúng túng, bởi vì lúc trước cô từng “nghiêm nghị” cấm con gái gọi chú Lục là cha.

“Lam Lam, mẹ không có tức giận, con về sau cứ gọi chú Lục là cha đi.”

“Có thật không?” Khuôn mặt nhỏ nhắn vui mừng.

Cô vừa gật đầu xong liền nghe bé vui vẻ gọi “cha”, sau đó cả người dựa vào trên người anh, gọi cha không ngừng, thật lâu mới gọi mẹ một lần, xem ra người mẹ này thất sủng rồi.

Khi phụ tử anh “làm quen” nhau xong, Tả Tử Quân phát hiện tâm tình mình không vì vậy mà cảm thấy nhẹ nhõm, mà còn cảm thấy áp lực trầm trọng.

Lục Thừa Diệp ngồi trong phòng làm việc, vẫn chưa đến lúc tan làm nhưng anh đã đứng ngồi không yên.

Nếu như nói cuộc sống trong quá khứ mấy năm trước giống như địa ngục, như vậy giờ phút này anh thật sự là rất vui vẻ giống như thần tiên, bởi vì vợ và con gái đều ở nhà chờ anh khiến anh rất nóng lòng muốn trở về nhà.

Tuần trước, sau khi xác nhận tình cảm của nhau, anh nhắc đến chuyện kết hôn với Tử Quân, gương mặt cô rất kinh ngạc. Nếu như có thể, anh tất nhiên hi vọng cô lập tức trở thành vợ anh, cũng muốn đưa Lam Lam vào hộ khẩu nhà anh, nhưng cô lại nói không muốn nhanh như vậy, cô vẫn còn đang thích ứng. Vì không muốn ép buộc cô nên anh chỉ có thể cho cô thêm thời gian suy nghĩ.

Về phần cha mẹ bên kia, anh phải tìm thời gian về nhà một chuyến nói rõ với bọn họ, hi vọng họ có thể tiếp nhận mẹ con Tử Quân.

Rốt cuộc anh cũng không đợi được nữa, rời khỏi công ty trước thời gian tan làm. Trên đường đi ngang qua tiệm bán hoa, anh dừng xe mua hai bó hoa định tặng cho hai người phụ nữ một lớn một nhỏ anh thích nhất, cảm ơn họ đã cho anh cuộc sống hạnh phúc như bây giờ.

Năm đó, anh nghĩ sau khi kết hôn thì phải giống như bây giờ, một người vợ dịu dàng bên cạnh anh, còn có một đứa nhỏ đáng yêu, kết quả anh cưới lầm người.

Đi một vòng thật lớn, thật may là hiện giờ mộng đẹp đã trở thành sự thật.

Tả Tử Quân đối với việc anh về trước thời gian cảm thấy tương đối kinh ngạc, Lam Lam cũng mới vừa từ nhà trẻ trở về hỏi anh sao lại tan việc sớm như thế, câu trả lời của anh khiến cô có chút dở khóc dở cười—

“ Bởi vì cha đói bụng, nên muốn về nhà sớm ăn tối.”

Sau đó, cô và Lam Lam nhận được hoa của anh.

Lam Lam nhận được bó hoa làm từ hơn mười viên chocolate tạo thành khiến bé hưng phấn biến thành gấu koala bám vào ôm hôn cha bé. Còn cô nhận được một bó hoa hồng cực kỳ đẹp, đây là lần đầu tiên cô nhận được hoa, vừa kinh ngạc lại vui mừng.

“ Cám ơn anh, hoa rất đẹp, em rất thích.”

“ Lam Lam hôn anh rồi, vậy còn em?” Anh đem gương mặt tuần tú hướng về phía cô, ý đồ bảo cô hôn một cách rõ ràng.

Trên tay cô ôm hoa, vốn là muốn giống như con gái hôn gò má anh, kết quả thừa dịp cô tiếp cận anh đột nhiên quay đầu, cho cô chạm vào một đôi môi ngọt ngào khiến cô xấu hổ một hồi.

Sau khi tìm một lọ hoa để cắm vào, Tả Tử Quân đi vào phòng bếp chuẩn bị nấu bữa ăn tối, không bao lâu, Lục Thừa Diệp cũng đi vào theo.

“ Lam Lam đâu?”

“ Con bé đang coi hoạt hình, để anh giúp em.” Anh đi đến bên người cô.” Muốn rửa rau sao?”

“ Không cần, em tự làm được rồi.” Mặc dù phòng bếp rất lớn nhưng có người bên cạnh vẫn không khỏi cảm thấy có điểm luống cuống tay chân.

“ Không sao, anh giúp em rửa.”

“ Thật không cần, a!”

Hai người giành nhau rửa, kết quả khiến thau rửa rau đổ, nước bắn tung tóe vào người.

“ Anh nhìn mình đi, ướt hết rồi.” Cô nhìn thấy mặt anh có giọt nước, cô cầm khăn giấy lau khô cho anh, thuận tiện cũng đem tay anh lau khô, trông giống một đứa bé to xác.

Lục Thừa Diệp nhìn cô dịu dàng giúp anh lau người, khẽ cười.

Tả Tử Quân nhìn anh, không hiểu anh đang cười cái gì.” Xem nơi này bề bộn hết rồi, em còn chưa massage anh, anh lại còn dám cười?”

“ Em biết vừa rồi anh cảm thấy em giống cái gì không?”

“ Giống cái gì?”

“ Giống một bà lão.”

Cái gì? Là cảm thấy cô rất dài dòng sao? Khi cô đang muốn mở miệng mắng người thì anh liền nói tiếp, lại làm cô xúc động không thôi.

“ Em như một bà lão, ông lão anh đây bởi vì đôi tay run rẩy mà đổ nước, bà lão này ngoài miệng thì mắng anh nhưng động tác lại vô cùng dịu dàng lau khô nước trên mặt và tay anh.”

“ Thừa Diệp...”

Lục Thừa Diệp đưa tay vuốt trán cô.” Đừng cau mày nữa, anh nói muốn kết hôn khiến em cảm thấy áp lực lớn như vậy sao? Hay em lo cha mẹ anh sẽ phản đối?” Anh nắm hai tay cô.” Mặc kệ xảy ra chuyện gì, anh đều sẽ kết hôn với em, bởi vì ông lão này cần bà lão đến giúp lau tay sạch sẽ.”

Anh chú ý đến cả việc cô cau mày? Chóp mũi Tả Tử Quân không khỏi có chút chua, cô cảm nhận được giờ phút này bàn tay đang nắm tay mình dịu dàng đến mức nào, cũng rõ ràng cảm nhận được anh rất thật lòng, chỉ là, bọn họ cố thể ở cùng một chỗ sao?

Anh ôm cô vào trong ngực.” Anh không biết em lo lắng cái gì, chuyện kết hôn anh sẽ tôn trọng ý của em, không thúc giục em nữa, về phần cha mẹ anh, em yên tâm cứ để anh xử lý, không cần lo lắng chuyện gì, biết không?”

Cô dựa vào trong ngực anh, hưởng thụ sự dịu dàng cùng thương yêu của anh.

“ Tử Quân, anh yêu em, về sau chúng ta là người một nhà, sẽ không phải xa nhau nữa.”

Người một nhà? Bọn họ thật sự có thể trở thành người một nhà sao? Tả Tử Quân nhắm mắt lại.

— — BỔ SUNG THÊM — —

Chương 28

“ Những năm gần đây, rõ ràng có vợ bên cạnh nhưng lại không phải là người tôi muốn, cứ như vậy sống cô đơn một mình. Có lẽ ông trời thương tôi nên mới cho tôi biết mình còn một đứa con gái, cô không hiểu được khi nhìn thấy Lam Lam tôi đã xúc động thế nào, muốn nỗ lực làm một người cha tốt, muốn đền bù những năm tôi không ở bên cạnh, kết quả là, cô vẫn muốn rời khỏi, rốt cuộc là tại sao?”

Hai mắt Tả Tử Quân ửng đỏ, thật ra thì mấy ngày nay, anh vì Lam Lam làm những chuyện gì cô đều biết, thậm chí vì bảo vệ mẹ con cô mà cãi nhau với mẹ mình, nhưng bọn họ từ lúc vừa mới bắt đầu đã là một sai lầm, hiện tại chị cô đã chết, cô làm sao có thể thay thế vị trí của chị cô ở lại bên cạnh anh?

Hơn nữa khi nhìn anh thì cô sẽ nghĩ đến những chuyện trước kia đã từng xảy ra với người đàn ông này, cũng không thể quên mình từng tổn thương anh, vậy cô có tư cách gì ở lại bên cạnh anh?

Giống như mẹ anh nói, có thể ở bên cạnh anh phải là người con gái môn đăng hộ đối.

Cô không nói lời nào chứng tỏ cô vẫn muốn rời khỏi, phải không? Điều này khiến Lục Thừa Diệp cảm thấy buồn bực, mặc kệ anh làm gì, cô vẫn muốn rời khỏi anh.

Về mặt anh su sụp ngồi trên ghế, rót ỉnh một ly rượu, lúc này nếu anh không dùng rượu tự gây mê bản thân thì anh cũng không biết mình sẽ làm những gì nữa.

Cô nhìn anh uống xong một ly rượu lại rót ly thứ hai, vội vàng đưa tay ngăn cản.” Tôi cầu xin anh, coi như là tôi van xin anh đi, anh đừng uống rượu nữa.” Cô không thể nào nhìn anh tự tổn thương bản thân như vậy được.

Anh để ly rượu xuống, xoay người dùng tay ôm lấy eo thon của cô, dán sát mặt trên lồng ngực cô.

Tả Tử Quân khấn trương không dứt.” Lục Thừa Diệp, anh làm gì vậy? Buông tôi ra đi.”

Cô muốn tránh ra, nhưng sức lực của anh rất lớn, hơn nữa còn ôm cô rất chặt.

“ Đừng cử động, để tôi ôm một chút.”

“ Lục Thừa Diệp...”

“ Có lẽ mấy ngày ở biệt thự năm đó đối với cô không có ý nghĩa gì, hoặc là cô cũng đã quên mất rồi, nhưng đối với tôi mà nói, nó đã khắc sâu trong trí nhớ. Mặc dù đã qua nhiều năm như vậy, tôi vẫn nhớ rõ ràng, ngay lúc đó, chúng ta giống như trẻ sinh đôi kết hợp thành một, từng giây từng phút cận kề bên nhau, trong mắt chỉ có lẫn nhau. Tôi thích xem dáng vẻ xấu hổ của cô, bộ dáng hồn nhiên lại mỹ lệ, mà tôi muốn cô thế nào cũng cảm thấy không đủ...”

Bị anh ôm thật chặt, cô không dám lộn xộn, nghe được anh nhắc đến chuyện năm đó cũng làm cô nhớ rõ lại. Cô biết mình chưa từng quên chuyện xảy ra ở biệt thự, thậm chí cũng chưa từng quên anh, bởi vì hình ảnh hai người quấn quýt ấy đã khắc sâu vào đầu cô, hướng chỉ sau này cô lại sinh Lam Lam, phải quên anh căn bản là không thể.

Nhưng đó không phải là sai lầm hay sao? Tại sao có thể tiếp tục phạm sai lầm nữa...

Anh ngược khuôn mặt tuần tú lên cùng cô bốn mắt giao nhau, hai người cũng không nói chuyện, chỉ là nhìn đối phương thật sâu. Lúc đó cảm giác ấy lại lần nữa xuất hiện, rung động trong lòng lại lần nữa càng thêm mãnh liệt...

Anh lôi cô về phía anh, Tả Tử Quân không có phòng bị nên thuận thế ngã vào ngời trên đùi anh, còn chưa kịp phản ứng, môi của anh đã dán lên.

Cô muốn cự tuyệt nhưng anh hôn tựa như hỏa cầu nóng rực khiến thân thể cô nóng ran, đầu cũng bởi vì nụ hôn sâu kịch liệt quen thuộc này mà cảm thấy hôn mê, cô thích anh hôn, bá đạo nhưng lại không mất đi dịu dàng thâm tình, cùng hiện giờ giống hệt nhau.

Lục Thừa Diệp ôm cô trong ngực, cô không có cự tuyệt làm anh thêm càn rỡ không kiêng sợ, lần nữa quần lấy cái lưỡi mịn màng của cô, môi lưỡi dầy dứa thật sâu, anh giống như một con dã thú đói bụng đã lâu, đói khát đòi hỏi cô, muốn đem cô nuốt hết vào bụng.

Bàn tay cách lớp áo ngủ xoa bóp bầu ngực đầy đặn, bởi vì khát vọng mà sức lực tựa hồ không nhỏ.

Anh buông môi cô ra để hai người có không gian thở dốc, cô lập tức khấn trương nói.” Có lẽ chúng ta không nên làm như vậy...uhm!”

Môi của anh lại lần nữa đặt lên không để cô có cơ hội cự tuyệt.

Động tác của anh làm cô khấn trương đến toàn thân cứng ngắc, cô khẽ run nói.” Lục Thừa Diệp, làm ơn, đừng như vậy, tôi sợ...”

Cô run rẩy làm anh đau lòng dừng động tác lại, anh vuốt ve gương mặt cô, nhẹ nhàng hôn cô trấn an, sau đó ôm cô lên đi về phía giường lớn.

“ Tôi...” Cô muốn đẩy anh ra cự tuyệt, nhưng nhìn ánh mắt đầy ham muốn cùng khấn cầu của anh, cô cảm thấy hoảng sợ, trong lòng kinh hoàng không dứt.

Lục Thừa Diệp đặt cô trên giường, thân thể có nhiệt độ cao đến dọa người nhanh chóng đè lên, cô biết mình không còn cơ hội cự tuyệt hoặc là nói cô cũng không muốn cự tuyệt, bởi vì sâu trong nội tâm cô cũng nhớ đến cái ôm ấm áp nhiệt tình này.

Không phải mơ, mà là chân thật.

...

Sau đó đến thời gian ăn sáng.

Lục Thừa Diệp vẻ mặt thận trọng nói với Lam Lam.” Lam Lam, chú Lục là cha của con.”

Tả Tử Quân ngồi ở một bên, lo lắng nhìn phản ứng của con gái.

Kết quả, khuôn mặt nhỏ nhắn khả ái lộ ra nét mặt khốn hoặc. Chú Lục sao lại muốn nói với bé chuyện này?

“ Chú Lục, con đã sớm biết chú là cha con rồi mà, cái này trước đây con cũng có nói với chú rồi, sao lại còn muốn nói nữa?”

Anh cười ra tiếng. Đúng vậy, Lam Lam vẫn luôn nói anh là cha bé, mà Tả Tử Quân phát hiện mình lo lắng đúng là vô ích.

“ Chú Lục, chẳng lẽ chú không phải là cha con?” Lam Lam không hiểu hỏi.

“ Chú Lục đúng là cha của con, chú Lục nói lần nữa là vì muốn Lan Lam gọi chú là cha chứ không phải là chú Lục.”

“ Không thể gọi là chú Lục nữa sao?”

Anh vuốt mặt con gái, giọng nói thủy chung dịu dàng, tràn đầy tình thương của người cha.” Không phải là không thể, mà là chú thích con gọi chú là cha hơn, chẳng lẽ con không thích gọi chú là cha sao?”

29. Chương 29

“Không, con thích, nhưng mẹ sẽ tức giận.” Lam Lam nhớ mẹ nói không muốn bé gọi chú Lục là cha.

Lục Thừa Diệp nhìn về phía Tả Tử Quân, đem vấn đề ném cho cô.

Tả Tử Quân hơi lúng túng, bởi vì lúc trước cô từng “nghiêm nghị” cấm con gái gọi chú Lục là cha.

“Lam Lam, mẹ không có tức giận, con về sau cứ gọi chú Lục là cha đi.”

“Có thật không?” Khuôn mặt nhỏ nhắn vui mừng.

Cô vừa gật đầu xong liền nghe bé vui vẻ gọi “cha”, sau đó cả người dựa vào trên người anh, gọi cha không ngừng, thật lâu mới gọi mẹ một lần, xem ra người mẹ này thật sung sướng rồi.

Khi phụ tử anh “làm quen” nhau xong, Tả Tử Quân phát hiện tâm tình mình không vì vậy mà cảm thấy nhẹ nhõm, mà còn cảm thấy áp lực trầm trọng.

Lục Thừa Diệp ngồi trong phòng làm việc, vẫn chưa đến lúc tan làm nhưng anh đã đứng ngồi không yên.

Nếu như nói cuộc sống trong quá khứ mấy năm trước giống như địa ngục, như vậy giờ phút này anh thật sự là rất vui vẻ giống như thần tiên, bởi vì vợ và con gái đều ở nhà chờ anh khiến anh rất nóng lòng muốn trở về nhà.

Tuần trước, sau khi xác nhận tình cảm của nhau, anh nhắc đến chuyện kết hôn với Tử Quân, gương mặt cô rất kinh ngạc. Nếu như có thể, anh tất nhiên hi vọng cô lập tức trở thành vợ anh, cũng muốn đưa Lam Lam vào hộ khẩu nhà anh, nhưng cô lại nói không muốn nhanh như vậy, cô vẫn còn đang thích ứng. Vì không muốn ép buộc cô nên anh chỉ có thể cho cô thêm thời gian suy nghĩ.

Về phần cha mẹ bên kia, anh phải tìm thời gian về nhà một chuyến nói rõ với bọn họ, hi vọng họ có thể tiếp nhận mẹ con Tử Quân.

Rốt cuộc anh cũng không đợi được nữa, rời khỏi công ty trước thời gian tan làm. Trên đường đi ngang qua tiệm bán hoa, anh dừng xe mua hai bó hoa định tặng cho hai người phụ nữ một lớn một nhỏ anh thích nhất, cảm ơn họ đã cho anh cuộc sống hạnh phúc như bây giờ.

Năm đó, anh nghĩ sau khi kết hôn thì phải giống như bây giờ, một người vợ dịu dàng bên cạnh anh, còn có một đứa nhỏ đáng yêu, kết quả anh cưới nhầm người.

Đi một vòng thật lớn, thật may là hiện giờ mộng đẹp đã trở thành sự thật.

Tả Tử Quân đối với việc anh về trước thời gian cảm thấy tương đối kinh ngạc, Lam Lam cũng mới vừa từ nhà trẻ trở về hỏi anh sao lại tan việc sớm như thế, câu trả lời của anh khiến cô có chút đỏ mặt cười—

“Bởi vì cha đói bụng, nên muốn về nhà sớm ăn tối.”

Sau đó, cô và Lam Lam nhận được hoa của anh.

Lam Lam nhận được bó hoa làm từ hơn mười viên chocolate tạo thành khiến bé hưng phấn biến thành gấu koala bám vào ôm hôn cha bé. Còn cô nhận được một bó hoa hồng cực kỳ đẹp, đây là lần đầu tiên cô nhận được hoa, vừa kinh ngạc lại vui mừng.

“Cảm ơn anh, hoa rất đẹp, em rất thích.”

“Lam Lam hôn anh rồi, vậy còn em?” Anh đem gương mặt tuấn tú hướng về phía cô, ý đồ bảo cô hôn một cách rõ ràng.

Trên tay cô ôm hoa, vốn là muốn giống như con gái hôn gò má anh, kết quả thừa dịp cô tiếp cận anh đột nhiên quay đầu, cho cô chạm vào một đôi môi ngọt ngào khiến cô xấu hổ một hồi.

Sau khi tìm một lọ hoa để cắm vào, Tả Tử Quân đi vào phòng bếp chuẩn bị nấu bữa ăn tối, không bao lâu, Lục Thừa Diệp cũng đi vào theo.

“Lam Lam đâu?”

“ Con bé đang coi hoạt hình, để anh giúp em.” Anh đi đến bên người cô.” Muốn rửa rau sao?”

“ Không cần, em tự làm được rồi.” Mặc dù phòng bếp rất lớn nhưng có người bên cạnh vẫn không khỏi cảm thấy có điểm luống cuống tay chân.

“ Không sao, anh giúp em rửa.”

“ Thật không cần, a!”

Hai người giành nhau rửa, kết quả khiến thau rửa rau đổ, nước bắn tung tóe vào người.

“ Anh nhìn mình đi, ướt hết rồi.” Cô nhìn thấy mặt anh có giọt nước, cô cầm khăn giấy lau khô cho anh, thuận tiện cũng đem tay anh lau khô, trông giống một đứa bé to xác.

Lục Thừa Diệp nhìn cô dịu dàng giúp anh lau người, khẽ cười.

Tả Tử Quân nhìn anh, không hiểu anh đang cười cái gì.” Xem nơi này bề bộn hết rồi, em còn chưa mắng anh, anh lại còn dám cười?”

“ Em biết vừa rồi anh cảm thấy em giống cái gì không?”

“ Giống cái gì?”

“ Giống một bà lão.”

Cái gì? Là cảm thấy cô rất dài dòng sao? Khi cô đang muốn mở miệng mắng người thì anh liền nói tiếp, lại làm cô xúc động không thôi.

“ Em như một bà lão, ông lão anh đây bởi vì đôi tay run rẩy mà đổ nước, bà lão này ngoài miệng thì mắng anh nhưng động tác lại vô cùng dịu dàng lau khô nước trên mặt và tay anh.”

“ Thừa Diệp...”

Lục Thừa Diệp đưa tay vuốt trán cô.” Đừng cau mày nữa, anh nói muốn kết hôn khiến em cảm thấy áp lực lớn như vậy sao? Hay em lo cha mẹ anh sẽ phản đối?” Anh nắm hai tay cô.” Mặc kệ xảy ra chuyện gì, anh đều sẽ kết hôn với em, bởi vì ông lão này cần bà lão đến giúp lau tay sạch sẽ.”

Anh chú ý đến cả việc cô cau mày? Chóp mũi Tả Tử Quân không khỏi có chút chua, cô cảm nhận được giờ phút này bàn tay đang nắm tay mình dịu dàng đến mức nào, cũng rõ ràng cảm nhận được anh rất thật lòng, chỉ là, bọn họ có thể ở cùng một chỗ sao?

Anh ôm cô vào trong ngực.” Anh không biết em lo lắng cái gì, chuyện kết hôn anh sẽ tôn trọng ý của em, không thúc giục em nữa, về phần cha mẹ anh, em yên tâm cứ để anh xử lý, không cần lo lắng chuyện gì, biết không?”

Cô dựa vào trong ngực anh, hưởng thụ sự dịu dàng cùng thương yêu của anh.

“ Tử Quân, anh yêu em, về sau chúng ta là người một nhà, sẽ không phải xa nhau nữa.”

Người một nhà? Bọn họ thật sự có thể trở thành người một nhà sao? Tả Tử Quân nhắm mắt lại.

30. Chương 30

Tả Tử Quân đi vào cửa hàng quần áo trẻ em, cô muốn giúp Lam Lam mua váy nhưng lại ngoài ý muốn gặp Đường Bái Gia. Cô ngăn người, do dự không biết có nên chào hỏi đối phương hay không, bởi vì họ cũng không thể gọi là bạn bè. Không ngờ lúc cô vẫn còn đang phân vân thì Đường Bái Gia đã nở nụ cười, chủ động đến chào hỏi cô.

“ Cô Tả, ở đây lại gặp được cô, trùng hợp thật, bạn tôi mới sinh con, tôi muốn đến bệnh viện thăm cô ấy nên mới đến mua một ít quần áo trẻ em, còn cô, đến mua áo quần cho con gái sao?”

“ Uhm.” Thấy đối phương thân thiện như vậy, Tả Tử Quân cũng mỉm cười đáp lại.

“ Thật ra thì tôi và Thừa Diệp không phải là người yêu, chuyện này chắc Thừa Diệp nói với cô rồi phải không?”

“ Ủ, anh ấy nói hai người là bạn bè.” Vốn là cô có chút hoài nghi, dù sao mẹ Thừa Diệp đã nói họ sắp kết hôn rồi, nhưng hiện tại xem ra Thừa Diệp cùng cô Đường này chỉ là bạn bè.

“ Ngày đó tôi thấy anh ấy có vẻ rất thích cô... cô có nghĩ sẽ kết hôn với anh ấy không?”

Tả Tử Quân cũng không trả lời vấn đề này.

Đường Bái Gia cười cười.” Cô yên tâm, tôi là bạn của anh ấy chứ không phải tình địch, hơn nữa tôi còn có thể cung cấp cho cô một chút thông tin, nếu cô và Thừa Diệp muốn kết hôn sợ rằng sẽ gặp nhiều khó khăn, bác Lục là người rất cứng đầu, ách, là cực kỳ có chính kiến, cô cũng từng lĩnh giáo rồi mà, phải không?”

Tả Tử Quân không hiểu tại sao Bái Gia lại nói với cô những chuyện này, sau đó cô ấy lại đưa cho cô một tấm danh thiếp.” Cô Đường, đây là?”

“ Đây là danh thiếp của tôi, cô cứ cầm lấy đi, bác Lục đã nói với tôi vì quan hệ với chị cô mà bà tuyệt đối không đồng ý cho cô và Thừa Diệp ở cùng nhau. Mà Thừa Diệp đối với cô chấp nhất như thế chắc sẽ không đồng ý cho cô rời đi, anh ấy không phải còn tìm người bảo vệ cô sao? Bây giờ chắc cũng có đi!” Đường Bái Gia nhìn bên ngoài một cái, ngày đó Thừa Diệp đến quán cà phê nhanh như vậy nhất định là có người gọi điện thoại cho anh, thật đúng là bảo vệ chu đáo.

Thành thật mà nói, cô không biết bây giờ Thừa Diệp còn phải người giám thị cô không, bởi vì sau này cô không có hỏi nữa, nghĩ đến là do anh sợ bọn họ sẽ rời đi nên mặc kệ anh vậy.

“ Cô Tả, nếu như có một ngày cô không chịu nổi, cảm thấy mệt mỏi muốn mang con gái rời đi đến nơi mà Thừa Diệp không tìm được, cô có thể gọi điện thoại cho tôi... tôi có thể giúp cô, muốn tôi giúp hai người ra nước ngoài cũng được, còn nữa, tôi nhắc lại một lần, tôi là bạn chứ không phải kẻ địch.” Đường Bái Gia nói xong, cầm quà tặng vừa mua rời khỏi cửa hàng.

Tả Tử Quân rất buồn bực vì sao cô ấy lại nói chuyện này, chỉ là cô vẫn đem danh thiếp của cô ấy bỏ vào ví, sau đó liền không nghĩ gì nữa chuyên tâm chọn váy cho Lam Lam. Mua váy xong, cô đi ra khỏi cửa hàng quần áo thì thấy bạn tốt Cao Á Vi gọi điện thoại cho cô, giọng nói tràn đầy vui sướng nói, cô đã đồng ý lời cầu hôn của ông chủ Trương.

“ Á Vi, chúc mừng chị.” Tả Tử Quân cảm thấy vui mừng cho bạn tốt.” Hạo Hạo đâu, không phản đối nữa sao?”

“ Đúng vậy, sau khi dẫn nó tham gia hôn lễ của ba nó thì tên nhóc kia hình như trưởng thành hơn rất nhiều, cũng đồng ý chấp nhận Kính Khải trở thành cha mình, bọn họ bây giờ sống chung rất tốt, còn thường cùng nhau đi đá bóng.”

“ Vậy tốt quá, Á Vi, chúc mừng chị, lúc nào thì cử hành hôn lễ?”

“ Vẫn còn đang chọn ngày, sau khi chọn xong chị sẽ nói với em, em và Lam Lam nhất định phải đến tham gia hôn lễ của chị đó, biết không?”

“ Chị yên tâm, em và Lam Lam nhất định sẽ đến.”

Bởi vì Cao Á Vi còn phải làm bánh bích quy, hai người thăm hỏi qua lại ngắn gọn, cũng không trò chuyện nhiều lần cúp điện thoại.

Tả Tử Quân tắt máy, bỏ điện thoại di động vào ví, nếu Á Vi có thể kết hôn cô thật sự cảm thấy vui mừng, sau này đã có người chăm sóc cho chị ấy.

So với việc Á Vi vui vẻ chấp nhận lời cầu hôn, khi Thừa Diệp đề nghị kết hôn thì cô lại không thể nào vui vẻ được, bởi vì cô cảm giác như cô đang đoạt đi vị trí của chị cô.

Mặc dù anh đối xử với mẹ con cô rất tốt, nhưng anh cuối cùng vẫn là anh rể của cô, năm đó chị cô rất muốn gả cho anh, chị cô mất rồi, cô lại muốn thay thế vị trí gả cho Thừa Diệp, sau đó sống vui vẻ qua ngày. Như vậy cô không khỏi cảm thấy tội lỗi, áp lực rất lớn.

Còn nữa, bác Lục rất ghét cô, nội tâm áp lực lại thêm vấn đề thực tế này, bảo cô làm sao có thể vui vẻ đồng ý kết hôn cùng anh?

Cô hít vào một hơi thật sâu, tự nói với mình không cần nghĩ nhiều như vậy, về sau rồi tính.

Tả Tử Quân vừa ra khỏi thang máy liền thấy bác Lục đứng phía trước, nhìn thấy cô, khuôn mặt đầy vẻ tức giận chán ghét khiến cô khẽ run. Mặc dù Thừa Diệp từng nói không cần để ý đến mẹ anh, nhưng bà dù sao cũng là trưởng bối, cô vẫn phải để bà vào nhà.

Vừa vào nhà, Tả Tử Quân mới mở miệng hỏi bà muốn uống gì, ngay sau đó đối phương lại hung hăng cho cô một cái tát, đau đớn bất ngờ này khiến cô kinh ngạc không dứt.

“Bác Lục?”

“Chị em các cô thật đáng sợ, chị thì gả cho con trai tôi, em thì lại sinh ra con gái của con tôi, đây là quan hệ lộn xộn gì vậy!” Ngày hôm qua con trai nói cho bọn họ biết Lam Lam là con trai mình, anh cũng quyết định cưới Tả Tử Quân, bà thật sự không thể nào tiếp thu được.” Mặc dù Thừa Diệp nói Lam Lam là cháu gái của Lục gia, nhưng tôi tuyệt đối không tin, ai biết có phải cô cố ý nói đó là của con trai tôi, bắt nó phải phụ trách hay không?”

“Bác gái, Lam Lam thật sự là con của Thừa Diệp.” Bà có thể xem thường cô, nhưng Lam Lam thật sự là con của Thừa Diệp, cô không cho phép bất kỳ ai tổn thương bảo bối của cô.

“Có phải con gái của Thừa Diệp hay không không phải do cô nói, phải đi xét nghiệm DNA.” Trương Ngọc Tuyết nói thật vì bà không tin chuyện Lam Lam là cháu gái của Lục gia bọn họ. Tự nhiên chạy ra một đứa cháu gái không rõ lai lịch thì ai cũng sẽ sinh nghi, lo lắng có phải Tả Tử Quân muốn cướp con trai của bọn họ hay không?

Bà Lục nói chuyện luôn mang dáng vẻ khinh thường, điều này làm cho Tả Tử Quân không nhận được nói.” Bác gái, con có thể hỏi bác tại sao lại ghét con cùng chị con như vậy không, là bởi vì chúng con nghèo sao?”

Bà không phủ nhận.” Cô đừng tỏ thái độ như thế với tôi, hôn nhân vốn là nên coi trọng môn đăng hộ đối, đó không phải là vị trí của các cô, tốt nhất đừng có ý muốn đoạt được. Mặc dù Thừa Diệp nói muốn kết hôn với cô nhưng tôi tuyệt đối không đồng ý, coi như Lam Lam thật sự là cháu Lục gia thì cũng vậy thôi.”

Thật ra Trương Ngọc Tuyết ghét chị em Tả gia như vậy, trừ bởi vì ban đầu con trai không để ý đến sự phản đối của họ mà kết hôn cùng Tả Tử Khiết mà sau này cô ta lại còn làm những việc làm mất hết mặt mũi của Lục gia, cũng làm những năm gần đây con trai bà phải khổ sở, thấy con trai mình khổ sở như vậy, người làm cha mẹ bọn họ thật sự rất đau lòng. Vậy mà bây giờ lại xuất hiện một người giống hệt con dâu trước đây, nhìn thấy cô, bà liền không thể nào lộ ra vẻ mặt ôn hòa, chỉ sợ con trai lại cưới phải một “Tả Tử Khiết” khác.

31. Chương 31

“Tôi cho cô biết, cô đừng mơ tưởng lợi dụng đứa bé ép buộc Thừa Diệp cưới cô, cùng lắm thì ra tòa, chúng tôi dẫn đứa bé về Lục gia, còn cô thì sau này đừng có quan hệ gì với Lục gia nữa.”

Tả Tử Quân nắm chặt tay, môi dưới cơ hồ cắn đến nổi chảy máu.

“Cô đó, thức thời một chút tự mình rời đi, đừng khiến tôi ba ngày hai bữa phải chạy đến đuổi người, tôi cũng cảm thấy phiền. Nếu cô cần tiền, tôi có thể cho cô nhưng gả vào Lục gia thì tôi không đồng ý!” Sau khi Trương Ngọc Tuyết đưa số điện thoại cho cô, bảo cô lúc nào muốn cầm tiền rời đi thì gọi cho bà.

Tả Tử Quân vuốt gương mặt, tê tê đau đau, chị cô cũng từng bị đối xử như vậy sao? Chồng không thương, mẹ chồng chán ghét, cô cơ hồ có thể cảm nhận được tâm tình của chị cô lúc đó, vô cùng đau khổ, bởi vì vậy nên chị cô mới làm ra những chuyện kia sao?

Đột nhiên, nước mắt cô chảy đầm đìa, không phải bởi vì khuôn mặt đau đớn mà là đau lòng cho chị cô.

Năm đó chị cô muốn cô giúp một tay thì cô không nên đồng ý, một cuộc “thể thân” lừa gạt khiến Thừa Diệp những năm này trôi qua khổ sở như vậy, cũng hại chị cô, tất cả đều là lỗi của cô. Năm đó cô đã sai rồi, chị, thật xin lỗi...

Như vậy hiện tại thì sao?

Nếu cô mang Lam Lam rời đi, Thừa Diệp sẽ phách người tìm cô, một khi lên tòa, quyền nuôi dưỡng Lam Lam rất có thể sẽ được giao cho cha, bảo cô như vậy mất đi con gái, cô không thể nào tiếp thu được.

Lam Lam là của cô, cô không thể không có bé, chẳng lẽ thật sự phải dẫn Lam Lam chạy trốn ra nước ngoài sao?

Chị, nếu chị là em, chị sẽ làm như thế nào...

Một tuần sau.

Hơn bốn giờ chiều, Lục Thừa Diệp đang làm việc trong văn phòng, nhận được tin nhắn Tả Tử Quân gửi đến, anh vừa nhìn, máu toàn thân trong nháy mắt như chảy ngược lại.

Thừa Diệp, cảm ơn anh thời gian này đã chăm sóc em và Lam Lam, nhưng nơi này không thuộc về chúng em, cho nên em sẽ mang Lam Lam rời đi, hẹn gặp lại.

Đây là chuyện gì, rời đi là sao? Anh khẩn trương lập tức gọi điện thoại cho cô nhưng cô đã tắt máy, anh gọi đến nhà trẻ mới biết buổi trưa cô đã đón Lam Lam về nhà, anh lập tức gọi điện cho công ty vệ sĩ, vội hỏi: “Nói cho tôi biết, Tử Quân cùng Lam Lam đang ở đâu?”

“Xin lỗi, anh Lục, tôi cũng đang định gọi điện thoại cho anh, vừa rồi tại cửa hàng bách hóa, chúng tôi đã không thấy tung tích của cô Tả và con gái cô ấy nữa.”

“Đây là ý gì?”

Căn cứ vào lời nói của người mà anh thuê, khoảng ba giờ rưỡi, họ nhìn thấy mẹ con cô Tả ngồi lên một chiếc xe RV đi về phía cửa hàng bách hóa, hẩn đi theo thấy mẹ con cô đi thang máy lên lầu liền đi theo lên nhưng lại không thấy mẹ con cô Tả, hẩn tìm một lát mới giật mình chạy về bãi đỗ xe liền nhìn thấy chiếc xe RV nghênh ngang rời đi, đến lúc hẩn lái xe đuổi theo đã không kịp nữa.

Lục Thừa Diệp chấn kinh.” Biển số xe là bao nhiêu? Chủ xe là ai?”

“Tôi có nhớ biển số xe, bây giờ tôi sẽ đi điều tra, nếu có tin tức sẽ gọi điện thoại cho anh ngay.”

Kết thúc cuộc trò chuyện, Lục Thừa Diệp nắm chặt điện thoại, Tử Quân tại sao lại đột nhiên mang Lam Lam rời đi? Tại sao? Trải qua mấy ngày nay, bọn họ không phải giống như người một nhà trôi qua rất vui vẻ sao? Mặc dù biết cô có chút không thích ứng, vì vậy cảm thấy lo lắng, anh cũng không buộc cô đồng ý lời cầu hôn của anh.

Chẳng lẽ bởi vì tuần trước mẹ anh đi tìm cô sao? Công ty bảo vệ từng báo cáo qua với anh, nhưng anh hỏi cô thì cô không nói gì, cô nói mẹ anh vẫn giống lúc trước bảo cô rời đi nhưng cô không đồng ý, nghe cô nói vậy anh tin, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì sao?

Từ những lời vừa rồi cho thấy Tử Quân cùng Lam Lam bỏ đi là có người cố ý an bài, còn có thể bỏ rơi vệ sĩ, làm được như vậy cũng chỉ có một người.

Đó chính là mẹ anh!

Lục Thừa Diệp nhanh chóng lái xe về nhà, chất vấn nơi ở của mẹ con Tả Tử Quân.

“Mẹ, là mẹ an bài Tử Quân và Lam Lam rời đi phải không, mẹ dẫn cô ấy đi đâu, con muốn mẹ lập tức dẫn họ trở về.”

“ Hồn xước, con ở đây nói cái gì vậy! Mẹ đâu có mang bọn họ đi, nhưng nghe con nói vậy, mẹ con họ bỏ đi rồi sao?” Trương Ngọc Tuyết còn đang suy nghĩ tại sao đang giờ làm việc con trai lại chạy về nhà, thì ra là vì mẹ con Tả Tử Quân.

“ Mẹ, mẹ đừng giả bộ, nhất định là mẹ bảo người đưa họ đi, nhanh nói cho con họ đang ở đâu? Mẹ đưa mẹ con họ đi đâu rồi?” Nội tâm Lục Thừa Diệp rất xáo trộn, một khắc cũng không thể bình tĩnh lại được.

Bà bị con trai hét to dọa cho giật mình, đây là lần đầu tiên bà thấy con trai kích động như vậy.” Ta là mẹ con, sao lại lớn tiếng như vậy, còn nữa, mẹ không phải đã nói là không biết rồi hay sao?”

“ Mẹ, trừ mẹ ra thì không còn ai làm vậy được, nhanh nói cho con biết Tử Quân và Lam Lam ở đâu!”

“ Mẹ nói không biết mà, mà bọn họ rời đi cũng tốt, con đừng đi tìm bọn họ nữa.”

“ Mẹ!”

Ông Lục ở một bên nhìn không nổi, nhịn không được giúp con nói chuyện.” Bà à, bà nhanh nói ra đi, bà đưa mẹ con cô Tả đi đâu rồi, dù thế nào thì Lam Lam cũng là cháu gái của Lục gia, bà không nên làm như vậy.” Lúc trước đã bảo bà không cần lo chuyện của con, nhưng bà vẫn luôn nghĩ biện pháp khiến mẹ con Tả Tử Quân rời đi, không muốn họ bám lấy con trai.

“ Tôi không phải đã nói là không biết rồi sao?” Trương Ngọc Tuyết trăm miệng cũng không thể bào chữa.

“ Mẹ, con biết mẹ lo lắng cho con, nhưng con đã nói với mẹ lần này con sẽ không cưới làm người nữa, từ trước đến giờ, người con yêu luôn là Tả Tử Quân, lần này con nhất định sẽ thật hạnh phúc, cho nên xin mẹ trả mẹ con họ lại cho con, con không thể không có họ.”

32. Chương 32

“ Bà nhanh nói ra đi, đừng làm con trai lo lắng như vậy nữa.” Ông Lục trừ việc không muốn mẹ con anh cãi vã như vậy, cũng hi vọng vợ mình tôn trọng quyết định của con trai, dù sao cô Tả sinh con gái cho anh là sự thật, chuyện của người trẻ thì để họ tự giải quyết sẽ tốt hơn.

“ Cha con các người sao lại vậy? Tại sao không tin lời của tôi, tôi thật sự không biết mẹ con họ đi đâu!” Bà không biết phải làm sao để chứng minh lời nói của mình là sự thật.

Lúc này điện thoại Lục Thừa Diệp reo lên, là Đường Bái Gia gọi đến.

“ Thừa Diệp, em đang đến bệnh viện, anh cũng mau đến đây đi.”

“ Đã xảy ra chuyện gì? Hiện giờ anh đang có chuyện quan trọng phải xử lý...”

“ Anh đang tìm mẹ con Tả Tử Quân phải không? Em đã nói trợ lý đưa họ đến sân bay, nhưng vừa rồi trợ lý của em gọi đến nói trên đường đi xảy tai nạn, Tả Tử Quân hình như bị thương rất nghiêm trọng, mẹ con họ được xe cứu thương đưa đi bệnh viện...” Cô nói tên của bệnh viện ra.

Nghe vậy Lục Thừa Diệp thật sự rất lo lắng, Đường Bái Gia nói gì nữa anh cũng không nghe được, anh lập tức tắt máy lái xe đến bệnh viện, hai ông bà Lục gia biết tin cũng khiếp sợ đi theo.

Khi đám người Lục Thừa Diệp chạy đến bệnh viện thì xe cứu thương chở mẹ con Tả Tử Quân cũng vừa đến trước cổng, cửa sau xe vừa mở ra liền nhìn thấy Lam Lam đang khóc lớn, chắc chắn là bị dọa sợ, thấy cha, bé càng khóc lớn hơn, nhân viên cấp cứu ôm bé đưa cho Lục Thừa Diệp.

“ Cha, mẹ chảy rất nhiều máu, con gọi mãi nhưng mẹ vẫn không tỉnh lại. Oa oa oa...”

“ Lam Lam đừng khóc, mẹ không sao đâu.” Lục Thừa Diệp ôm chặt con gái mà an ủi, bằng ca trên xe được nghiêng xuống, nhìn thấy trên mặt Tả Tử Quân đều là máu, sắc mặt tái nhợt, mất đi ý thức, anh cũng tái xanh cả mặt, thậm chí cảm thấy tim như ngừng đập—

“ Cô ấy bị thương nặng ở đầu, nhanh đưa đến phòng phẫu thuật.”

Nhân viên cấp cứu đưa người bị thương từ trên băng ca thả vào giường bệnh giao cho nhân viên cứu hộ xử lý, bọn họ nhanh chóng đem người mang vào phòng phẫu thuật.

“Tử Quân!”

“Mẹ!”

Anh ôm con gái đi theo giường bệnh đi về phía phòng phẫu thuật.

Đi đến trước thang máy để lên phòng phẫu thuật ở lầu ba, Lục Thừa Diệp mặc kệ người trên giường bệnh có thể nghe được lời anh nói hay không, anh nắm lấy bàn tay dính đầy máu căng thẳng nói.” Tả Tử Quân, em nghe cho rõ, đời này anh tuyệt đối không buông tay em ra đâu, em phải cố gắng tỉnh lại, em còn nợ anh rất nhiều, nếu em dám rời đi như vậy, anh sẽ đuổi theo em dù em ở địa ngục đi nữa, em có nghe hay không!”

“ Mẹ, con cũng sẽ đuổi theo.” Lam Lam nghe cha nói xong, mặc dù bé không biết địa ngục là nơi nào nhưng mẹ đi đâu thì bé liền đi theo đến đó.

“ Nghe chưa? Anh và Lam Lam đều sẽ đuổi theo, cho nên, em nhất định phải sống sót đó!”

“ Thừa Diệp, bình tĩnh một chút.” Cha Lục ở một bên khuyên nhủ con trai, mặc dù con trai nhìn như tức giận nhưng âm thanh run rẩy, có thể thấy được con trai thật sự rất sợ hãi và lo lắng.

“ Sau khi Tả Tử Quân được đưa vào phòng phẫu thuật, những người khác cũng ngồi đợi trên ghế ở hành lang trước phòng phẫu thuật. Trong lúc đó, Lục Thừa Diệp ôm Lam Lam đến phòng cấp cứu thoa thuốc, vốn là ông bà Lục gia thấy con trai mất hồn như vậy nghĩ muốn ôm Lam Lam đi thoa thuốc, nhưng con trai rất kiên trì, bởi vì anh lo lắng con gái không chỉ bị thương ở bên ngoài mà còn bị thương ở bên trong hay không, thật may sau khi bác sĩ khám đã xác nhận chỉ bị thương trên cánh tay thôi.

Đường Bái Gia ngồi bên cạnh, nội tâm cực kỳ hồ thẹn và luôn tự trách, vốn chỉ muốn lợi dụng chuyện mẹ con Tả Tử Quân rời đi, sau đó lấy mẹ con bọn họ làm điều kiện trao đổi ép Thừa Diệp nói cho cô biết tung tích của Uy Nguyên rồi cô sẽ để anh tìm được hai người họ, chỉ là cô không ngờ họ sẽ gặp tai nạn.

Nhưng cô biết Thừa Diệp bây giờ không thể nghe được bất cứ lời giải thích nào, cô chỉ có thể van xin ông trời cho Tả Tử Quân bình an vô sự, đến lúc đó cô sẽ xin lỗi Thừa Diệp.

Mà hai ông bà Lục gia nội tâm đang rất lo lắng, lo lắng cho người đang tiến hành phẫu thuật, cũng lo lắng cho con trai, nghĩ đến con trai vừa nói muốn đuổi theo đến địa ngục, vẻ mặt ấy rất nghiêm túc, cố chấp. Nếu Tả Tử Quân xảy ra chuyện gì thì con trai nhất định sẽ chịu đả kích lớn, không biết sẽ biến thành như thế nào. Vào lúc này, Trương Ngọc Tuyết mới chính thức tỉnh ngộ, chỉ cần con trai hạnh phúc là tốt rồi, bà chưa từng thấy con trai sợ hãi như thế, coi như ban đầu chia tay cùng Tả Tử Khiết cũng không đau lòng như vậy, sau này bà mặc kệ, bà sẽ không ép mẹ con Tả Tử Quân rời đi nữa.

“ Cha, sao cha lại ở đây mà khóc vậy?” Lam Lam vẫn bị cha ôm ngồi trên đùi, bé nhìn thấy cha khóc cũng nhịn không được khóc theo.

Lục Thừa Diệp nhẹ nhàng lau nước mắt.” Không có, cha không có khóc, Lam Lam cũng không được khóc.” Anh lau nước mắt trên mặt con gái.

“ Mẹ chảy rất nhiều máu, trước kia Hạo Hạo nuôi Tiểu Bạch, có một lần bị xe đụng chảy rất nhiều máu, sau đó chết rồi, mẹ...”

“ Mẹ con không sao!” Anh ôm chặt con gái, vuốt đầu con gái an ủi.” Mẹ con thích nhất là Lam Lam mà, sao có thể bỏ lại Lam Lam được, cho nên nhất định không có chuyện gì.”

“ Cha, có thật không?”

“ Thật, cha không có lừa con.” Lục Thừa Diệp gật đầu chứng minh anh không nói dối.” Chờ mẹ con tỉnh lại, cha và mẹ sẽ kết hôn, chúng ta sẽ là một gia đình hạnh phúc, vui vẻ.”

“ Vậy còn chuyện mẹ và con đi Mỹ thì sao>” Bé nhớ lúc ngồi trên xe, mẹ nói bọn họ sẽ đi máy bay đến Mỹ.

“ Không đi, con và mẹ đời này phải ở bên cạnh cha, nếu mất đi hai người, cuộc sống của cha cũng không còn ý nghĩa nữa, cho nên hai người không được bỏ cha, cha không thể không có hai người...” Nội tâm anh rất sợ hãi, không nhận được ghen ngào.

“ Cha, cha đừng khóc, con sẽ không theo mẹ đi Mỹ, con sẽ ở bên cạnh cha.” Lam Lam đem bàn tay nhỏ bé lau nước mắt cho cha, sau đó lại khóc cùng.

“ Được, cha không khóc, Lam Lam cũng không khóc.” Anh ôm chặt con gái.

“ Dạ...”

33. Chương 33

Nghe được đối thoại của hai cha con họ, ông bà Lục gia ngồi bên cùng Đường Bái Gia không nhận được mắt đỏ ửng, Trương Ngọc Tuyết lần đầu tiên nhìn thấy con trai khóc, anh thật sự thích Tả Tử Quân như vậy sao? Bà hít hít mũi, thôi, nếu Tả Tử Quân không có việc gì, con trai muốn kết hôn cùng cô, bà sẽ không phản đối nữa.

“ Tả Tử Quân, em nhanh tỉnh lại đi.”

Tả Tử Quân đi trên nền trắng xóa không thấy được phía trước, nghe được có người gọi cô, âm thanh kia rất quen thuộc, cô men theo âm thanh nhìn sang, là chị cô.

“ Chị?”

“ Tử Quân, đừng đi về phía trước nữa, nhanh trở về đi.”

“ Chị, sao chị lại ở đây?”

“ Tử Quân, thật xin lỗi.”

“ Chị, sao chị lại xin lỗi em? Nên nói xin lỗi phải là em, em biết Thừa Diệp là của chị nhưng em lại yêu anh ấy, sinh ra Lam Lam, chị, thật xin lỗi, đều là em hại chị sau khi cưới không được hạnh phúc, chị mới đi uống rượu, mới có thể xảy ra tai nạn, thật xin lỗi...”

“ Đó không phải là lỗi của em, cuộc sống như thế là do chị chọn, không thể oán trách ai, thật ra trước khi kết hôn cùng Thừa Diệp, chị đã biết người anh ấy yêu là em chứ không phải chị, nhưng chị muốn gả cho anh ấy nên đã giấu giếm tất cả, là chị có lỗi với em và Thừa Diệp.”

“ Chị, chị nói gì vậy, người anh ấy thích không phải là chị sao?”

“ Sau này em sẽ biết, bây giờ nhanh chóng trở về đi.”

“ Em phải trở về đâu?” Trong lúc bất chợt, khói mù hình như càng thêm nhiều, ngay cả bóng dáng của chị cô cũng không nhìn rõ nữa.

“ Trở về bên cạnh Thừa Diệp và con gái đi, bọn họ đang chờ em trở về.”

“ Nhưng em không thể cùng Thừa Diệp ở chung một chỗ, em...”

“ Tử Quân, tất cả vốn dĩ không phải thuộc về chị, hiện giờ chị rất hối hận, hiện giờ ọi chuyện trở về vị trí của nó, đem hạnh phúc của em trả lại cho em thôi.”

“ Chị, chị đang nói gì vậy?”

“ Chị thật tâm hi vọng em được hạnh phúc, cho nên em nhanh trở về bên cạnh Thừa Diệp đi, có anh ấy chăm sóc em, chị không cần lo lắng nữa.”

“ Chị...”

“ Tử Quân, khi đến lúc thì nhanh trở về đi, còn nữa, chị chúc phúc cho em và Thừa Diệp, em nhất định phải hạnh phúc, biết không? Nếu có duyên, chị hi vọng kiếp sau chúng ta lại có thể trở thành chị em.”

“ Chị... chị...”

Tả Tử Quân mở mắt, phát hiện trên người mình có bình dưỡng khí, lại nhìn thấy trần nhà màu trắng, nơi này hình như là... bệnh viện? Sau đó cô nhớ lại cô và con gái đang muốn đến sân bay nhưng trên đường xảy ra tai nạn, trong khoảnh khắc đó, cô che chở con gái ngồi bên cạnh, trước khi hôn mê, cô còn cảm thấy may mắn Lam Lam không có bị thương gì nghiêm trọng... Đúng rồi, Lam Lam đâu?

Cô kinh hoảng nhìn quanh, lúc này mới thấy Lục Thừa Diệp mặc quần áo cách ly ngồi bên cạnh, hai mắt nhắm nghiền, dưới mi mắt thâm quầng giống như mấy ngày mấy đêm chưa ngủ, vốn là khuôn mặt anh tuấn giờ lại gầy đi trông thấy.

Anh vẫn luôn ở đây sao? Vì lo lắng cho cô? Người đàn ông này, cô vẫn luôn cự tuyệt nhưng anh vẫn như cũ sử dụng phương thức của mình yêu cô, trước mắt Tả Tử Quân mơ hồ, cô muốn dùng tay chạm vào anh nhưng lại không có sức.

Lúc này y tá mở cửa tiến vào làm Lục Thừa Diệp tỉnh giấc, anh vừa mở mắt liền quay đầu xem tình hình của Tả Tử Quân, thấy cô mở mắt nhìn anh. Cô hôn mê một tuần lễ rồi cuộc tỉnh, anh vui mừng đến rơi nước mắt, cầm thật chặt tay cô.

Khó trách cô đang đi trên đường trắng xóa thì cảm giác như có người nắm chặt tay cô, cầm thật chặt, thì ra là anh.

Cô nhớ đến khi ý thức cô sắp mơ hồ, hình như nghe được anh nói một câu, vì vậy khi lấy xuống bình dưỡng khí, câu đầu tiên nói với anh là—

“ Anh không cần phải đuổi theo em đến địa ngục đâu, em đã trở về.”

Lúc này không chỉ có mười ngón tay giao nhau thật chặt mà còn có tâm.

Tả Tử Quân bởi vì tai nạn nên phải nghỉ ngơi hơn một tháng, bạn tốt Cao Á Vi cũng nhiều lần mang con trai và chồng đến Đài Bắc thăm cô, cô cũng tiếp nhận lời xin lỗi của Đường Bái Gia. Trên thực tế là cô cầu xin cô ấy giúp bọn họ rời đi, thấy cô ấy tự trách như vậy khiến cô cũng cảm thấy có lỗi.

Lục Thừa Diệp chấp nhận lời giải thích của Đường Bái Gia, cũng hiểu cô làm như vậy là vì quá yêu Tưởng Uy Nguyên, đã sớm biết tình yêu sẽ làm cho con người điên cuồng, không thể nào giấu diếm được nữa, anh nói cho cô biết tung tích của Tưởng Uy Nguyên.

Lục Thừa Diệp lại nhắc đến chuyện kết hôn với Tả Tử Quân lần nữa, lần này cô không cự tuyệt, cô chưa từng nói với anh chuyện nhìn thấy chị cô khi đang hôn mê, nhưng chị cô thật lòng chúc phúc cho cô hạnh phúc cả đời này cô sẽ không quên, cô sẽ không để chị cô phải lo lắng.

Trưa hôm nay, Thừa Diệp mang cô và Lam Lam trở về Lục gia để chính thức giới thiệu với cha mẹ. Tả Tử Quân rất hồi hộp, anh dịu dàng hôn lên gương mặt cô, ôm Lam Lam, dắt tay cô, một nhà ba người đi vào nhà.

Cha Lục vui vẻ hoan nghênh bọn họ, Trương Ngọc Tuyết mặc dù không phản đối bọn họ nữa nhưng thấy Tả Tử Quân giống hệt nàng dâu trước kia thì không thể nào để sắc mặt tốt mà tiếp đãi được, nhưng có lẽ thời gian có thể làm biến mất những vướng mắc trong bà, bà chỉ là nhất thời không cách nào thần nhiên mà thôi.

“ Lam Lam, biết con đến, ông nội đã mua chút đồ chơi tặng cho con đây.”

Lam Lam thấy bên cạnh đặt đồ chơi, kinh ngạc oa một tiếng, mà Tả Tử Quân cũng ngây ngẩn cả người, này không phải một chút, căn bản là một đồng, xem ra bác trai còn thích đứa bé hơn cả Thừa Diệp.

“ Cảm ơn ông nội.” Lam Lam cười ngọt ngào nói, mẹ nói có người tặng quà thì phải cảm ơn.

“ Thật ra thì bà nội cũng có đi mua cùng đó.” Cha Lục nói đồ chơi đó là do ông và vợ mình cùng đi mua.

“ Thật sao?” Mặc dù Lam Lam cảm thấy bà nội giống như là không quá thích bé, nhưng bé vẫn lễ phép nhìn bà cảm ơn.” Bà nội, cảm ơn bà.”

“ Không cần khách khí.” Trương Ngọc Tuyết gương mặt không được tự nhiên, thiệt là, chồng bà nói ra làm gì chứ.

Trương Ngọc Tuyết đã không phản đối con trai kết hôn cùng Tả Tử Quân, trừ vì con trai ở trong bệnh viện đau lòng rơi lệ, còn có Lam Lam thật sự là cháu gái Lục gia. Bà đã lên xét nghiệm DNA rồi, xác định đứa cháu gái này cũng rất đáng yêu, cái miệng nhỏ nhắn nói năng ngọt tai, bà liền nhắm một mắt mở một mắt là được rồi.

Bữa trưa đi qua, Lục Thừa Diệp mang mẹ con Tử Quân muốn rời khỏi, chỉ là Lam Lam muốn ở lại chơi với ông. Dĩ nhiên cái này là do bé muốn lấy cớ, ai cũng hiểu bé bị đồng đồ chơi kia hấp dẫn rồi, cha Lục liền để họ về trước, tối anh lại đến đưa Lam Lam về.

Sau khi hai người về nhà, Lục Thừa Diệp lo lắng vết thương của cô mới khỏi không bao lâu, thể lực vẫn chưa hoàn toàn khôi phục liền dụ dỗ cô đi ngủ trưa, điều này làm cho Tả Tử Quân vừa bực mình vừa buồn cười.

“Em không phải trẻ con, còn nữa, em đã khỏe rồi, anh không cần lo lắng nữa.”

Nhưng anh vẫn ôm eo cô, dẫn cô về phía giường lớn.

34. Chương 34

“Ban ngày lên giường, anh Lục, xin hỏi anh muốn làm gì vậy?”

“Đừng dụ dỗ anh, chờ sau khi xác định thân thể em thật sự không có vấn đề gì nữa anh nhất định sẽ bù lại, hiện tại lo ngủ một giấc đi, ngày hôm qua em ngủ không được ngon giấc đúng không? Gặp ba mẹ anh khiến em khẩn trương như vậy sao?”

Anh biết cô ngủ không ngon giấc? Cô làm ảnh hưởng đến anh sao? Nhưng anh không tức giận, mấy ngày nay anh đối với mẹ con cô rất tốt, cô thật sự cảm động.

“Thừa Diệp, em có từng nói với anh em yêu anh chưa?”

Anh hơi ngạc nhiên lại hưng phấn nhìn cô.” Không có.”

Cô hôn gương mặt anh tuần kia.” Em yêu anh.” Cô rốt cuộc có thể坦然 nhiên nói ra tình cảm của mình với anh, anh không phải đơn độc nữa, bởi vì cô cũng rất yêu anh.

Lục Thừa Diệp trả lại cho cô một nụ hôn nồng cháy, anh chờ những lời này tưởng như sắp một thế kỉ rồi.

“Nếu đã nói yêu anh, vậy anh có thể hỏi em yêu anh từ lúc nào không?”

“Anh đúng là được voi đòi tiên mà.”

“Em không nói cũng không sao, để anh tự đoán, có phải hay không năm đó đứng ở bên đường vừa nhìn thấy anh đã yêu hay không?”

Mặt Tả Tử Quân hơi ửng đỏ.” Em thừa nhận ấn tượng đầu tiên với anh cũng không tệ lắm.”

“Em liền thừa nhận đối với anh vừa thấy đã yêu đi!”

“Khi đó còn chưa có...”

“Đừng ngượng ngùng, bởi vì anh cũng thế.”

Cô khó nén kinh ngạc.” Anh nói cái gì?”

“Nói cho em một bí mật, năm đó chị em hẹn anh cùng đi giải sầu, mặc dù anh đã đồng ý nhưng nghĩ lại vẫn thấy không ổn, ngày đó anh đúng hẹn lái xe đến nhà em thật ra là vì muốn từ chối.”

Dù sao lúc ấy quan hệ của anh và Tử Khiết còn không thân đến mức có thể qua đêm cùng nhau, vốn là anh muốn gọi điện thoại nhưng nghĩ lại gặp mặt nói rõ thì tốt hơn, còn có thể trình trọng nói xin lỗi.

Lần này ánh mắt cô mở càng lớn.” Nhưng sau đó không phải anh cũng mang em đến biệt thự của anh mà?” Cô hoàn toàn không nhìn ra lúc đó anh muốn cự tuyệt.

“ Đúng vậy, đó là vì lúc đang đợi đèn xanh, anh nhìn thấy một cô gái cầm túi du lịch trên tay, gương mặt khẩn trương, sau đó dùng sức hít thật sâu, đó là “ Tả Tử Khiết” mà anh chưa từng thấy qua, anh vẫn nghĩ cô ấy là một người làm việc rất khéo đưa đẩy, khi đó anh nghĩ thì ra cô ấy cũng có lúc khẩn trương như vậy. Sau khi nhìn thấy anh xuất hiện, em giương mắt ngơ ngác nhìn anh, ở trong mắt em không có một tia tạp chất thoát nhìn rất hồn nhiên, rất vô tư đáng yêu khiến anh bị mê hoặc, cho nên anh quyết định cùng em đến biệt thự thư giãn.” Anh cũng không cố ý giấu giếm chuyện này, chỉ là có thể nói ra cảm giác cũng không tệ.

Tả Tử Quân thật sự rất kinh ngạc, thì ra khi ấy còn có một ẩn tình như vậy, như vậy người anh yêu từ lúc bắt đầu chính là cô? Hiện tại cô rốt cuộc hiểu những lời nói kia của chị mình.

Cô ôm lấy anh thật chặt, vô vàn lời nói không biết nên nói ra thế nào, chỉ biết là giờ phút này có anh ở bên cạnh, cô cảm thấy rất hạnh phúc.

“ Tử Quân, đừng ôm chặt như vậy.”

Cô ngửa mặt lên hôn anh lần nữa.” Thừa Diệp, em yêu anh, rất yêu anh.”

Anh cười khổ.” Em ở đây quạt gió thổi lửa?”

Cô cười.” Anh cứ nói đi?” Cô đã nói thân thể mình đã tốt rồi mà.

Lục Thừa Diệp cười vui vẻ, nụ cười rất hạnh phúc cũng rất thỏa mãn, bởi vì anh biết mình đã hoàn toàn có cô, không cần lo lắng mất cô nữa.

“ Mẹ Lam Lam, đây là lần đầu tiên em chủ động ôm ấp yêu thương, anh sẽ không để cho em thất vọng.”

“ Em thật sự sẽ không thất vọng sao?”

Tả Tử Quân nắm lấy thứ đang muốn bùng cháy kia quả thực là muốn nổ lồng ngoài miệng cộp, anh không lãng phí thời gian nữa trực tiếp sử dụng hành động chứng minh anh yêu cô nhiều thế nào.

Một tháng sau, Lục Thừa Diệp cùng Tả Tử Quân kết hôn.

Cao Á Vi cùng chồng tương lai là Trương Kính Khải mang theo bà Lộ cùng Hạo Hạo đến Đài Bắc tham gia hôn lễ của bọn họ, vốn là bọn họ muốn kết hôn nhưng vì Trương Kính Khải mua nhà mới có vấn đề nên họ quyết định đổi mua nhà khác, chờ nửa năm sau xây xong nhà mới kết hôn, chuyển vào nhà mới.

Hôn lễ đơn giản không xa hoa, mời khách cũng không nhiều. Khiến người khác cảm động là Đường Bái Gia đẩy chồng là Tưởng Uy Nguyên ngồi trên xe lăn từ Mỹ trở về tham gia hôn lễ của bọn họ.

Thì ra năm đó Tưởng Uy Nguyên phát hiện mình bị “ bệnh suy thoái thịt”, cũng là cái mà mọi người gọi là “ dần dần khiến người ta thấy lạnh lẽo”, vì vậy anh mới chia tay với Đường Bái Gia rồi đến Mỹ làm trị liệu, trước mắt bệnh này y học vẫn chưa có cách nào chữa khỏi, nhưng anh vẫn nỗ lực tiếp nhận liệu pháp gen cùng liệu pháp duy trì tế bào.

Đường Bái Gia vẫn duy trì thái độ lạc quan, tin tưởng bệnh chồng mình sẽ được khống chế, năm đó cầu thủ nổi tiếng NBA(EarvinJohnson. Jr) năm 1991 tuyên bố bị bệnh Xida, một căn bệnh không thể chữa trị nhưng anh vẫn không buông tha bất cứ hi vọng nào kéo dài tiếp nhận trị liệu, hai mươi năm sau anh vẫn mạnh khỏe như cũ, còn trở thành chủ của một đội bóng, cho nên, bọn họ sẽ chờ kì tích xuất hiện.

Tiền chữa bệnh đều là do Lục Thừa Diệp trả, anh nói như vậy là đầu tư cho y học nghiên cứu, dĩ nhiên sau khi Tưởng Uy Nguyên khỏe sẽ kiếm tiền trả lại cho anh.

Tả Tử Quân rất cảm động chồng cô có thể làm tất cả vì bạn bè, cô sớm biết anh là một người đàn ông tốt, cô rất vui mừng khi có thể trở thành vợ anh.

Tiệc mừng gần kết thúc thì có người chuẩn bị rời khỏi, khi ở lại tiễn khách, cô thừa dịp không ai chú ý liền hôn trộm khuôn mặt anh tuấn của chồng, còn kèm theo một câu tỏ tình ngọt ngào—

“ Chồng à, em yêu anh.”

Lục Thừa Diệp cười vui vẻ, anh không quản có người đang nhìn mà hôn trả lại vợ mình.

“ Anh cũng yêu em, cả đời này vĩnh viễn yêu em.”

Trên mặt chứa đầy nụ cười, mười ngón tay giao nhau thật chặt cùng đi ra phía cửa.

Bắt đầu từ hôm nay, bọn họ chân chính là người một nhà, sẽ không bao giờ xa nhau nữa.

Nhiều năm sau.

“ Lam Lam, phải ngoan ngoãn nghe lời ông bà nội nghe chưa?”

“ Dạ, con biết rồi, em cũng biết.”

Buổi sáng ngày nghỉ, hai đứa bé sẽ ngồi lên xe bà nội đưa đến, một tháng có hai tuần bà và ông sẽ đón Lam Lam cùng đứa con trai hai tuổi của họ qua Lục gia vào Chủ nhật, hai đứa bé cũng rất thích ông bà nội, vì vậy mỗi lần trở về Lục gia đều rất vui vẻ.

Cô và Thừa Diệp kết hôn 4 năm rồi, bà vẫn còn chưa thích cô, chỉ là vẫn rất thích hai đứa bé, mỗi lần Lam Lam từ Lục gia về nhất định sẽ mặc quần áo mới trên người, đều là bà mua cho bé, bà rất thích cho Lam Lam mặc giống như tiểu công chúa, thậm chí còn mua ví da Chanel đưa cho bé, thành thực mà nói, cô thật sự sợ bà sẽ đem Lam Lam trở thành hư hỏng.

Chỉ là cô không muốn chọc bà tức giận, không thể làm gì khác hơn là chờ Lam Lam lớn hơn một chút sẽ chậm chậm dạy lại bé.

Sau khi đưa con rời đi, Tả Tử Quân vừa quay đầu liền nhìn thấy chồng mình đã rời giường đang đứng ở phía sau cô.

“ Tài xế đến đón bọn nhỏ về Lục gia rồi sao?”

“ Ừ.” Cô gật đầu một cái.” Bữa sáng anh muốn ăn gì?”

Lục Thừa Diệp đưa tay ôm lấy vợ.” Muốn ăn em.” Anh hôn lên mặt cô.

“ Anh đừng có nháo.” Cô cười né tránh nụ hôn của anh.

“ Mỗi lần ba mẹ anh đón con về đó thì em rất buồn phải không?” Hai người già đó rõ ràng chỉ cần đứa nhỏ không cần người lớn, thật là, đứa bé không phải do Tử Quân sinh hay sao?

“ Anh muốn nghe lời thật?”

Anh gật đầu một cái.

“ Em không cảm thấy buồn, ngược lại còn thấy rất vui mừng, vì mẹ thật tâm thích hai đứa bé, không phải sao? Em đã cảm thấy thỏa mãn rồi.” Ít nhất mẹ không có bài xích con của cô, cô không cần gì khác, về phần quan hệ của cô cùng mẹ chồng không có xung đột gì cũng coi như không tệ.

Anh hôn môi vợ mình nói.” Không sao, vợ của anh thì anh tự mình yêu, tự mình thương, tự mình cưng chiều, lại nói, bọn nhỏ không ở bên thì chúng ta có thể gần gũi nhau hơn, tùy thời muốn làm cái gì thì làm.”

Lời nói thâm tình của anh khiến cô cảm thấy ấm áp, cô thấy mình rất hạnh phúc.” Cảm ơn anh, chỉ là, nhanh buông em ra, em phải đi làm bữa sáng cho anh nữa.”

“ Anh vừa nói là muốn ăn em mà.” Lục Thừa Diệp ôm lấy vợ hướng phòng trên lầu đi đến.

“ Đây, anh đừng có náo loạn.” Đến cửa phòng thì cô đưa tay kéo cạnh cửa.

“ Thế nào, muốn làm ngay ở cửa phòng sao? Chúng ta hình như chưa làm ở đây, thử một chút cũng tốt, cảm giác chắc rất tuyệt.”

Tuyệt cái gì! Thiệt là, mới sáng sớm liền phát xuân, anh không cảm thấy xấu hổ sao? Coi như anh muốn an ủi cô thì cũng không cần phải dùng phương pháp này.

Thấy anh sắp hôn xuống, Tả Tử Quân đầu hàng.”Đi lên giường.”

“ Uhm.” Anh cười đến tuần mị.

Ạm ôm hôn vợ đi vào phòng, theo thói quen đá cửa phòng.

Tất cả ngày nghỉ Chủ nhật, bọn họ ân ái dính vào nhau rất hạnh phúc!

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dat-bay-cha-cuc-cung>